Ivy Valdes

Umbre din trecut

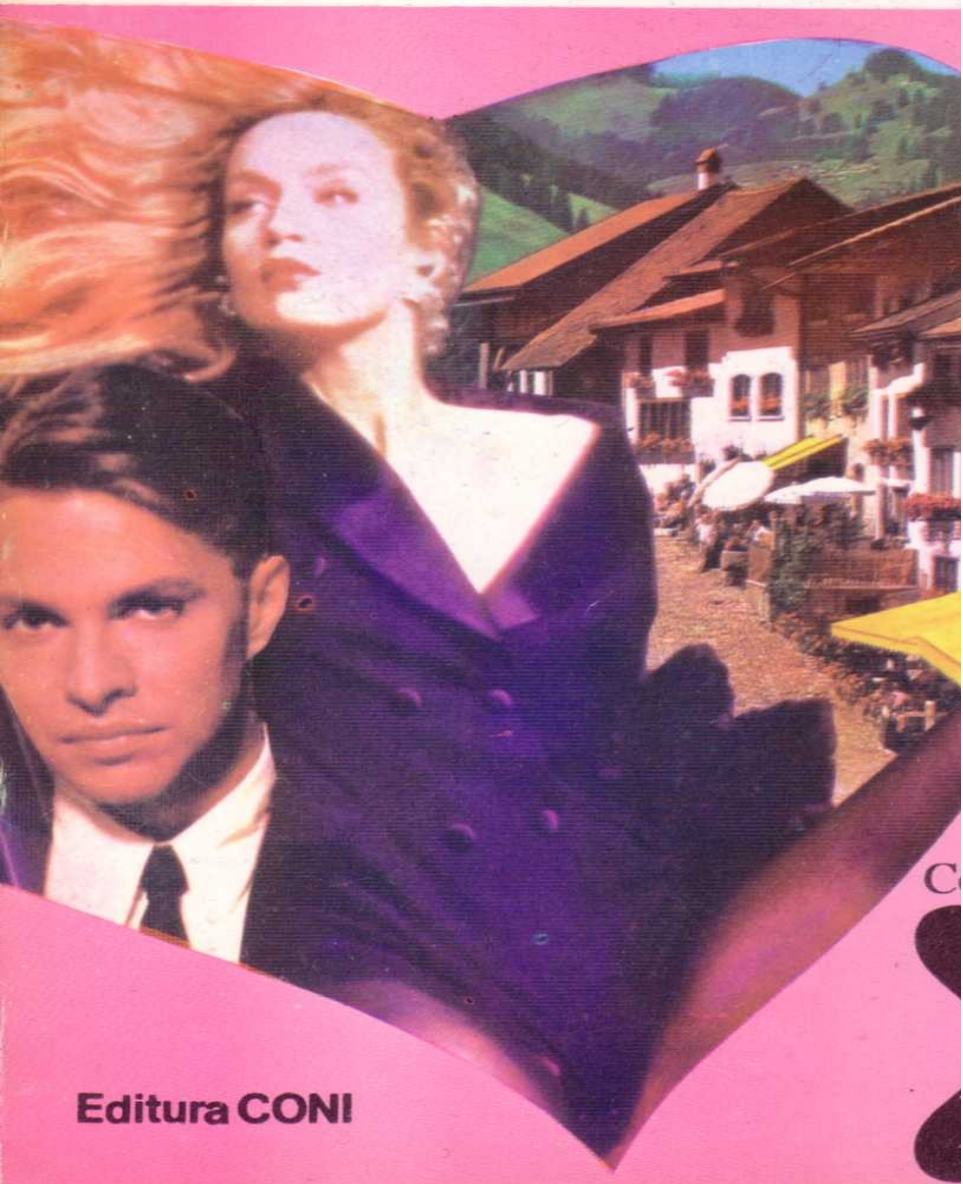

Editura CONI

Ivy Valdes

Umbre din trecut

Over my Shoulder

În româneşte de : Teodor Atanasiu

BUCUREȘTI,1993

Colecţia *„EL şi EA”*

CAPITOLUL I

Deseori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu ne-am fi oprit la acel hotel anume, dacă nu aş fi văzut întâmplător acea scrisoare cu acel scris familiar – înspăimântător de familiar. Viaţa mea ar fi mers mai departe fără să ştiu, fără să suspectez nimic? Zilele s-ar fi transformat în luni şi lunile în ani, în timp ce aş fi rămas într-o ignoranţă binecuvântată?

Probabil. Şi acum încă, ştiind ceea ce ştiu, totul pare atât de imposibil. Dar, pe de altă parte, este dificil să-ţi dai seama că a fost un timp când n-am bănuit nimic, când nu aveam îndoieli şi temeri şi nelinişti. Mă întreb dacă a fost cumva norocul care ne-a adus la acel mic hotel din Bavaria? Sau destinul? Nu îndrăznesc să ghicesc. Dar ştiu că după aceea nimic nu a mai fost la fel.

Şi totuşi n-am avut presentimentul dezastrului. Un hotel simpatic, într-un frumos sat bavarez... Cum era să bănuiesc că pentru mine, în spatele faţadei zugrăvite, pândea nenorocirea? Şi chiar dacă aş fi bănuit, n-aş fi putut face nimic, pentru că acesta era singurul hotel şi am fost obligaţi să oprim acolo pentru că eram deja la ananghie. Bucluc pentru care Michael, fiul meu, era responsabil în realitate.

— De ce mă învinovăţeşti pe mine? a întrebat Michael, când, mai târziu, i-am spus asta. Nu m-am aşteptat ca Clive să urce pe munte cu mine. Nu mai e la vârsta asta.

— Chiar asta e problema, i-am zis înfierbântată. Tu l-ai tachinat şi el s-a ambalat. Aşa cum după aceea l-ai

luat peste picior, determinându-l să alerge cu maşina pe şosea.

— Pe cuvânt, mamă! Michael, care avea cincisprezece ani şi era sigur pe el, se agita dintr-un loc în altul, stingherit. Zău, exagerezi.

Nu exageram. Şi el ştia asta. Fusese toată ziua într-o dispoziţie groaznică, care se înrăutăţea, şi cu chef de ceartă. Deşi Michael este singurul meu fiu şi înseamnă pentru mine mai mult decât orice pe lume, cu excepţia lui Clive, sunt momente când întinde coarda până la a mă face să explodez. Apoi îmi amintesc că este foarte mult şi fiul lui Johnny… Moştenise dispoziţia foarte schimbătoare a tatălui său, astfel încât farmecul îi alterna cu înfumurări şi supărări. Este extrem de imprevizibil. Atât de diferit de Clive, care, în cele douăsprezece luni ale căsătoriei noastre, dovedise temperamentul cel mai constant.

Dar în această zi specială, Michael îl scosese pe Clive din răbdări. Şi eram supărată. În definitiv, acesta nu era genul de vacanţă pe care şi-l dorea Clive. Îmi amintesc de broşurile pe care le adusese acasă. Pliante mari lucioase, care păreau să radieze soare şi căldură, care vorbeau de zile tihnite, petrecute navigând sub cer albastru, în jurul insulelor Greciei.

— Ce plictiseală! murmurase Michael în timp ce le răsfoia nerăbdător paginile. O să ni se acrească de mare. N-am putea să mergem undeva în munţi – undeva în Bavaria?

O spusese la întâmplare. Mai târziu a recunoscut că ar fi putut la fel de uşor să aleagă Austria sau Elveţia sau Dolomiţii. A fost un ghinion că s-a întâmplat să pomenească Germania. Arătând mai multă consideraţie decât merita fiul său vitreg, Clive a amânat pe altă dată ideea unei croaziere.

— Mai sunt şi alţi ani, a spus el, ridicând uşor din umeri a resemnare. Şi am sentimentul că Michael îşi va face curând planurile lui independente de vacanţă. Şi ai vrea să meargă cu noi, cel puţin în acest an, nu, Linda? Aşa că broşurile colorate au fost puse deoparte şi am ajuns în Bavaria – toţi trei. Dar de când am ajuns acolo, nimic nu ne-a mers cum trebuie. Ne-a dat probleme maşina, cerul a fost în cea mai mare parte cenuşiu şi Michael a stârnit certuri la cea mai mică provocare.

— Care-i rostul acestei deplasări cu maşina dintr-un loc în altul? tot întreba el. Vreau să merg pe jos. Să urc. Ţi-ar prinde bine, Clive. Se adresa întotdeauna tatălui său vitreg cu numele mic. Hai! Ai fost prea mult timp prizonierul biroului. Ai nevoie de exerciţiu.

În acea dimineaţă anume norii s-au împrăştiat şi, pentru prima oară, am văzut crestele munţilor, descriind un zigzag pe cer. Soarele ajungea până la pantele mai joase ale munţilor şi brazii înalţi aruncau umbre lungi peste pajişti. Plouase în timpul nopţii şi iarba avea un miros plăcut, dulceag şi proaspăt. Florile care creşteau pe marginea drumului îşi ridicau petalele încă ude şi, întrucâtva prematur, pe verandele vilelor din lemn apăruseră umbrele de soare.

Dar, când mă gândesc înapoi la acea zi, nu îmi amintesc atât de mult razele de soare de la începutul dimineţii, cât furtuna care a venit mai târziu. Şi acea aşteptare lungă, lungă, în lumea de deasupra norilor, când nerăbdarea s-a transformat în nelinişte…

Norii de furtună se adunau deja, când am ajuns la micul local Eibsee, care are forma unei cupe la poalele vârfului Zugspitze, cel mai înalt munte al Germaniei. Michael a coborât din maşină şi cu un gest scurt şi-a dat pe spate părul care îi cădea întotdeauna

dezordonat peste frunte. Privea în sus la muntele care se profila atât de înalt deasupra noastră. Norii negri îi înconjurau vârful, însă soarele care strălucea în spatele lor lumina crestele, astfel că masa care se învolbura, părea pe alocuri învăluită cu un strat de argint.

— Nu îl fotografiezi? l-am întrebat.

Michael n-a răspuns. Nu cred că mă auzise. Părea pierdut pentru orice cu excepţia frumuseţii sălbatice a acelor nori prevestitori de furtună, care sporeau dramatismul unui orizont deja dramatic. Îi plăceau munţii şi crestele lor minunate. Dar, de pe altă parte, lui Johnny îi plăceau…

— Hai, a spus Clive, luându-mă de braţ. Să urcăm sus cu trenul. Ne putem întoarce cu cabina.

Am părăsit lacul mărginit de copaci şi traversând o întindere deschisă de pajişte am ajuns la o staţie mică. Când am sosit acolo a apărut unul dintre trenurile cu roţi dinţate care uruie pe drumul ce duce sus la Zugspitze. Am găsit locuri şi curând eram purtaţi pe panta abruptă, printr-o pădure de brazi. Lacul verde de jos s-a zărit numai într-o licărire scurtă, apoi am tot urcat din ce în ce mai sus, într-un ritm constant, destul de smucit, la început printr-o zonă densă de pădure, iar apoi, după ce liziera pădurilor a rămas în urmă, peste un peisaj aspru, pustiu, format din bolovani şi pământ sfărâmat. Brusc s-au aprins luminile şi ne-am cufundat într-un tunel scobit în inima munţilor. O veşnicie de tunel. Trenul se târa prin întuneric, ca un ac care îşi trasa drumul de-a lungul corpului unui şarpe. Nu era nimic de văzut acum decât vagonul luminat şi cei aproape doisprezece oameni care îl umpleau.

Mâna lui Clive a atins-o pe a mea şi a apăsat-o cu blândeţe.

— Îţi place călătoria? a întrebat el.

— E o experienţă.

— Ei bine, mai sunt peste patru mile, aşa că aşează-te confortabil, Michael… S-a aplecat în faţă. Ştii că le-a trebuit un an şi jumătate la o mie de oameni, ca să construiască acest tunel ?

L-am văzut pe Michael că se uită la mâna lui Clive. O apăsa încă pe a mea. Am tras-o instinctiv.

— O risipă de timp şi de bani, a spus Michael cu o ridicare din umeri dezinteresată.

— Acest tunel! O risipă? În vocea lui Clive s-a resimţit enervarea. Observase direcţia privirii lui Michael şi a ştiut de ce mi-am retras mâna. Însă e o lucrare minunată de inginerie.

— Asta încurajează oamenii să fie leneşi. Nu? S-a uitat sfidător la Clive. Stăm toţi aici. Şi lăsăm trenul să facă treaba. Numai într-un mod se poate urca un munte – cu piciorul.

— Nu suntem toţi sportivi ca tine, i-am spus repede. Poţi să mă imaginezi pe mine urcând acest munte?

— Presupun că nu. Însă Clive ar putea sau… În privirea lui cenuşie era o licărire provocatoare. Nu, poate că nu.

— N-aş vrea să încerc. Nici tu. Ei, te rog, Michael, nu începe o nouă ceartă.

— Cine se ceartă? Am spus numai că a fost o risipă şi…

— Las-o baltă, te rog.

S-a refugiat înapoi pe locul lui şi s-a uitat pe fereastră la tunelul negru. La colţurile gurii avea mici riduri şi stătea încruntat. Era cu adevărat fiul meu? Uneori mă întrebam! Se schimbase atât de mult în ultimele câteva luni, încât adesea simţeam că găzduiam, hrăneam şi culcam un străin. Nu numai manierele i se schimbaseră, ci întreaga atitudine faţă de viaţă. La cincisprezece ani era înalt şi subţire, rapid în mişcări, cu mici pistrui pe nas şi o notă de

iritabilitate pe buze. Şi era dezordonat în obiceiuri, în privinţa îmbrăcăminţii şi indolent cu părul lui.

— Totdeauna ai stat după el cu peria de haine? Obişnuia să întrebe Clive, care era extrem de ordonat. Nu poate să aibă grijă de el însuşi?

Putea, dar n-o făcea. Haina aruncată la întâmplare pe un scaun… pantofii azvârliţi în mijlocul camerei şi lăsaţi ca oricine să se poată împiedica de ei… Tunsul care era fie amânat, fie uitat… Ştiam că făcea lucrurile astea dinadins. Cu singura intenţie de a-l irita pe Clive.

Aşa cum începea să enerveze pe cineva, tot aşa de neaşteptat îşi manifesta farmecul. Tot aşa cum făcea şi Johnny… Şi mă mai întreb de ce eram supărată pe el.

— Ai adormit? Linda? Clive m-a bătut uşor pe umăr. Coborâm. Până aici merge trenul.

Am sărit în sus, speriată brusc şi mi-am luat geanta şi haina de ploaie. Staţia terminală a căii ferate Zugspitze este într-adevăr subsolul hotelului Shneefernerhaus. Dar deşi eram aproape de creastă, nu ajunsesem de fapt la ea şi ieşind afară la lumina zilei am văzut cabina telefericului care în patru minute te transportă până pe vârful muntelui, la o înălţime de aproximativ două mii de picioare.

— Vreau să merg sus pe jos. În vocea lui Michael se simţea emoţia. Uite, mai sunt şi alţii care urcă. Te rog, mamă! Urcuşul e uşor şi nu simt că am realizat nimic dacă nu merg cel puţin o parte pe jos.

M-am uitat nesigură la Clive. Norii erau joşi, peste vârful muntelui, depărtându-se uneori încât pentru un moment creasta se profila pe masa neagră învolburată, apoi se îngrămădeau, încât nu se mai vedea nimic decât cerul ameninţător.

— Mă duc sus cu el. Clive a sesizat neliniştea mea. Sigur e un restaurant în vârf. Ne aştepţi acolo.

— Aş prefera să merg singur, a protestat Michael.

— De ce?

— De-aia… Oricum, n-o să reuşeşti. Clive s-a abţinut.

— Nu sunt chiar ramolit. Dacă tu poţi să urci, atunci pot şi eu. Hai! Şi înainte de a putea protesta, plecaseră.

Nu ştiu câte ceşti de cafea am băut în acel restaurant pe vârful muntelui Zugspitze. Şi nici cât am aşteptat nu ştiu. A părut o veşnicie. Era rece acolo sus. Şi mohorât. M-am uitat în jos din cabină, prin ceaţa care se mişca, la excursioniştii care, uneori câte doi, ocazional grupuri mici, urcau în şir indian pe o potecă care părea îngustă şi accidentată.

Clive nu era obişnuit să meargă pe un asemenea drum greu. De fapt se ducea peste tot cu maşina şi se mişca foarte puţin pe jos. M-am uitat la acele siluete mici, singuratice cu nelinişte. Mersul părea dificil şi dacă Clive aluneca sau se lovea… Oh, n-am să-l iert niciodată pe fiul ăsta încăpăţânat al meu.

Abia am ajuns în vârf, când s-a auzit bubuitul unui tunet, surprinzător de puternic. A reverberat în jurul muntelui, încât ecoul a fost transmis încoace şi încolo, dintr-o parte în alta, până ce aerul a părut că se cutremură. Apoi s-a văzut un fulger orbitor. M-am grăbit la restaurant şi când am deschis uşa a început şi ploaia. Nu câteva picături răzleţe, ci o aversă în toată regula, care a durat şi iar a durat…

Am comandat prima ceaşcă de cafea.

Fusesem agitată înainte. Acum eram disperat de neliniştită. Ferestrele se aburiseră, împiedicându-mă să mai văd lumea cenuşie de afară, însă pe deasupra zgomotului vocilor puteam auzi bătaia ploii în geamuri. Din când în când, uşa se deschidea brusc şi câte un grup de excursionişti, uzi dar râzând, intrau

zgomotoşi înăuntru. Nu păreau să arate mai rău după experienţa avută. Însă Clive ura totul, acolo afară, în ceaţă şi ploaie. Nu era nici măcar genul căruia îi plăcea să stea în aer liber. De ce nu se putuse Michael mulţumi să ajungă până aici sus, pe calea cea mai uşoară? Şi acum furtuna se potolise deja, ploaia slăbise puţin şi, în cele din urmă, prin ferestrele aburite, am văzut razele soarelui pătrunzând printre nori.

Era o privelişte minunată. Viaţa şi căldura se prelingeau înapoi şi acest loc înalt, care păruse atât de mohorât, căpătase pe neaşteptate o frumuseţe proprie. Am părăsit restaurantul şi urcând câteva trepte am ajuns la o platformă care era într-adevăr o terasă, numai că azi nu aveau scaune pe ea şi nici oameni care să se bronzeze la micuţul soare preţios. Ceaţa cenuşie se dispersa repede şi, deşi zăbovea mai jos, aici sus cerul era albastru. Pentru prima oară am văzut crucea aurie care marca punctul cel mai înalt de pe Zugspitze şi, dincolo de el, deasupra unei mări de nori, era o panoramă magnifică de creste muntoase, unele acoperite de zăpadă. Încă nici un semn de viaţă de la Clive sau Michael. M-am întors la restaurant şi am mai comandat cafea.

După o jumătate de oră a intrat Clive. Era singur. A stat un moment în uşă, răsuflând din greu. Restaurantul era aglomerat şi la început nu m-a văzut. Cei mai mulţi excursionişti, deşi uzi, păreau bine dispuşi. Nu însă şi Clive. Corpul lui înalt, subţire, era uşor încovoiat şi ceva în atitudinea lui exprima deprimare.

I-am făcut semn cu mâna. Şi-a scos mantaua de ploaie, a scuturat-o şi apoi şi-a făcut drum prin mulţimea zgomotoasă care sporovăia, spre masa mea.

— Unde-i Michael?

— Nu te îngrijora! Nu l-am pierdut pe fiul ăsta al tău. În vocea lui am detectat o notă uşoară care suna în mod suspicios a regret. Nemulţumit cu greul de parcă a trebuit să se ducă până la capăt. Sus la o cruce sau altceva, care marchează vârful.

S-a aşezat greoi. Am turnat nişte cafea în ceaşca mea şi am împins-o spre el. Arăta obosit. Şi ud. Şi nefericit. Pelerina uşoară îi protejase haina dar pantalonii umezi i se lipeau neplăcut de picioare. Părul, de obicei bine periat şi uns, i se răvăşise şi pe figură avea o împroşcătură de noroi. Şezând acolo, în hainele acelea mototolite, arăta diferit faţă de Clive Petterson, care, ordonat şi aranjat, pornea în fiecare dimineaţă la biroul lui din City.

— Aveam nevoie de aşa ceva! A băut ceaşca aproape dintr-o înghiţitură şi a împins-o înapoi ca să i-o umplu din nou. Te apucă setea până ajungi aici sus.

— N-ar fi trebuit să te încumeţi, i-am reproşat eu. Michael e obişnuit cu excursii lungi, dar tu nu eşti.

S-a uitat brusc în sus.

— Şi am aproape cincizeci. Asta vrei să spui?

— Nu exact, dar e adevărat. Am râs. Şi tu, şi automobilul tău sunteţi nişte tovarăşi aşa buni, încât nu este obişnuit nici un exerciţiu mai serios.

— Linda, nu începe! Pumnul i s-a încleştat. Am obosit să-l tot aud pe Michael insinuând tot timpul că sunt un „fost", dar, te rog – nu şi tu.

Îşi ieşise din fire. Pentru prima oară de când eram căsătoriţi se referise la Michael ca „acest fiu al tău". La colţul buzelor avea riduri neobişnuite şi vocea, scăzută până la şoaptă, era ursuză. Am pus încet jos cana cu cafea.

— Ce mai spunea Michael?

— Nimic. Cu excepţia că ar fi mers mai repede dacă era singur.

— E o nesăbuinţă din partea lui. Şi o impoliteţe.

— Dar se întâmplă că e adevărat. Ştii, Linda… A surâs cu subînţeles. M-am cam făcut de râs. Nu mi-a plăcut niciodată înălţimea, mai ales pe ceaţă şi ploaie… da, e posibil să fii ajutat pe pante relativ uşoare, de un adolescent – mai ales când ştii că te dispreţuieşte deja.

Am inspirat adânc. Brusc am fost conştientă de zgomotul din restaurant, de clinchetul paharelor şi discuţiile care se desfăşurau în diverse limbi. Şi pe deasupra zgomotului, ecoul acelui cuvânt – dispreţ.

— Vorbeşti serios? l-am întrebat.

— Nu o spune în cuvinte. Dar ştiu ce simte. Şi ştii şi tu. N-am nici o şansă, nu? Vreau să spun, tatăl lui fiind genul de om care era… Băieţii totdeauna admiră tipul atletic, aventuros. Crede că ai fi putut să găseşti ceva mai bun. Şi e adevărat. S-a aplecat spre mine. Te-ai fi putut căsători cu cineva de vârsta ta – cu cineva mai aproape de Johnny.

Johnny! Nu ştia… nu avea nici un motiv să bănuiască cum fusese viaţa mea cu Johnny. Şi nu puteam să-i spun. N-ar fi fost cinstit pentru Michael.

— Poate, i-am spus cu delicateţe. Însă s-a întâmplat să mă îndrăgostesc de tine.

— Ăsta a fost norocul meu. Ochii lui, vicleni şi iscoditori, mă priveau atent. Adeseori mă întreb ce am făcut ca să merit fericirea pe care mi-ai adus-o.

— Clive… Îmi căutam cuvintele. Te rog nu mă aureola. Nu mi se potriveşte şi dacă ţi-ai da seama cum…

Un scaun a hârâit pe podea şi ridicând privirea l-am văzut pe Michael şezând la masa noastră. Nici unul dintre noi nu-l auzise intrând. Clive şi-a îndreptat umerii şi linii mici, de supărare, i-au încreţit din nou fruntea.

— S-a descurcat bine, a spus Michael arătând cu capul spre tatăl lui vitreg şi servindu-se cu cafea în

acelaşi timp. Nu ţi-a plăcut, nu, Clive? Oh, a fost grozav acolo afară, mamă. Pot înţelege de ce tatăl meu iubea atât de mult munţii.

La întoarcere Clive a vorbit puţin. Cabina trecea peste pilonii care stăteau, ţanţoşi ca nişte giganţi, coborând pe versantul muntelui, legănându-se de pe vârful Zugspitze până la Eibsee, unde lăsasem maşina, şi curând am fost din nou pe şosea. Soarele pătrunsese prin ceaţă, însă străzile erau încă ude. Clive se îndrepta spre Garmisch-Partenkirchen, unde trebuia să înnoptăm.

— De ce trebuie să stăm în oraş? a întrebat Michael, de pe bancheta din spate. N-am putea sta undeva, în afara oraşului?

— Mamei tale îi plac hotelurile confortabile. În vocea lui Clive se strecurase o notă de iritare. Nu pot s-o las să se chinuiască oriunde.

— Uf! Ce locuri! cu armături de crom şi chelneri servili. Ei poftim… Michael îmi suflă în ceafă. De ce alergi atât de repede, Clive? De ce te grăbeşti?

— Nu-mi plac hainele ude.

Clive ţinea mâna strâns pe volan. Am simţit o senzaţie de tensiune. Făcea pe grozavul. Nu era nici o îndoială în privinţa asta. Să se grozăvească în propria maşină, faţă de fiul său vitreg, dovedind că cel puţin aici stăpânea complet situaţia. Mi-am luat privirea de la privelişte şi mi-am aţintit-o asupra feţei concentrate a lui Clive.

— E nevoie să mergem atât de repede? am întrebat.

— Nu-ţi face griji, mamă. Lui Michael îi plăcea călătoria. Automobilul ăsta vechi nu e capabil să întreacă vreun record. Sau e? Pentru că în timp ce Michael vorbea, Clive accelera. Dă-i înainte! Mai repede! Ce plăcut e.

M-am lăsat pe spate în scaun şi cu ochii pe jumătate închişi, m-am relaxat. Clive era un conducător bun şi şoseaua era aproape goală. De o parte şi de alta se întindeau câmpuri până la poalele munţilor; erau case izolate şi acum ne apropiam de sat. Am zărit în trecere o biserică cu o cupolă în formă de ceapă şi, dincolo de ea, un grup de case. Şoseaua făcea o curbă şi pe neaşteptate am văzut o căruţă încărcată cu fân apărând la o răspântie.

Clive a făcut o mişcare laterală. Am fost aruncată în uşă. S-au auzit scrâşnetele frânei apoi o bufnitură, în timp ce maşina a aterizat pe câmp, cu o aripă îndoită într-un pom.

— Mamă, eşti bine?

Am clipit, apoi am dat din cap. Când m-am redresat l-am văzut pe Clive. Era încovoiat pe volan.

— Nu-i nimic. Când mi-am pus braţul în jurul lui a ridicat capul. Culoarea i se scursese din obraji şi îşi apăsa mâna pe piept. Am văzut căruţa venind şi apoi – trebuie că mi-am pierdut cunoştinţa.

— S-a lovit? a întrebat Michael, care coborâse din maşină şi avea uşa deschisă.

— Nu mai face zarvă… Clive se lupta să stea drept. – Dacă m-aş putea odihni puţin, am putea merge mai departe.

M-am uitat neliniştită în jur. Bătrânul care conducea căruţa se uita peste umărul lui Michael, clătinând din cap şi murmurând ceva despre „străinii ăştia". O femeie ieşise dintr-o casă apropiată şi, ceva mai departe, pe şosea, am văzut atârnând afară firma aurită a ceea ce părea a fi un hotel.

— O să stăm aici în noaptea asta, i-am spus lui Clive. Poţi să mergi cam două sute de metri?

El a dat din cap. A ieşit încet din maşină şi Michael, punându-i o mână pe sub braţ, l-a ajutat să meargă pe şosea.

Aşa că, din întâmplare, am ajuns la Hotelul Anna-Maria. Şi, deşi nu aveam nevoie să suspectez ceva în acel moment, odată ce am trecut pragul, nimic nu a mai fost exact la fel cum fusese înainte.

CAPITOLUL II

Hotelul era orientat cu faţa direct spre stradă. Faţă de un sat atât de mic era surprinzător de mare – o clădire joasă, destul de neregulată, cu jgheaburi largi, care atârnau deasupra şi la ferestre cutii pline de flori. Un loc ca o casă de păpuşi pictată, cu o verandă lungă şi cornişe ornamentate. O firmă aurită atârna deasupra uşii şi, pe zidul alb, se afla o frescă înfăţişând în culori vii o nuntă, cu invitaţii în momentul când toastau pentru mireasă. Însă tuturor acestora nu le-am dat atenţie decât mai târziu. În acele momente eram prea preocupată de Clive şi nu am acordat locului decât o atenţie superficială. Michael deschise uşa. L-am ajutat cu grijă pe Clive să coboare câteva trepte apoi, ridicând privirea, am descoperit că ne aflam într-un hol mare de la intrare. Un colţ fusese separat şi folosit de recepţie şi acolo se găsea o femeie în vârstă, evident proprietara, ocupată cu nişte registre.

Ea a ridicat privirea, cu buzele subţiri ţuguiate şi, încruntându-se uşor, a ieşit ca să ne întâmpine.

— Soţul dumneavoastră… A privit de la mine la Clive şi, ghicindu-ne naţionalitatea, a vorbit într-o engleză perfectă. Nu se simte bine?

— Nu-i nimic serios, am asigurat-o în grabă. Puteţi să ne cazaţi astă-seară? Şi să chemaţi un doctor?

— Un doctor, da. Dar în ce priveşte camerele… A scos o exclamaţie de enervare. Suntem foarte aglomeraţi. Am o cameră bună să vă ofer, dar pentru fiul dumneavoastră nu e nimic, afară numai dacă…

Liniile dure ale figurii ei s-au înmuiat. Dar să trimit după doctor mai întâi şi apoi văd ce se poate aranja. Puteţi urca câteva trepte?

— Nu mai am nimic acum, a spus Clive iritat. Nu-l mai deranjaţi pe doctor.

— Nu-i nici un deranj. Engleza ei era la fel de precisă ca şi înfăţişarea. Va pretinde plată, aşa că inconvenienţa e a dumneavoastră, nu a lui. Dacă veniţi pe aici vă arăt camera. Luând o cheie dintr-un cui de pe perete a mers înaintea noastră la etaj. Aveţi bagaje?

I-am explicat despre maşină şi ce se întâmplase. A scos din nou exclamaţii şi a spus ceva în germană, ce n-am putut înţelege. Scările duceau la un culoar îngust şi atât de întunecos, încât nu puteam să-i văd faţa dar am avut sentimentul că buzele subţiri i s-au ţuguiat dezaprobator. O scândură a scârţâit, apoi o cheie grea a scrâşnit într-o broască demodată şi apoi ea a deschis uşa.

— N-a fost greşeala soţului meu. Dintr-un motiv straniu m-am trezit explicându-i accidentul care era cât pe-aci să se întâmple. Căruţa. Căruţa a apărut din senin. Oricum, nu s-a produs nici o stricăciune – cu excepţia unei lovituri uşoare la o aripă a maşinii.

— Vreţi să telefonez la garaj!

— Nu, fiul meu se va îngriji de asta.

— Pot da două telefoane la fel de uşor ca şi unul. A spus asta cu un glas aproape aspru. Mă ocup de toate. Aveţi paşapoartele?

— Da, da, desigur.

— Atunci când coborâţi, să completaţi formularele necesare. Pentru autorităţi, înţelegeţi. Şi, închizând uşa, a ieşit lăsându-ne singuri.

Clive a ridicat din sprâncene şi, în ciuda neliniştii mele, a trebuit să râd.

— Ce dragon! a zis el.

— Evident nu ne simpatizează. L-am ajutat să ajungă la pat. Nu o blamez. O maşină care iese de pe şosea! Vizitatori care se interesează de un doctor ca şi de o cameră! Şi suntem un trio murdar şi în dezordine. Uită-te la tine, domnule Petterson. Mi-am îndreptat degetul mare spre oglindă. Nu ştiu ce ar zice domnii de la Hartley and Hartwell dacă l-ar vedea acum pe contabilul şef Clive.

— E numai pentru astă-seară.

— În momentul de faţă contabilul lor şef nu se mai sinchiseşte. E atât de obosit! Şi-a frecat fruntea cu mâna. Şi supărat pe el că a adus-o pe soţia lui într-un asemenea loc.

— Sst! Să nu te audă dragonul, am şoptit eu scoţându-i pantofii, că ajungem în stradă. Oricum, ce-i rău cu locul ăsta?

— Am avut de gând să te duc la cel mai bun hotel din Garmisch. În schimb, am aterizat aici. Şi, obosit, s-a lăsat pe spate în pat.

Camera nu era atât de rea cât voia Clive să lase impresia, deşi, e adevărat că era mică şi demodată. Însă vechimea dădea locului un anumit farmec. Părea că nu există un perete perfect drept; chiar şi podeaua era puţin înclinată. Covoarele viu colorate atenuau goliciunea duşumelelor lustruite şi mobila, care era cu mult prea mare, arăta de parcă fusese cioplită cu mâna. Pe uşile şifonierului erau pictate flori şi perdelele decolorate aveau brodată o bandă de genţiane mici.

— Nu reproşez nimic la nimeni. Am început să despachetez bagajul care fusese adus de la maşină. Dumnezeule! E lux, în comparaţie cu unele locuri pe unde am stat cu Johnny. Să fi văzut camera pe care am avut-o pentru luna de miere... M-am întrerupt brusc. Voi fi fericită aici. Pe cuvânt.

Dar când a venit doctorul, planurile lui Clive de a se muta s-au potolit. Era un bărbat scund, rotund, cu umerii largi care se ridicau şi coborau vizibil, ca şi cum graba îl lăsase fără suflare. Vorbea puţin englezeşte şi, în timp ce-l examina pe Clive, ne-a pus întrebări despre cum ne-am petrecut ziua.

— E numai din cauză că am mâncat ceva. Clive încerca să se amăgească, pe el şi pe doctor. N-aş fi trimis după dumneavoastră, însă a insistat soţia mea.

— Soţia dumitale e înţeleaptă, a zis doctorul punând stetoscopul deoparte. Cu inima e o nebunie să rişti. Puţină odihnă şi veţi fi – cum spuneţi – în formă.

— Inima! am repetat.

— Da, desigur. Nu ştiaţi? Soţul dumneavoastră a avut un uşor atac de inimă. Nu vă alarmaţi atâta. M-a bătut pe umăr liniştitor. A fost un avertisment, asta e tot. Nu e nimic deosebit de grav, dar nu aş recomanda activităţi obositoare.

— Herr Doktor… Clive s-a ridicat pe pernă. Vreţi să spuneţi că trebuie să stau aici?

— Pentru o zi, două. N-aţi fi putut alege un loc mai bun. Doamna Cromer are grijă de toţi oaspeţii ei. Mâine, dacă e frumos, aţi putea şedea în grădină – nu vă face rău. Dar fără mişcare.

Doctorul a plecat şi, când uşa s-a închis în urma lui, Clive s-a lăsat obosit pe pat. Arăta extenuat şi extrem de nenorocit – atât de diferit de felul lui mulţumit, satisfăcut. Am stat pe marginea patului, însă el avea faţa întoarsă şi abia dacă încerca să-şi ascundă dezamăgirea.

— S-a terminat cu urcatul pe munte pentru tine! I-am făcut dojenitor cu degetul. În viitor o să mergi cu cabina telefericului cu mine şi îl laşi pe Michael să se caţere de unul singur pe munţi. Clive, nu e important, că trebuie să stăm aici, vreau să spun. O să-mi placă.

El s-a uitat cu dezgust la camera înghesuită cu tavanul jos şi mobila mare.

— Toată excursia a fost un dezastru şi acum – asta! Îmi pare rău, Linda.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Vreau numai să te faci bine. Dacă s-ar fi întâmplat ceva… Mi-am muşcat buza ce-mi tremura. Dar atât timp cât eşti bine, nimic nu mai contează.

Mi-a luat faţa în mâni şi m-a tras cu blândeţe spre el.

— De ce nu te-am. întâlnit mai de mult? Au fost atâţia ani irosiţi.

— Şi pentru nimic.

— Dar l-ai avut pe Johnny. Şi pe Michael.

— Michael! M-am smucit într-o parte. Oh, uitasem. Mă aşteaptă pentru cină până ce cobor. Te superi dacă rămâi singur?

— Singur! Dar du-te – nu-ţi face griji pentru mine.

— Să-i rog să-ţi aducă ceva pe o tavă?

— Nu mi-e foame.

În uşă m-am întors şi m-am uitat înapoi, închisese ochii pe jumătate şi, pe perna albă ca zăpada, chipul lui era tras şi cenuşiu. Brusc părea nu numai obosit, ci şi bătrân. Bătrân într-un fel cum nu fusese înainte.

— Du-te! m-a îndemnat el. Nu-l face să aştepte pe tânărul tău alpinist. Şi în vocea lui am detectat pentru prima oară o urmă slabă de amărăciune.

Era târziu şi sala de mese goală. Cele mai multe mese fuseseră aranjate pentru micul dejun de a doua zi, dar una din colţ fusese lăsată pentru Michael şi pentru mine. Încăperea, tipic bavareză ca stil, era mare, cu mese lungi pe centru şi în jurul peretelui alte mese, separate una de alta de despărţituri până la

înălţimea umerilor. Se şedea pe bănci de lemn în loc de scaune. O sală cu plăci de faianţă forma o ieşitură în afară. În cameră şi pe pervazurile ferestrelor erau etalate căni de bere ornamentale cu capac.

— E un loc grozav de plăcut, a spus Michael, privind în jur aprobator.

Am surâs.

— Clive nu e de aceeaşi părere. Nici o cameră nu are baie şi instalaţiiile sunt vechi.

— O să supravieţuim. Eu n-am apă curentă. Frau Cromer spune că e cameră de serviciu, însă nu are altundeva să mă cazeze. Să vezi ce privelişte am de la fereastră! Şi s-a lansat într-o relatare entuziastă despre crestele munţilor pe care le văzuse, chiar înainte de apus, printr-o spărtură a norilor.

Michael era entuziasmat. Expresia mohorâtă îi dispăruse de pe faţă şi se dichisise cu o grijă excepţională. Părul lui, prea lung faţă de cum îmi plăcea mie, era periat bine pe spate şi îşi pusese o cămaşă curată. Manierele lui, care lăsau mult de dorit când Clive era prezent, erau perfecte în seara asta şi era atent cu tot ce aveam nevoie. Totul pentru că mă avea numai pentru el! Am fost mişcată şi în acelaşi timp necăjită. De ce nu putea fi mereu la fel? Clive se dădea peste cap pentru a-i face plăcere lui Michael, însă Michael putea fi plăcut numai când Clive nu era de faţă. Era exasperat şi totuşi… Dar, era de înţeles. Îl răsfăţasem pe Michael. În acei ani când fusesem numai noi doi îi acordasem afecţiune cu dăruire, pentru că asta este tot ce-i puteam da. Acum dispreţuia luxul pe care Clive şi-l putea permite atât de uşor, pentru că acceptându-l mă împărţea şi pe mine.

— N-ai mâncat cine ştie ce, mamă. A încercat abrupt să vorbească când mi-am pus cuţitul şi

furculiţa pe farfurie. E puţin cam condimentată. Vrei altceva?

— Mi-ajunge.

— Aşteaptă până mâine! A rânjit. Până ne întoarcem o să ţi se facă foame – cel puţin mie o să-mi fie.

— Mâine? Nu ştiam că mergem undeva.

A scos o hartă din buzunar şi a întins-o pe masă. Cu un creion a încercuit în jurul a ce părea un mic punct printre contururile închise ale munţilor.

— Aici suntem noi – vezi? Apropo, ştiai numele satului? Se numeşte Oberwald. Am explorat puţin în timp ce aşteptai doctorul. Nu e cine ştie ce aici, dar peisajul e superb şi Frau Cromer – e fata bătrână de la recepţie – da, spune că e o zonă frumoasă pentru plimbat. Evident, cei mai mulţi oaspeţi la hotel sunt excursionişti. Ea mi-a dat harta. Vocea i s-a ridicat de emoţie. O să aleg o rută uşoară, ca să nu oboseşti şi m-am gândit…

S-a uitat nesigur la mine.

— Da, având în vedere că vom fi reţinuţi pe loc, o zi, sau două, m-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi împrejurimile. A ezitat. Sau poate nu vrei să vii cu mine.

N-am răspuns imediat. Arăta patetic de dornic, chiar puţin neliniştit.

— Aş vrea să merg cu tine, dar… Ei, e Clive. Nu pot să plec şi să-l las aici.

— Nu, sigur că nu. Vocea i s-a oprit. Nu ţi-aş fi sugerat aşa ceva.

— El o să se odihnească de dimineaţă. Poate dacă ar fi să mergem pentru o scurtă plimbare, atunci…

— Nu-ţi bate capul. A împăturit harta. N-aş vrea să-l deposedez de compania ta.

— Nu e nevoie să fii sarcastic. Am simţit cum îmi creşte mânia. Nu poţi să te împaci cu faptul că am acum şi un soţ, la fel cum am şi un fiu?

S-a bosumflat.

— Nu e asta.

— Atunci ce e?

— Totdeauna m-am aşteptat să te căsătoreşti. Eşti drăguţă. Eşti încă tânără. Numai că…

Mi-am ţinut răsuflarea. Era punctul extrem atins de Michael în a mi se destăinui. Nu era un băiat accesibil, cel puţin, nu în ultimul timp. Însă acum aveam sentimentul că vroia să spună ceva, ceva de care era preocupat de mult timp.

— Da?

— Ei, ai fi putut alege… Mâinile îi erau strâns încleştate… pe cineva mai aproape de tatăl meu.

S-a făcut o lungă tăcere. Am devenit dintr-odată conştientă de acea cameră goală şi acele mese grele, de zgomotele hotelului care pătrundeau de la distanţă prin pereţii subţiri.

— …Ştiu că el nu e de vină, zise Michael. Clive este mai în vârstă şi – diferit. Dar când mă gândesc la tatăl meu – sau, mai degrabă, la ce mi-ai spus tu despre el… Atunci nu înţeleg.

Ce-i spusesem despre Johnny? O versiune deformată a adevărului, construită pe un cadru de jumătăţi de adevăruri, exagerări şi dorinţe.

— Abia mi-l amintesc. Emoţia îi colorase obrajii lui Michael. În definitiv, aveam numai patru ani când a murit. Dar simt că noi doi trebuie să fi fost foarte apropiaţi.

— Era mândru de tine. Asta nu era o minciună. Johnny fusese ridicol şi nemăsurat de mândru cândva de copilul lui cel mic.

Michael a dat din cap.

— Şi eu îl admir imens. Era un bărbat adevărat!

— Şi Clive? Vrei să spui că el nu e?

— E bun când e vorba de afaceri, grădinărit şi maşină, însă – da, e diferit. Sigur că vezi asta.

Diferit! Complet, absolut diferit, şi într-un mod Michael nici nu ar putea să înţeleagă. Mi l-am amintit pe Johnny – imprevizibil, inconstant şi pe atât de ţâfnos, pe cât era de atrăgător. Mi-am amintit de anii dificili, nefericiţi ai căsătoriei noastre şi, oricât de drăgăstos, Johnny produsese tristeţe aşa cum adusese fericire.

— Da, sunt diferiţi, am spus uşor. Însă ţin la fel de mult la Clive, cum am ţinut la tatăl tău.

— Asta nu înţeleg.

— Nici nu mă aştept să înţelegi. M-am ridicat brusc. Însă mă aştept să-i arăţi lui Clive ceva respect – pentru mine. Şi luându-mi geanta, m-am îndreptat spre uşă.

El a ajuns la ea înaintea mea, dar n-a făcut nici o încercare să o deschidă. Mi-a barat în schimb drumul, uitându-se la mine aşa cum avea obiceiul Johnny – atât de chinuit de remuşcări, încât era iertat înainte de a se scuza.

— Voi face un efort – cinstit. Şi în privinţa zilei de mâine… Înţeleg că nu-l poţi lăsa singur prea mult pe Clive.

L-am luat de braţ şi am ieşit împreună pe hol. Luminile erau aprinse acum şi aplicele cu abajur pe pereţii cu lambriuri dădeau locului o căldură prietenoasă. Frau Cromer, deşi ocupată cu un grup de oaspeţi, a auzit uşa deschizându-se şi văzându-ne ne-a făcut semn dojenitor cu mâna.

— Paşaportul dumneavoastră, Frau Petterson, a strigat ea. N-aţi completat formularul. Aşa e legea.

Ne-am dus la recepţie şi luând formularele pe care le pusese deoparte, am început să le completăm cu grijă. Era formularul obişnuit de înregistrare pe care-l completaserăm la fiecare hotel, însă Michael a făcut o greşeală în al lui şi a trebuit să ia altul.

— Nu-mi ia mai mult de o clipă, a murmurat el.

— Aleg o vedere pentru Amy. M-am dus la raftul cu vederi suspendat la recepţie. Aşteaptă veşti despre noi şi…

M-am oprit brusc. Pe masă se afla o scrisoare. Timbrată gata pentru a fi pusă la poştă, fusese lăsată acolo, evident de către unul din oaspeţi şi, în timp ce mă uitam la ea, a îngheţat ceva în mine. Scrisul era… Atât de familiar! Înspăimântător de familiar! Acelaşi scris îndrăzneţ, grăbit… acelaşi cu înflorituri… acelaşi **r** lăbărţat. Chiar şi **s**-ul avea aceeaşi caracteristică artistică.

Asta nu era numai ca scrisul lui Johnny. **Era al lui!** Numai că ştiam că nu putea fi, pentru că Johnny era mort.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Michael.

— Nimic, i-am zis în grabă. Cu excepţia faptului… că nu ştiam că doi oameni pot să scrie atât de asemănător.

A examinat scrisoarea pe care, aproape inconştient, o luasem în mână.

— Nu recunosc scrisul.

— Nici n-ai cum. Erai prea mic, însă…

— Vrei să spui… Ochii lui Michael s-au mărit… că e scrisul lui tata ?

Am dat din cap.

— O ţară diferită. O persoană necunoscută. Şi totuşi, scrisul este identic. E… e ciudat.

Am dat drumul la scrisoare şi, croindu-mi drum încet spre scări, l-am lăsat pe Michael să mă urmeze.

CAPITOLUL III

Era stupid ca să las un lucru atât de mic să mă tulbure. În definitiv nu există copy-right pentru scris şi sute de oameni trebuie că formează literele în mod similar, scriem cuvintele la iuţeală cu aceeaşi înflorit ură. Numai că nu se întâmplă să dai de o asemenea asemănare şi, atunci când o întâlneşti, e ca şi când ai descoperi un străin cu chipul tău, cu culoarea ta, cu personalitatea ta. E totuşi un şoc, în ciuda vorbăriei superficiale că fiecare are o dublură. Şi acum vederea scrisului, atât de asemănător cu al lui Johnny, mi-a trezit amintiri uitate.

Fir-ar să fie de scrisoare! M-am răsucit pentru a zecea oară şi patul a scârţâit ameninţător, dar tot nu şedeam comod. Clive dormea buştean şi, în întuneric, puteam auzi cum respiraţia i se ridică şi coboară, punctată din când în când de câte un mormăit mic, care se transforma ocazional într-un fluierat slab. M-am întors pe spate şi am încercat să trag **federbett**-ul – acea pilotă incomodă, grea, care în Germania foloseşte drept cearşaf şi plapumă – în jurul meu. Dar **federbett**-ul, ca întotdeauna, refuza să se aştearnă cum trebuie. Mă înăbuşea – un munte mare, umflat, care îmi lăsa vârfurile picioarelor afară, în timp ce restul din mine se sufoca din cauza căldurii. Clive reuşise într-un fel să se ghemuiască sub al lui, însă îmi dădeam prea mult seama de curent pentru a mă simţi comod.

Cum arăta bărbatul? – bărbatul care scrisese scrisoarea. Într-un fel, pentru că scrisul era atât de

aproape de al lui Johnny, îmi imaginam că trebuie să arate ca el. Înalt şi bronzat, frumos într-un mod îndrăzneţ, care caută să se impună – acesta era Johnny. Încânta pe toată lumea, cu excepţia mamei mele. Nu-l plăcuse niciodată.

— Acordă-ţi timp de gândire, a stăruit ea, când i-am spus că ne-am logodit. John va face o figură frumoasă ca mire, dar ai stat să te gândeşti cum va fi când entuziasmul ţi se va sfârşi şi vei rămâne pur şi simplu doamna Reynolds?

Biata mama! Într-un fel, m-am bucurat că n-a trăit suficient de mult pentru a-şi vedea temerile transformate în realitate. Nu că aş fi recunoscut vreodată că ceva nu era în regulă. Nu spusesem nimic nimănui. Însă intuiţia ar fi putut dezvălui ceea ce nu exprimam în cuvinte. Şi totuşi am fost fericiţi în prima perioadă, Johnny şi cu mine, deşi aveam bani puţini şi eram amândoi ridicol de tineri. Deziluziile au apărut mai târziu, când Johnny avea mai mulţi bani – când a început să joace jocuri de noroc – şi odată cu deziluziile, a apărut o nefericire amară.

Şi totuşi la început o făcuse de dragul tneu. Nu pentru că îl făcusem să creadă vreodată că mă aşteptam la mai mult. N-am făcut-o. Johnny era cel cu planurile mari, cu speranţe puternice. Şi într-un fel, totul a început din cauza acelei cămăruţe sărăcăcioase, în care ne-am petrecut luna de miere.

M-am răsucit din nou şi am lovit supărată perna. De ce trebuia să-mi amintesc tocmai acum, după toţi aceşti ani? Viaţa mea cu Johnny se încheiase. Era mort. Ritmul constant al respiraţiei lui Clive, în timp ce stătea lângă mine, era o dovadă. Însă amintirile se îngrămădeau, rapide şi furioase. Amintiri despre lucruri uitate de mult. Sau, dacă nu fuseseră uitate, cel puţin îngropate adânc sub o învălmăşeală de noi evenimente, noi experienţe, o viaţă nouă.

Acea cămăruţă la mansarda unei pensiuni ieftine din Llandudno… Puteam să-mi amintesc viu fiecare piesă de mobilier. Puteam să-mi amintesc mirosul greţos de pereţi igrasiosi şi varză gătită, care părea că pătrunde şi în cearşafuri. Ferestruica dădea spre o panoramă de coşuri de fum şi patul avea un arc stricat, care făcea un zgomot ca un şuierat la fiecare mişcare. Şi Johnny se supărase pe el însuşi, pentru că bogăţia laică cu care mă înzestrase era atât de precară.

— N-o să fie totdeauna aşa, promisese el. Mă voi revanşa. Aşteaptă şi vei vedea.

Nu avea răbdare. Aş fi fost mulţumită să aştept şi să economisesc, dar nu Johnny. Vroia o cale scurtă spre bogăţie. Aşa că a început cu jocurile de noroc, iniţial cu câte puţin, apoi, mai târziu, când putea miza mai mult, cu sume mari, Bântuia mesele de joc, sta până târziu la cărţi; se amesteca cu oameni care pariau pe numărul de boabe dintr-o păstaie sau picăturile de ploaie care se prelingeau pe geamuri. Uneori, când se întorcea acasă, buzunarele îi erau doldora de bani, în alte cazuri nu avea nici o leţcaie. Odată a luat o broşa pe care mi-o dăduse bunica şi a pierdut-o la cărţi şi pe aia. Şi totodată aveam datorii.

Nu era uşor să te superi pe Johnny. Fusesem deseori nefericită. Odată mi-am făcut valiza, pregătindu-mă să-l părăsesc. Însă era totdeauna atât de chinuit de remuşcări, atât de plin de promisiuni şi avea un fel de a mă privi care îmi potolea supărarea făcându-mă să uit totul, cu excepţia dragostei mele pentru el. A fost o relaţie incomodă, nefericită şi nu putea continua la nesfârşit. Ajunsesem la momentul critic când Johnny a murit şi, într-un fel, a fost o uşurare că îngrijorarea, vremea întrebărilor, se terminaseră.

După aceea au început minciunile…

Şi totuşi ce aş fi putut face altceva? Pe măsură ce creştea, Michael voia să afle despre tatăl său, pe care abia şi-l amintea. Punea atâtea întrebări. Însă nu-i puteai spune unui băieţel că tatăl lui fusese un cartofor şi un mincinos şi complet iresponsabil. Mai ales când, în ciuda tuturor lucrurilor, încă mai preţuiai memoria bărbatului care fusese el odată. Începuse cu minciuni spuse pe jumătate şi uşoare exagerări. Johnny avea multe calităţi. Tot ce am făcut a fost să-i ascund slăbiciunile şi să construiesc astfel din dorinţă o imagine ireală a vieţii noastre comune. Poate că Michael s-a agăţat prea cu înflăcărare de minciunile pe care i le-am spus. Nu ştiu. N-am avut niciodată intenţia ca el să-l idolatrizeze pe tatăl lui ca pe un erou şi a trecut mult timp până mi-am dat seama ce se întâmplase. Apoi a fost prea târziu. Nu puteam să retractez ceea ce am spus şi acum imaginea pe care o creasem acţiona ca o barieră, separându-l pe Michael de tatăl său vitreg.

— Clive este atât de diferit, spusese el.

Am aruncat pilota alături şi, coborând în linişte din pat, m-am dus la fereastră. Camera mică devenise subit apăsătoare şi mă durea capul. Am tras draperiile. Norii se ridicaseră, iar acum strălucea luna şi cerul nopţii era presărat de stele. Camera noastră dădea în stradă şi de la fereastră puteam vedea umbra firmei aurite care atârna deasupra intrării. Strada era foarte liniştită: nici o urmă de viaţă pe ea, nici o lumină în vreuna din case. Lumina lunii strălucind pe jgheaburile largi dădea o înfăţişare de teatru unui peisaj care ar fi putut prea bine fi fundalul unei scene. Arăta ireală şi ciudat nepopulată.

A fost o greşeală că nu m-am dus în Grecia. Insule pârjolite de soare… confortul unui pachebot de lux… Asta voise Clive. Ceea ce aş fi dorit şi eu. În loc de a

satisface orgoliul lui Michael ar fi trebuit să plecăm singuri. Venind aici era ca şi cum priveam în urmă în loc de a privi înainte – cel puţin, în ceea ce mă priveşte, pentru că munţii îmi aminteau de Johnny. Nu pentru că fusese vreodată în Bavaria – nu am avut suficienţi bani pentru asemenea vacanţe exotice. Însă vorbea întotdeauna de munţi şi de alpinişti; enumera numele vârfurilor din Alpi în mod reverenţios, ca o călugăriţă care-şi spunea rugăciunile. Dragostea lui pentru munţi – chiar şi pentru imagini cu munţi – era ceva înnăscut la el, care a atins împlinirea în acei ani când, copil fiind, evacuat din Anglia războiului, a trăit la rude în Rockies. Aceia fuseseră anii lui fericiţi şi vorbea atât de mult despre viaţa în acea ţară singuratică, minunată, încât uneori era dificil să-ţi dai seama că era canadian prin adopţiune, nu prin naştere.

— Linda.

Am tresărit. Clive se sprijinise într-un cot şi vocea lui, deşi joasă, era aspră de nelinişte.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el.

— N-am putut să dorm.

— E din cauza camerei ăsteia mici şi mizerabile. Îmi pare rău, draga mea… Ei, ce este? Pentru că brusc suferinţa înăbuşită de amintiri nedorite mi s-a descărcat în lacrimi. Lacrimi stupide, inutile. Eşti bolnavă?

Am clătinat din cap.

— Numai înfuriată pe mine pentru că mai sunt încă trează şi… în pijamaua cu dungi şi ochii înceţoşaţi de somn şi părul uşor ciufulit, Clive arăta liniştitor de normal. Da, poate că e efectul acestui loc.

— Îndată ce vom putea să ne mişcăm, o să îndrept treaba asta. M-a apucat de mâini şi m-a tras pe pat alături de el. Vom avea cele mai bune camere în cel mai bun hotel.

Şi, peste ani, am auzit ecoul cuvintelor lui Johnny: „Aşteaptă şi ai să vezi".

O briză uşoară a alungat norii şi soarele a strălucit pe un cer atât de albastru, încât îţi era dificil să crezi că fusese vreodată ploaie. Am deschis uşa înaltă şi, ieşind pe veranda de lemn, am zărit cu adevărat pentru prima oară satul Oberwald. Când sosisem ieri eram prea preocupată de Clive pentru a da o atenţie mai mare satului însuşi şi după aceea, văzut la lumina lunii, locul arăta la fel de ireal ca un contur de carton. Acum, în strălucirea deplină a soarelui, îşi schimbase înfăţişarea ca şi dispoziţia sufletească.

După cum l-am văzut de dimineaţă, Oberwald era o fotografie pe o cutie de ciocolată care prinsese brusc viaţă. Satul nu era mare: numai o singură stradă care se întindea dezordonat în susul unui deal. Casele erau vesele şi cu flori şi, după adevărata manieră bavareză, aveau imagini pictate pe faţade. Combustibilul de iarnă, sub forma unor stive de lemne, se afla îngrămădit atât de cu grijă pe lângă ziduri, încât părea că face parte din structură. În faţa hotelului se afla un jgheab pentru apă, cioplit dintr-un trunchi solid de copac cu un acoperiş mic deasupra pompei şi dincolo de drum, plasată bine în spate, în mijlocul câmpului, se afla biserica. Aşezată atrăgător pe panta dealului, ea constituia o clădire frumoasă cu ziduri albe şi turnul înalt încununat cu o cupolă în formă de ceapă iar cimitirul era separat printr-o serie de terase, ce duceau spre o livadă cu pomi încărcaţi de fructe.

Vârfurile munţilor, care ieri fuseseră învăluiţi de nori, se profilau clar pe cerul albastru. Pe unele creste mai îndepărtate se vedea zăpada şi zimţii lor de piatră străluceau ca nişte capete chele deasupra mantiei verzi care înfăşura versanţii din vale. Cu ajutorul unei hărţi am recunoscut crestele, încet şi cu grijă, însă

asupra lui Zugspitze nu te puteai înşela. Domina orizontul – maiestuos şi reţinându-ţi privirea, făcând celelalte creste din jur să pară mai mici, iar tot lanţul de munţi înalţi ca fiind subordonaţi acestuia.

Când am coborât la micul dejun, Frau Cromer era deja la recepţie. Arăta atât de ferm implantată între registre şi hârtii încât mă întrebam dacă fusese cumva plecată de acolo. Michael tocmai vorbea cu ea, exersându-şi cunoştinţele limitate de germană cu mare ardoare.

— Dar e corect, l-am auzit spunând. Păreau că discută despre formularele pe care le completaserăm aseară, pentru că „aşa e legea”. Mama mea s-a recăsătorit, de aceea numele meu e diferit de al ei. Da, desigur, îi voi aminti tatălui meu vitreg să vă dea formularul. Înţeleg.

A rânjit când a intrat în sala de mese.

— Tot acolo e! a spus el. Îngrijorându-se de acele formulare ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă poliţia pe urmele noastre. Însă e o persoană drăguţă, în spatele înfăţişării rigide pe care o adoptă. Tocmai am aflat despre autobuzele care merg în Garmisch-Partenkirchen.

— Autobuze? Dar nu mergem pe jos în excursie?

— Altă dată, poate. A rupt o bucată de chiflă şi a uns-o cu unt. M-am gândit că ai prefera să mergi în oraş să vezi magazinele.

— Dar ţie ţi-e oroare să mergi prin magazine.

— Zău. Nu mă deranjează. Şi e un autobuz care merge regulat, aşa că am putea fi înapoi la amiază. Sunt sigur că Clive nu va obiecta.

Nu voiam neapărat să merg la Garmisch, însă Michael era atât de evident de dornic să-mi facă o plăcere şi se gândise la această deplasare cu atâta grijă. încât ar fi fost nedrept să-l refuz. Când a auzit,

Clive a insistat foarte mult să mă duc, dar în cele din urmă ne-am decis să mergem după-amiază.

— Şi ia-ţi ceva deosebit, mi-a spus Clive, punându-mi nişte bani în mână.

Michael era bine dispus şi entuziasmul lui era molipsitor. Trecuse mult timp de când nu fusesem la plimbare numai noi doi – poate prea mult timp. M-am pregătit cu grijă pentru expediţie, îmbrăcându-mă cu rochia albastră pe care o ţineam de regulă pentru ocazii deosebite. Culoarea îmi venea bine. Se potrivea cu ochii şi îmi punea în evidenţă părul blond. Îmbrăcatul mi-a luat atât de mult că în cele din urmă a trebuit să alergăm după autobuz.

— Credeam că n-o să reuşeşti, mi-a zis Michael, în timp ce cu o nonşalanţă studiată a plătit călătoria pentru amândoi.

— Aşa am crezut şi eu. Oh! Am alergat ceva.

— Aşa se întâmplă când stai prea mult în faţa oglinzii. Începusem să cred că te răzgândiseşi să mai mergi, dar… A fluierat uşor. Doamne! Ce frumos te-ai îmbrăcat!

— E o ocazie specială.

Ocazie specială! Privind retrospectiv mi se părea ironic că a trebuit să folosesc această expresie. Pentru că avea să se dovedească o ocazie specială pe drept cuvânt, dar nu în sensul la care m-am gândit eu. Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple… Însă nimic nu m-a prevenit Era o după-amiază de august şi întreaga zonă rurală era scăldată într-o ceaţă aurie.

Pe neaşteptate am trecut de la liniştea satului la forfota din Garmisch-Partenkirchen. Oraşul mi-a plăcut imediat. Era mai puţin sofisticat decât îmi imaginasem şi păstrase pe alocuri toate caracteristicile unui sat crescut peste măsură – colţuri pitoreşti, pieţe vechi minunate. Casele erau vesel desenate cu picturi de sfinţi şi secerători şi scene de

ospeţe. Uşile erau ornamentate cu volte şi ghivece de flori, aproape toate diferite ca design.

Şi apoi erau magazinele. Am pierdut orice noţiune de timp când, fascinată de vitrinele tot mai variate şi mai încântătoare, hoinăream fericită de la o vitrină la alta, admirând serviciile de ceai şi cănile cu capac, cutiuţele muzicale şi pernele brodate îngrămădite pe rafturi, într-o confuzie de culori. Figurine sculptate de mână şi coşuleţe fin ţesute se amestecau cu vile de jucărie şi păpuşi mici în costume bavareze. Apoi, brusc, am dat de oglindă.

Nu cred că am văzut vreodată ceva atât de frumos. Era agăţată în fundul magazinului, pe peretele cu faţa spre uşă – o oglindă lungă, îngustă, cu o ramă de lemn gravată de mână, reprezentând o coroană de flori cu fiecare floare reflectată în culori vii.

— Uite, Michael! Se târa ascultător după mine. Nu e splendidă? Culoarea! Şi zecile de floricele!

— Nu-i rea.

— E minunată. Eram acum în magazin, studiind oglinda îndeaproape. Clive mi-a spus să cumpăr ceva special. Mi-o şi pot imagina atârnând în holul nostru şi dacă…

Subit, mi-a îngheţat sângele în vine. Exact cum se întâmplase seara trecută, când am văzut scrisoarea aceea… În oglindă am zărit un bărbat. A fost o apariţie fugară. Stătea lângă uşa deschisă, fără să se uite în magazin, însă studiind o listă pe care o ţinea în mână. Un moment scurt… M-am răsucit şi am fost cu faţa la stradă.

Plecase. Am încercat să mă mişc, însă picioarele nu puteau sau nu voiau să mă ducă la uşă. Şi nu-mi părea rău. Pentru vreun motiv ridicol nu mai voiam să zăresc a doua oară acea siluetă înaltă, acel chip meditativ închis la culoare.

Străinul, văzut fugar în oglindă, semăna prea mult cu Johnny.

CAPITOLUL IV

— N-o cumperi? Mamă! Vocea insistentă a lui Michael m-a readus la realitate. Aşteaptă să te servească.

Cu un efort, am întors capul şi m-am uitat încă o dată la oglindă. Tânăra vânzătoare o ridicase de pe perete şi o pusese pe tejghea pentru a fi cercetată mai atent. Gravura era minunată. Amestecul de culori ale ramei cu flori o făcea atrăgătoare şi neobişnuită, însă n-o mai doream în casa mea.

— Îmi pare rău că v-am produs bătăi de cap, Fraulein. Cunoştinţele mele de germană nu erau cine ştie ce şi am bâjbâit după cuvinte. Nu se potriveşte cu decoraţiile interioare. Înţelegeţi?

— Ei bine, eu nu înţeleg! a zis Michael, urmându-mă afară în stradă. Cu câteva momente în urmă erai foarte entuziasmată. De ce te-ai răzgândit atât de brusc? Mie mi se părea frumoasă.

Nu i-am răspuns. Fusese o privire fugară, o impresie de moment. Efectele de lumini sau, mai probabil, o iluzie a imaginaţiei mele prea vii. Şi totuşi nu m-aş fi uitat la oglindă niciodată fără să-mi amintesc imaginea pe care păruse să o reflecteze pentru o fracţiune de secundă.

Era greşeala acelei scrisori! Acel scris familiar! Nu mă gândisem la Johnny în acest mod de ani de zile. Şi acum, fir-ar să fie! Nu mai puteam să mi-l scot din minte.

Am tremurat.

— Nu e timpul să mergem înapoi? l-am întrebat trăgându-mi pe mine cardiganul.

Michael arăta surprins.

— E încă devreme.

— Da? Pantofii ăştia blestemaţi îmi rup picioarele. Am inventat această minciună în grabă. Abia aştept să-i scot.

Mi-a aruncat o privire rapidă, suspicioasă.

— Credeam că îţi place să te uiţi prin vitrine.

— De obicei, da. Dacă aş fi avut ceva minte mi-aş fi luat nişte pantofi fără toc.

— Vine un autobuz în cinci minute, a spus el aspru. L-am putea prinde – dacă chiar vrei să te întorci deja.

Doream cu nerăbdare să plec din Garmisch-Partenkirchen. Disperat de nerăbdătoare. Figura familiară… silueta familiară… Fusese o iluzie şi totuşi nu aveam chef să hoinărim prin oraş, pentru orice eventualitate – oh, era ridicol! dar să presupunem că la colţul străzii o vedeam din nou şi descopeream că vedenia nu fusese chiar în întregime imaginară?

Michael îşi ieşise din sărite. În drumul înapoi spre Oberwald n-a încercat măcar să vorbească, şi s-a uitat încruntat pe fereastră prin părul lung care îi căzuse neglijent peste ochi. Dispoziţia lui se schimbase complet şi exuberanţa de mai devreme fusese înlocuită de o dispoziţie proastă, morocănoasă.

Când, în cele din urmă, am ajuns, satul arăta liniştitor de familiar. Lumina soarelui bătea în cupola de ceapă a bisericii cu ziduri albe şi arunca umbre largi peste cimitirul micuţ. Câţiva oameni – vizitatori din Garmisch-Partenkirchen probabil – se plimbau pe strada întinsă iar pe trotuarul din faţa hotelului Anna-Maria se aflau acum mese şi umbrele colorate.

Michael a deschis uşa grea. Holul de la intrare era gol; la recepţie nu era nimeni. M-am uitat instinctiv la

hârtiile de pe masă, însă nu erau scrisori, nici o bucăţică de hârtie măcar, cu acel scris familiar.

— Sper că nu ţi-am stricat plăcerea, i-am spus cu voioşie simulată. Mi-a plăcut plimbarea. A fost nostimă.

S-a simţit cum lui Michael i se sugrumă vocea.

— Nu trebuie să minţi, mamă. Îmi pare rău că te-am plictisit. A fost o greşeală că te-am convins să-l părăseşti pe Clive.

— Michael! am exclamat. Chiar crezi… Oh, nu fi un copil răsfăţat. Ţi-am spus – pantofii erau de vină. Ai fi preferat să nu spun nimic şi să-mi facă răni la picioare?

— Totul era planificat. Stătea pe scări deasupra mea, dar cu faţa întoarsă. Frau Cromer îmi spusese de un loc bun unde să luăm ceaiul. Undeva unde erau renumiţi pentru prăjiturile cu frişcă. Trebuia să fie trataţia mea… Să nu ne mai gândim! A lovit cu pumnul în pinul tare al balustradei. Nimic nu mai e cum era.

— Michael Reynolds! Am înghiţit, apoi, coborând vocea la o şoaptă, am continuat: Mă înfurii. Trebuie să-ţi explic?

— Nu. Te strâng pantofii. Dar asta e ceva de formă. Ştii, te-am auzit nu de mult – chiar înainte de a pleca din Anglia… Colţurile buzelor i-au căzut… că erau cei mai comozi pantofi pe care i-ai avut vreodată.

Şi răsucindu-se pe călcâie, a păşit cu zgomot pe scară, lăsându-mă să mă uit fix după el.

Clive a simţit imediat că ceva era în neregulă.

— Băiatul ăsta te-a necăjit din nou! Vocea i s-a ridicat cu o notă de iritare. Trebuie să-l fi lăsat cu aranjamentul lui şi să fi plecat singură.

Şedea în grădină, în spatele hotelului, într-un hamac comod, care se legăna uşor la cea mai mică mişcare. Cu peluza şi bordura de ierburi colorate

arăta ca orice grădină englezească, cu excepţia fundalului său muntos.

M-am cufundat în pernele moi ale hamacului.

— Ce bine e!

— Ei, este o reclamă prăpădită pentru calităţile benefice ale aerului de munte. Linda, ce s-a întâmplat? Mâna lui s-a încordat pe a mea. Tremuri.

— Mă ia puţin cu frig, Clive… Brusc am simţit că trebuie să spun ceva. Dar ce era de spus? Zărisem un străin într-o oglindă; la recepţie am văzut o scrisoare. Asta era totul. Restul era imaginaţie sau închipuire bolnavă. Am schimbat abrupt conversaţia. Maşina, am spus. Să mă duc la garaj să văd ce-au făcut cu reparaţiile? Michael n-a aflat cine ştie ce când a întrebat de dimineaţă.

— Nu e nevoie. Scoţându-şi pipa, Clive a umplut-o cu tutun. M-am dus în plimbare acolo în după-amiaza asta.

— Dar e de presupus că tu trebuia să te odihneşti.

— Prostii! Mă simt bine – oricum, nu e departe.

— Ce ţi-au spus?

El s-a schimbat.

— Nu mă pricep la limba lor, dar m-am făcut că înţeleg că, deşi am fost nebun să intru într-un copac, făceau minuni şi priceperea lor va îndrepta ticăloşiile mele.

— Deci încă nu e gata?

— Mă tem că nu. Aşteaptă o piesă. Nu e în legătură cu accidentul, dar spun că dacă nu e înlocuită ne poate lăsa oricând. Probabil că asta ne-ar crea probleme în cursul călătoriei şi cu toate milele pe care le mai avem de făcut… S-a uitat la mine neliniştit. Eşti dezamăgită. Nu-ţi place aici, Linda?

— E destul de bine. Şi oricum, nu ne putem mişca mai departe. Doctorul a insistat să te relaxezi complet două zile. Am forţat un zâmbet. Sau ai uitat?

Era duminică. Nu era nevoie de calendar pentru a afla zilele. Îndată ce m-am trezit am ştiut că era o dimineaţă diferită. Agitaţia hotelului părea că s-a potolit brusc şi, în locul zgomotului măturilor şi găleţilor, singurul sunet era bătaia clopotelor bisericii răsunând peste pajiştile liniştite.

De pe verandă mă uitam la sătenii care se duceau la slujbă. Femeile, purtând bluza albă tradiţională, cu fusta înflorată şi şorţul cu broderii, erau la fel de colorate ca şi strada pe care mergeau. Ici şi colo o femeie mai în vârstă, îmbrăcată mai sobru decât tovarăşele ei şi ducând un mănunchi de flori de grădină, o lua prin cimitir în căutarea mormintelor familiei. Bărbaţii stăteau în grupuri sau şedeau la gard, aşteptând ultimul dangăt de clopot, înainte de a da năvală spre uşă. Cei mai mulţi purtau pantaloni scurţi sau şorturi cu bretele decorative şi toţi aveau pălăria bavareză tradiţională, cu o pană de fazan aşezată elegant.

Îmbrăcat mai sobru decât sătenii, Clive se pregătea şi el pentru slujbă. Aşa cum o făcuse în fiecare duminică de când ne căsătorisem… Era una dintre caracteristicile pe care i le admiram încă de la început – credinţa lui statornică, sinceritatea lui de necontestat. Era catolic, şi după cum îmi spusese mai de mult, era mândru de asta. Eu nu mă duceam la biserică, şi nu mă gândisem mult la religie până ce l-am întâlnit pe Clive. Şi acum, incapabilă de a-i împărtăşi credinţa, am încercat cel puţin să înţeleg misterele inexplicabile care pentru el păreau atât de clar definite, atât de uşor de crezut. În multe privinţe, îl invidiam. Era atât de sigur. Credinţa nu era o regulă după care trăia orbeşte. Se adaptase unui mod de gândire, unui raţionament special care urma o stea călăuzitoare, totuşi cu drumul ei individual.

— Plec, a spus Clive. Mergi să faci o plimbare sau mă aştepţi în grădină?

În mod ridicol, brusc, n-am vrut să fiu lăsată singură. Vroiam să fiu cu Clive; să fac parte din peisaj – să fiu una din acele persoane.

— Aşteaptă! am strigat tăios. Vin cu tine. Şi luându-mi baticul, am coborât după el.

Era pentru prima dacă când mă aflam într-o biserică. Clădirea mică părea toată albă şi aurie. Cu plafonul pictat şi o orgă la etaj care arăta ca un strat de prăjitură de nuntă, era incredibil de îngrijit lucrată şi cochetă pentru un sat aşa de mic. Soarele care se revărsa prin ferestrele înalte, cădea din plin asupra altarului care era o fantezie de culori, peste tot cu îngeri. Îngeri veseli, îngeri zâmbitori, îngeri sfinţi… Cu obraji cu gropiţe şi cârlionţi care fluturau, distrăgând mai mult atenţia decât ajutând evlaviei.

Ultimul dangăt de clopot se stinsese de mult. Preotul se mişca pe lângă altar şi oamenii, vorbind la unison, spuneau rugăciunile slujbei – un mare volum de sunete care păreau a umple bisericuţa şi reverberau în fiecare colţ. Şi pe când ascultam, pe când priveam, un sentiment straniu de… Cum să-i spun? Era un sentiment de tihnă care mă învăluia. Nu eram una de-a lor. Nu înţelegeam ce se întâmplă acolo la altar. Şi totuşi, acea nelinişte vagă, de nedefinit, pe care o simţisem de când văzusem scrisoarea cu scrisul familiar, mi-a dispărut. Şi când am ieşit din biserică cu sunetul acelor voci încă răsunându-mi în urechi, pentru prima oară, mă simţeam liniştită.

Soarele strălucea şi copacii aruncau umbre lungi pe iarbă. În strălucirea ceţoasă munţii se retrăseseră într-o lumină sidefată, dulce, şi, în contrast, satul părea tot numai o culoare vie – cu casele vesel pictate, jardinierele revărsându-se de priboi şi petunii,

grădinile o explozie de gladiole şi floarea-soarelui înaltă.

În timp ce cu o privire rapidă înregistram toată priveliştea, mă întrebam de ce eram ieri atât de nerăbdătoare să plec mai departe.

Am petrecut ziua stând liniştiţi în grădina din spatele hotelului. Michael plecase devreme într-o excursie, ducând prezenţa lui neliniştită în lumea munţilor şi era o uşurare, fără iritările care se iveau întotdeauna când era prin preajmă. Dimineaţa s-a contopit cu după-amiaza. Am mâncat bine şi apoi am privit turiştii care invadaseră satul şi hotelul.

Pe la mijlocul după-amiezii vizitatorii se răriseră şi ne-am întors în grădina liniştită pe care n-o invadase nimeni decât numai noi doi şi aici, relaxându-ne din nou în hamacul comod, am vorbit puţin şi am moţăit şi iar am vorbit. Aşa cum nisipul curge prin crăpături din mâna făcută căuş, aşa curgea şi timpul. După-amiaza a trecut şi deja se făcuse seară.

Seara acelei duminici fatale.

— Nu eşti îngrijorată din cauza băiatului? m-a întrebat Clive pe când ne pregăteam de cină. A fost plecat toată ziua. Nu ştiu unde – decât că e într-o excursie lungă. Nu cred să fi avut măcar politeţea să spună că pleacă. Sau ţi-a spus?

Am luat o perie şi mi-am trecut-o energic prin păr.

— A lăsat vorbă prin cineva din personal.

— În loc să-i spună mamei sale?

— Fii obiectiv, Clive. Şedeam în faţa măsuţei de toaletă demodată şi vorbeam cu reflexia sa în oglindă. A plecat devreme şi nu ne sculaserăm. Oricum, pleacă deseori şi nu-mi spune unde decât după aceea. Ştiu că crezi că nu e bine, dar totdeauna a fost aşa.

— Nu pot să înţeleg asta, a spus Clive punându-şi haina. Te agiţi pentru băiat, ai grijă de el, îl speli, îl calci şi cureţi hainele pe care nici nu şi le perie… Şi

când e aşa ceva… E plecat de când s-a făcut ziuă. Nu ştiu unde şi mi se pare – da, un lucru nepotrivit să-l spui despre o mamă iubitoare, dar se pare că nu-ţi pasă prea mult.

M-am foit încordată.

— Aş dori să nu-mi vorbeşti astfel.

— Ce? Mamă iubitoare?

— Da.

El a râs.

— Dar e adevărat. Eşti o mamă iubitoare şi uneori sunt al naibii de gelos. Punându-şi mâinile pe umerii mei a stat în spatele meu astfel încât ochii ni s-au întâlnit în oglindă. N-ai bănuit?

— Ai manifestat o răbdare minunată. Ştiu cât poate înfuria Michael pe cineva şi cei mai mulţi soţi… Voisem să spun acest lucru de mult timp. Clive, îţi sunt recunoscătoare.

Buzele lui mi-au atins uşor părul.

— Nu-mi fac probleme pentru mine. Pielea mea e destul de tare, însă e vorba de tine… Draga mea, uneori cred că îmi spune lucruri supărătoare numai pentru că ştie că te vor necăji pe tine.

— Tatăl lui era astfel, am zis încet. Îi făcea să sufere pe cei pe care-i iubea cel mai mult. Rapid, am înlăturat amintirea. Totuşi Michael poate fi politicos şi dacă îi acordăm timp…

— Timp! Clive a râs acru. Chiar crezi că va avea importanţă? Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a-i câştiga prietenia, însă a arătat clar că nu mă simpatizează. Chiar mai mult – mă dispreţuieşte. Nu, nu mă întrerupe… A ridicat din mână să mă prevină. Îi face plăcere să ridiculizeze tot ce fac, orice opinie pe care o exprim, toate lucrurile pe care le preţuiesc. Ce viitor ne aşteaptă, Linda, cât timp fiul tău trăieşte sub acelaşi acoperiş cu noi?

M-am răsucit brusc, speriată.

— Ce vrei să spui?

— Am avut timp să mă gândesc în ultimele două zile. Acum stătea lângă fereastră, cu silueta lui înaltă, subţire, uşor aplecată, bătând cu degetele pe pervazul ferestrei. Lucrurile nu pot merge înainte aşa, asta e clar – nu vezi? Trebuie făcut ceva.

Ştiam ce încerca să spună.

— Te gândeşti la un internat? Clive a râs.

— Îl faci să sune ca un cuvânt murdar! Ar fi trebuit trimis de mult acolo – oh, ştiu că nu ai putut să plăteşti taxele, însă acum suntem căsătoriţi şi e diferit.

— Ar fi nemulţumit.

— Nu crezi că e timpul să ne gândim şi la noi – la viaţa noastră împreună? M-am interesat înainte de a pleca de acasă… A ezitat, aşteptându-se la o reacţie tăioasă din partea mea, dar n-am spus nimic. Ar putea să-l primească la Colegiul Torr, vechea mea şcoală. Este o instituţie de prim rang şi într-un loc minunat. Dragă Linda, ştiu că-ţi displace ideea şi de aceea nu te forţez. Decizia rămâne a ta.

— N-ar rezolva nimic. Am putea uita pentru o vreme, însă problema ar rămâne.

M-am întors.

— Aş dori să cred că într-un mediu nou ar avea preocupări noi şi poate că – cine ştie? s-ar împăca şi cu ideea că mai există şi altceva în afară de el pentru tine. Ascultă, Linda… Şezând pe marginea patului s-a aplecat spre mine. Nu mă aştept să te hotărăşti pe moment. Dar mai gândeşte-te.

— O să mă gândesc, am promis eu şi în-torcându-mă încet spre oglindă am luat peria.

CAPITOLUL V

Privind retrospectiv cele întâmplate în acea duminică, mi s-a părut straniu că m-am putut pregăti cu atâta calm pentru cină; că am coborât la restaurantul hotelului fără să bănuiesc nimic. Michael încă nu se întorsese, aşa că eu şi cu Clive ne-am dus singuri să luăm masa. Cu o intensitate înspăimântătoare, pot să-mi amintesc fiecare moment al orei care a urmat. Nu numai ce s-a întâmplat, sau lucrurile care s-au spus dar aspecte mărunte, nesemnificative – ca pata de pe faţa de masă în carouri, pe care chelneriţa era prea leneşă, sau prea ocupată ca s-o schimbe; şi rigiditatea separeurilor de lemn ce despărţeau băncile care păreau că mă taie în spate. Şi zgomotul! Da, mai presus de toate zgomotul, deoarece restaurantul gemea de vizitatori, nu numai rezidenţi; şi îmi aduc aminte că atunci când am deschis uşa zumzetul discuţiilor şi zăngănitul vaselor de lut s-a ridicat să ne întâmpine, ca un talaz.

A trebuit să aşteptăm mult timp pentru a fi serviţi, deoarece singura chelnăriţă acum de serviciu – o femeie voinică cu părul cărunt, de departe prea bătrână pentru fusta stacojie pe care o purta – îşi făcea drum cu greutate, în ritmul ei propriu, de la o masă la alta. Dar părea că nimeni nu se sinchisea de întârziere. Cina era o chestiune socială şi mesele lungi erau un murmur de trăncăneală. O împărţeam pe a noastră cu trei surori din Hamburg şi un bărbat cu faţa slabă, evident fratele lor. Una dintre ele, o profesoară care vorbea puţin englezeşte, mi-a spus că

se duceau la Oberammergon. S-a interesat politicos de călătoria noastră, dar cum niciunul nu stăpâneam bine limba celuilalt, conversaţia a luat sfârşit încetul cu încetul. În camera lungă aglomerată era foarte cald, deşi ferestrele erau larg deschise. Era dificil acum să-ţi dai seama că numai cu două zile în urmă se abătuseră asupra noastră norii cenuşii şi vânturi reci. De când sosisem la Oberwald fusese soare şi vreme stabilă. Acum, de la locul meu de lângă fereastră, mă uitam la cerul de seară care îşi schimba culoarea din auriu în roşu. Soarele ce apunea cobora pe vârfurile munţilor, înroşind pereţii de rocă ai acestora, şi aruncând lumină peste brazii care acopereau pantele de mai jos. Însă nimeni în acea încăpere aglomerată, zgomotoasă, nu părea să acorde atenţie trecerii lente şi minunate a zilei în amurg.

Cineva de lângă noi a râs tare. Sunetul a rupt vraja şi, nervoasă am împins farfuria în lături. Clive a ridicat repede privirea.

— Nu-ţi place? m-a întrebat, uitându-se la mine şi la mâncarea aproape neatinsă.

Ca să fiu cinstită, nu-mi plăcea. Puiul tăiat fin, fusese amestecat cu ananas şi portocale, apoi acoperit cu un sos bogat şi astfel aranjat încât stătea ca un castron răsturnat pe nişte frunze de lăptucă.

— Nu mi-e foame.

— Mie mi-este, a spus Michael, care intrase neobservat şi se lăsase din greu pe banca din faţă. Sunt hămesit şi dacă nu-mi aduc ceva repede, îţi răzui farfuria. Fraulein… I-a făcut semn chelneriţei, care a răspuns cu cu rapiditate surprinzătoare. Meniul, vă rog.

Deci fiul meu s-a întors! L-am văzut pe Clive crispându-se şi fără vreun motiv anume am simţit o senzaţie crescândă de iritare. Michael, ca şi tatăl lui înainte, era o creatură cu toane. Nu era nici ursuz,

nici morocănos acum. Din contră, arăta extraordinar de mulţumit de el însuşi şi părea că puţin îi pasă de ce făcusem noi sau dacă fusesem îngrijorată. Clive avea dreptate. La cincisprezece ani, era prea mare pentru a mai fi ţinut în lesă, dar încă prea tânăr să i se dea completă libertate şi, din curtoazie numai, ar fi trebuit să-mi spună unde se ducea.

— Ai fost plecat mult timp. Întrucât profesoara din Hamburg putea înţelege cel puţin ceva din ceea ce spusesem, am păstrat mustrarea pentru mai târziu. Ai umblat toată ziua?

— Mai mult sau mai puţin. Apoi a adăugat cu entuziasm: Şi a fost grozav! Nu poţi să-ţi închipui ce linişte e acolo sus în munte – numai clopotele vacilor, pâraiele care curg şi vântul. E atât de diferit faţă de a sta închis într-o maşină.

Această ultimă remarcă a fost aruncată ca o reflecţie târzie şi numai pentru Clive. Înţelept, Clive a ignorat momeala.

— Nu ţi-a trecut prin minte că mama ta ar fi neliniştită? a întrebat el calm.

— Neliniştită? Ce vrei să spui?

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva… Clive îşi alegea cuvintele încet şi cu grijă. Ţine minte, habar n-am avut unde te-ai dus şi în acest gen de ţară… A arătat spre munţii care se vedeau pe fereastră. Nici n-am fi ştiut unde să te căutăm. Poate că altă dată o să ne spui unde ai de gând să te duci.

Michael a râs atât de tare încât cele trei surori din Hamburg s-au oprit în mijlocul conversaţiei şi, uitându-se la noi peste masă, au surâs. Bărbatul cu faţă trasă a ridicat paharul, salutându-ne. Clive şi-a muşcat buza.

— Pe cuvânt, Michael! Am zâmbit răspunzându-le la salut, dar scăzându-mi vocea într-o şoaptă, am

adăugat aspru: Nu mai ai maniere deloc. Nu-mi dau seama ce a fost amuzant în ceea ce a spus Clive.

— Îmi pare rău, dar… Dumnezeule! parcă am fost în Vestul Sălbatic. M-am dus numai într-o plimbare. Foarte adevărat, o plimbare mai lungă. Ştii ce? A ridicat privirea de pe meniul pe care încerca cu oarecare dificultate să-l descifreze. Am ajuns la un loc, sus pe munte – Bronsee, sau aşa ceva. Şi când mă aflam acolo m-am întâlnit cu cineva de la hotel.

— Oh? Ce coincidenţă!

— Nu chiar. Frau Cromer mi-a vorbit de acest drum anume şi se pare că recomandase excursia şi celuilalt bărbat. A zâmbit subit. E un loc mic care are vedere spre lac. Considerăm – sau mai degrabă domnul Murphy consideră – că îi dau un fel de comision lui Frau Cromer pentru fiecare persoana care se prezintă acolo.

— Domnul Murphy?

— Da, aşa îl cheamă. A stat singur cuc aproape o săptămână. A promis că vine şi el la noi la cină, şi… Oh, uite-l. Michael s-a ridicat pe jumătate de pe locul lui pentru a face semn cuiva care tocmai intrase… părinţii mei.

Nu cred că noul venit m-a observat la început. De unde se afla, în capul mesei, puţin într-o parte, despărţitura de înălţimea umărului care ne separa de restul camerei mă ascundea parţial. Şi pe mine mă împiedica să-l văd.

— Mă bucur că vă cunosc, domnule. I s-a adresat lui Clive, apoi s-a întors către mine. Şi pe dumneavoastră, doamnă Petterson…

S-a oprit brusc. Am simţit cum unghiile îmi intră în lemn când m-am apucat de bancă să mă sprijin. Nu putea fi …Dar, Doamne ajută-mă! Era. Aş fi recunoscut acea voce oriunde. Aşa cum recunoscusem faţa zărită în oglindă şi scrisul pe plic… Numai că de

data aceasta nu se putea atribui unei imaginaţii mult prea aprinse sau unui joc straniu de lumini. Era un fapt. Inexplicabil dar de necontestat.

Şi în timp ce ochii lui Johnny îi întâlneau pe ai mei, am văzut în ei un licăr de recunoaştere.

Numai un licăr… În momentul următor îşi recăpătase complet stăpânirea de sine. Nimic în comportarea lui, nimic în cuvintele lui, nu trăda că ne mai întâlnisem vreodată. S~a întors spre Clive şi cu o voce energică, dar care suna cam fals, a întrebat cu graţie:

— Pot să stau cu dumneavoastră? Tânărul Michael şi cu mine ne-am cunoscut la un pahar cu bere. Îmi spunea…

N-am mai auzit ce îi divulgase Michael, pentru că în timp ce Johnny a luat loc la masă, am simţit că mă sufoc. Camera a început să se învârtească cu mine… Chipul lui Johnny, ca şi vocea lui, s-a îndepărtat şi s-a pierdut în ceaţă…

Apoi mi s-a făcut negru înaintea ochilor.

Cineva – cred că era profesoara de la Hamburg – îmi făcea vânt cu o batistă. Fereastra fusese larg deschisă şi făcuseră loc în jurul mesei şi în jurul meu. Clive mă ţinea pe după umeri şi Michael încerca să mă facă să sorb nişte apă. Am înghiţit ceva, apoi am împins paharul la o parte.

— Ah! e mai bine! Era profesoara vorbind în engleza ei preţioasă dar precisă. Îi revine culoarea în obraji. Te simţi mai bine acuma, nu?

M-am ridicat. În spatele lui Clive şi Michael şi al nemţoaicei era un cerc de figuri, toate încordate de curiozitate, uitându-se la mine ca şi când eram un animal la o grădină zoologică. S-ar fi holbat şi mai intens dacă ar fi ştiut adevărul… Dar care era adevărul? Johnny era mort! Văzusem cum îl coborâseră în groapă, timp îndelungat i-am îngrijit

mormântul cu conştiinciozitate. Şi acum străinul ăsta… Numai că nu era un străin! Era Johnny. Cu unsprezece ani mai în vârstă, ca mult mai matur, însă indiscutabil Johnny.

M-am uitat în jur la chipurile lor, la început repede, apoi, nevăzându-l pe Johnny printre ele, mai încet. Însă nu era nici o urmă de silueta lui înaltă, de figura lui închisă la culoare, bronzată.

— Te simţi mai bine acum? m-a întrebat Clive. Sigur? Dă-mi braţul să te ajut să ajungi până în cameră.

M-am ridicat încet. Ceilalţi se duseseră înapoi la mesele lor şi zumzetul conversaţiei, care se domolise pentru un timp, s-a reluat mai tare, se părea, acum şi mai insistent. M-am uitat pe furiş prin sală, temătoare şi, bineînţeles, cu speranţă. Însă Johnny nu era printre ceilalţi comeseni. Dispăruse. Complet. Absolut. Ca şi cum nu fusese niciodată acolo; ca şi cum nu trecuse câtuşi de puţin prin restaurant, nu se cunoscuse deloc cu Michael, nu stătuse niciodată lângă Clive. Aşa cum dispăruse şi figura din oglindă, aşa cum se dusese şi scrisoarea de la recepţie, aşa cum Johnny dispăruse acum de pe scenă.

Dar era oare Johnny? Fusese o iluzie?

Am simţit strângerea mâinii lui Clive pe braţul meu şi l-am văzut pe Michael ţinând

uşa deschisă.

— Să vin cu tine sus, mamă? a întrebat el neliniştit.

— Încă n-ai mâncat, a spus Clive înainte de a avea şansa să răspund. Oricum, nu ai nimic de făcut. Mă ocup eu de ea.

Holul de la intrare era gol, nu se afîa nimeni pe scări. M-am oprit, am privit înjur, apoi m-am întors pe jumătate.

— Michael…

A venit îngrijorat.

— Da?

— Prietenul… prietenul tău… Am înghiţit. O să mă creadă foarte nepoliticoasă. N-am avut politeţea să-i spun la revedere. Poate mă scuzi.

Se uita oare Michael cu suspiciune la mine? Dar nu avea cum să bănuiască! Avea numai patru ani când a murit Johnny. A murit? Cuvântul suna gol, sfidător.

— Se pare că domnul Murphy a plecat. Michael s-a uitat la întâmplare în jur, apoi repede la mine. Presupun că n-a vrut să ne incomodeze. Dar dacă îl văd îi transmit ce mi-ai spus.

— Mulţumesc, am murmurat. Şi, ţinându-mă de balustradă, m-am forţat să urc scările, fără să privesc nici măcar o dată înapoi.

Clive a plecat şi în cele din urmă am rămas singură. Mă durea capul. Nu durerea obişnuită surdă, grea, ci o durere feroce, obositoare, care îmi ardea ochii şi îmi bubuia în cap loviturile a o mie de ciocane. Şi acele ciocane îmi zdrăngăneau o melodie „Nu poate fi Johnny! Johnny e mort. Nu poate fi Johnny! iarăşi şi iarăşi, la nesfârşit.

Poate dacă aş dormi puţin, m-aş scula şi aş descoperi că totul n-a fost decât un coşmar îngrozitor. Trebuia să fie! Mi-am amintit de ceremonia simplă, solemnă care m-a unit prin căsătorie cu Clive. Dacă Johnny ar fi trăit, atunci n-aş fi fost cu adevărat soţia lui Clive… Slujba ar fi fost o parodie searbădă care nu însemna nimic. Ghemuită în pat, încă îmbrăcată, stăteam nemişcată, încercând să nu mă gândesc, aşteptând ca să treacă coşmarul.

Prin fereastra parţial deschisă puteam vedea formele întunecate ale florilor de pe verandă, cu bobocii legănându-se uşor de briză. Soarele apusese şi roşeaţa dispărând lent de pe cer, se contopea cu întunericul palid al nopţii. Pe stradă se aprinseseră

luminile şi de unde stăteam culcată puteam vedea, mai sus pe deal, cum se înşiră ca un lanţ de mărgele luminoase prin sat. Undeva jos s-a trântit portiera unei maşini şi am auzit voci guturale în conversaţie; apoi cineva a râs.

Acel râs mi-a zgâriat urechile. Făcea ca totul să pară atât de normal, atât de obişnuit, pentru alţi oameni. Câte ore trecuseră de când stătusem cu Clive în hamacul din grădină? Părea o viaţă întreagă. Acum, cu o bruscheţe înspăimântătoare, totul se schimbase şi Johnny…

Însă nu era posibil. Johnny era mort! Era mort de unsprezece ani buni. Exista o piatră funerară pe mormântul lui, purtasem doliul de cuviinţă şi m-am semnat ca văduvă până ce am devenit din nou soţie.

Soţie? Am atins locul din pat unde dormise Clive noaptea trecută. Asemenea lucruri nu se întâmplau oamenilor obişnuiţi. Uneori citisem în ziarele de duminică, mai senzaţionale, istorii stranii despre bărbatul care reapărea. Şi nu văzusem oare o piesă în care fostul soţ sau mai degrabă bărbatul real – o şantajase pe soţie să împartă o sumă bunicică din banii soţului? Asemenea lucruri păruseră întotdeauna atât de exagerate, atât de exrem de imposibile – până acum…

Camera era plină de umbre. Am întins mâna şi, orbecăind după veioza de la pat, am atins întrerupătorul. Lumina s-a aprins şi caracterul neobişnuit, misterios, al ungherelor întunecate a dispărut. Scrinul înalt şi şifonierul mare cu uşile pictate îmi dădeau o siguranţă caldă.

Se putea să mă fi înşelat? Unsprezece ani reprezintă o perioadă lungă şi acest bărbat, cu care Michael s-a întâlnit din întâmplare, deşi semănându-i izbitor de mult lui Johnny era, într-un fel, nu uşor de definit, diferit. Nu atât de mult ca înfăţişare, cât ca

expresie. Avea aceeaşi înălţime, mai lat în spate decât Johnny pe care-l ştiam, dar aceleaşi trăsături bine definite. Avea aceeaşi înfăţişare de om trăit în aer liber, bronzat de soare. Mai în vârstă, bineînţeles. Dar exista ceva în configuraţia gurii, în proeminenţa hotărâtă a bărbiei, care nu-mi era familiară.

Poate era pur şi simplu cineva care-i semăna în mod bizar lui Johnny…

Şi chiar dacă voiam cu hotărâre ca acesta să fie răspunsul, ştiam că mă amăgeam cu speranţe false. Nu poţi trăi şase ani cu un bărbat, aşa cum am trăit eu cu Johnny, fără să-i cunoşti fiecare cută a feţei, fiecare inflexiune a vocii; chiar şi ticul nervos al sprâncenelor fusese familiar. În plus, văzusem licărul de recunoaştere din ochii lui. Recunoaştere şi neîncredere, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Însă eu trebuia să fiu cea neîncrezătoare! Totul fusese atât de hotărâtor, de final, de categoric. Mi-am amintit compasiunea din ochii poliţistului înalt, voinic, care îmi adusese vestea. Mi-am amintit tăcerea tainică din salonul de spital, după ce a plecat şi amabilitatea surorilor, care nu puteau să înţeleagă că moartea lui Johnny era la fel de mult o uşurare ca şi o durere.

Şi totuşi l-am iubit pe Johnny… Johnny, cel pe care-l ştiam eu, nu cel care devenise un jucător de noroc. Şi în acea noapte, în timp ce zăceam trează în salonul lung de spital, am plâns în tăcere în pernă, deşi ştiam că de atunci încolo întrebările, îngrijorarea se sfârşiseră.

Asta se întâmplase însă cu unsprezece ani în urmă, dar cele petrecute erau surprinzător de vii, încât fiecare detaliu din ceea ce părea o săptămână interminabilă era adânc gravat în memoria mea. Eram la spital, restabilindu-mă după o operaţie serioasă şi faptul că nu mă puteam mişca, că aranjamentele au

trebuit să fie lăsate în seama altora, a făcut ca zilele să-mi pară nesfârşite.

Eileen, sora lui Johnny, a fost aceea care a identificat oficial cadavrul. Nu că ar fi fost o nevoie reală de identificare. Poliţia stabilea după rămăşiţele existente că era maşina lui Johnny. Ceasul de aur, gravat cu iniţialele lui pe spate – ultimul meu cadou de ziua lui de naştere – se mai afla în mâna lui.

Trebuie că a murit instantaneu, mi-au spus ei. Şi mai târziu, când am dat de un ziar cu o fotografie a accidentului pe prima pagină, am înţeles de ce. Maşina lui Johnny, condusă cu viteză, se ciocnise cu un automobil sport venind din partea opusă şi ambele vehicule au luat foc, ambii şoferi fuseseră omorâţi.

Singurul lucru pe care n-am fost capabilă să-l înţeleg a fost de ce se afla Johnny pe acea şosea anume. Drumul spre Bristol… Nu se ducea acolo în interes de afaceri. Era agent comercial, însă bătrânul domn Manzoni, care îl privea pe Johnny mai mult ca pe un fiu decât un angajat, nu fusese în stare să dea nici o explicaţie. Îmi amintesc că l-am vizitat după aceea în micul lui atelier care, la îndemnul lui Johnny, fusese extins la o fabrică prosperă ce confecţiona reproduceri de mobilă veche.

— Ce făcea? Bristol! Bătrânul ridicase mâinile în sus într-un gest care trăda originea lui italiană. Uneori băiatul ăsta era atât de nesăbuit! Nu înţeleg. Ar fi trebuit să fie la Manchester.

Loviturile de ciocan din cap au încetat pe neaşteptate. Pentru prima oară mă gândeam cu luciditate şi cu o logică înspăimântătoare. Drumul greşit… Poate maşina lui Johnny, dar nu Johnny înăuntru… Şi dacă Jonny era în viaţă, atunci Clive nu era bărbatul meu, şi n-ar mai fi fost niciodată. Aceasta era partea înspăimântătoare. O sentinţă de divorţ, m-ar putea elibera, dar toată lumea ştie cât de rigid se

opunea biserica catolică de care aparţinea Clive – divorţului, atât pentru partea nevinovată, cât şi pentru partea vinovată. Clive urma preceptele bisericii sale cu fermitate şi în afară de orice discuţie. Dacă asta îl învăţa, atunci asta credea. Şi crezând în asta, nu va putea să se recăsătorească cu mine în timp ce Johnny trăia.

Acum tremuram – picioarele, mâinile, tot corpul îmi tremura. Nu putea fi adevărat! Trebuie să fie un coşmar îngrozitor, înspăimântător. Poate că dacă continuam să-mi spun că a fost un vis, că totul era o închipuire, va dispărea aşa cum dispar visele. Şi dacă se întâmplă să mă întâlnesc cu acest – cum îi spunea? – domnul Murphy… Dacă ajungem faţă în faţă cu el din nou, voi găsi că licărul de recunoaştere a fost numai închipuire.

În orice caz, era ceva de la care nu mă puteam da în lături. Johnny sau nu… Trebuia să-l văd din nou.

Încet, m-am dat jos din pat şi mi-am pus pantofii. Trebuie că arătam mototolită şi nepieptănată, dar în acel moment nu îmi păsa. Michael mai e încă la masă, şi Clive, care avea scrisori de scris, e în cămăruţa de scris care se află lângă holul de la intrare. Şi Johnny – sau domnul Murphy?… Puteam să-i aflu camera numai întrebând-o pe Frau Cromer. Asta însemna să cobor. Dacă mă duceam repede, aş fi putut vorbi cu ea în timp ce Michael şi Clive erau ocupaţi.

Grăbindu-mă pe coridor, am coborât liniştită scările. Frau Cromer era încă ocupată la recepţie. Am aşteptat până ce a terminat cu nişte oaspeţi; care se părea că tocmai sosiseră şi apoi, cu şovăială, m-am dus la ea.

— Aveţi vreun domn Murphy care stă aici? Cu efort, am reuşit să-mi păstrez vocea calmă. Puteţi să-mi spuneţi numărul camerei sale?

A ridicat ţanţoşă capul.

— Herr Murphy? A plecat.

— Dar – nu, mai e aici. Am vorbit cu el la cină.

— Am avut numai un oaspete cu acest nume. S-a uitat la mine cu reproş. Adică canadianul – da?

Johnny nu era canadian, dar crescuse în acea ţară. O privise ca pe patria lui.

Am dat din cap.

— Da, Domnul Murphy din Canada. Ea a închis registrul şi încrucişând mâinile şi-a supt buzele subţiri.

— Herr Murphy a plecat, a repetat ea. A plecat – poate acum cinci minute, poate zece.

— N-a… n-a întrebat… Mi-am înghiţit întrebarea. Îmi pare rău că v-am, deranjat.

— I-am făcut chiar eu formele. A primit o scrisoare, din câte am înţeles, şi a trebuit să plece imediat. I-am simţit ochii pătrunzători cercetându-mă cu suspiciune. E vreo problemă?

— Nu. Am schiţat un zâmbet forţat. Nimic.

Şi am urcat scările în grabă.

CAPITOLUL VI

Dacă aş fi avut nevoie de dovadă, asta era. Domnul Murphy sau John Reynolds… Numele era diferit, însă era una şi aceeaşi persoană. De ce altceva ar fi plecat aşa în grabă? Era evident că nu-şi planificase să plece atât de repede şi scrisoarea fusese folosită pur şi simplu ca o scuză. Ceea ce putea însemna numai un lucru – că, văzându-mă, fusese pentru Johnny un şoc atât de mare, cum fusese pentru mine vederea lui.

Înapoi în camera mea, am început să mă plimb nervoasă de la un capăt la altul al ei. Înainte, înapoi şi iar înainte… Nimic din ce-i spusese Michael nu putea să-l prevină pe Johnny câtuşi de puţin. Fusese o întâlnire întâmplătoare. Fără îndoială se prezentase cu numele lui mic şi, era clar că-l ştia pe Clive cu „Domnul Petterson", dedusese probabil că „Petterson" era şi numele de familie al lui Michael. Nu era surprinzător că nu se recunoscuseră. Unsprezece ani sunt o perioadă lungă şi tânărul înalt şi subţire semăna prea puţin cu ţâncul pe care îl cunoscuse Johnny.

Dar, Dumnezeule! de ce făcuse asta? De ce plecase şi mă lăsase aşa? Brusc, frica a făcut loc mâniei. Mi-am amintit anii lungi solitari, înainte de a-l întâlni pe Clive; minciunile pe care i le spusesem lui Michael în încercarea de a-l reabilita pe tatăl pe care abia şi-l reamintea. Şi, în timp ce plantam conştiincioasă flori pe cei doi metri de pământ care credeam că sunt ultimul lui loc de odihnă, Johnny cutreiera lumea – fără nici o responsabilitate, lipsit de orice grijă.

Cum reuşise să simuleze moartea? fusese cineva în maşină. Şi dacă acea persoană nu era Johnny, ce corp identificase Eileen drept cel al fratelui ei? Pentru poliţie identificarea fusese numai o simplă chestiune de rutină, dar nu pentru Eileen. O văzusem după ce se întorsese de la acea dureroasă datorie şi faţa ei albă, palidă de suferinţă, mi s-a gravat în memorie.

Şi când noi, ca nişte caraghioşi, ne făceam de râs cu coroanele şi doliul nostru în încercările noastre de a nu ne lăsa pradă deznădejdii, Johnny râdea. Nu avea de unde să ştie exact ce se întâmpla, dar ne cunoştea… Datorită acestui fapt şi-ar fi putut face o imagine destul de precisă a situaţiei.

De ce? De ce? De ce?

Am bătut cu pumnul încleştat în lemnul tare al scrinului înalt. Avusesem momentele noastre mai bune şi mai rele, însă fusesem întotdeauna sigură că, în ciuda tuturor lucrurilor, mă iubea. Mi-am amintit de solicitudinea lui când stătea alături de mine în salonul spitalului în seara operaţiei mele; mi-am amintit cum blestema că trebuie să plece în acea deplasare de afaceri la Manchester.

Vreo altă femeie?

Nu, nu era genul lui Johnny. Singura lui iubire a fost pentru pachetul de cărţi; singura lui întâlnire a fost cu book-makerul la hipodrom.

Atunci de ce făcuse aşa ceva? Ca să plece cu atâta calm din viaţa mea! Să-l părăsească pe Michael, pe care întotdeauna îl răsfăţa cu afecţiune! Nu avea sens. Deţinea, de asemenea, un serviciu care îi plăcea. Bătrânul domn Manzoni nu l-ar fi putut trata mai bine, chiar dacă ar fi fost partener cu el la firmă. Într-adevăr, cu timpul ar fi putut deveni partener. Spiritul lui întreprinzător transformase rapid ceea ce fusese un atelier îmbâcsit, plin cu mobilă veche, într-o

mică dar eficientă fabrică. Şi bătrânul a apreciat acest lucru.

Plecase şi mă lăsase nu numai pe mine, dar şi orice alte responsabilităţi. Nu-i păsase? Trebuia să-şi fi dat seama că exista posibilitatea să mă recăsătoresc. Poate că nu i-a păsat. Ei bine, ar fi putut să acorde un gând situaţiei jenante în care m-ar fi găsit dacă faptele adevărate ar fi apărut la lumină vreodată. Acum Clive şi cu mine… Oh! era o situaţie îngrozitoare şi dacă Clive ar fi aflat…

Oare Clive trebuie să ştie vreodată? Johnny sau domnul Murphy, cum îşi spunea – plecase; plecase din viaţa mea la fel de bine cum plecase şi în urmă cu unsprezece ani. O întâlnire scurtă… Nu se spusese nimic, aşa că Clive n-ar putea avea vreun motiv de suspiciune. Şi dacă nu suspecta nimic, nu era nimic de câştigat, în sens material, dacă-i spuneam. Va fi o povară pe conştiinţa mea – da, dar mai bine asta decât să forţez o decizie înfricoşătoare lui Clive, a cărui viaţă era guvernată nu numai de conştiinţa sa, ci şi de preceptele unei religii severe.

S-au auzit paşi pe coridor. Apoi uşa camerei mele s-a deschis încet şi o scândură a scârţâit în timp ce Clive căuta pe pipăite drumul spre fereastră prin întuneric. A bâjbâit cu obloanele şi s-a auzit cum se loveşte de lemn când s-a depărtat cu stângăcie astfel încât să permită unui fascicol de raze ale lunii să lumineze camera întunecată. Unul din obloane i-a scăpat din mână, dându-se înapoi şi l-am auzit cum a inspirat adânc în timp ce, fixându-l, se uita în jos să vadă dacă zgomotul m-a deranjat. Scândurile au scârţâit din nou când s-a strecurat cu precauţie spre pat.

— Linda, a zis el delicat.

Nu m-am mişcat.

— Linda! a repetat. Eşti trează?

Din nou n-am mişcat. Puteam să-i simt răsuflarea pe obraz când, aplecându-se peste mine, mi-a atins uşor umărul; apoi, crezând că dormeam cu adevărat, s-a ridicat în picioare şi a început să se dezbrace în tăcere.

În tăcerea camerei întunecate foşnetul hainelor scoase şi aşezate pe spătarul unui scaun suna indecent. Mi-am îngropat şi mai adânc faţa în pernă. Asta nu era adulter, ci bigamie! Şi bigamia era o infracţiune. Care era pedeapsa? Clive ar trebui să ştie. Micile zgomote care în timpul celor douăsprezece luni ale căsătoriei noastre deveniseră familiare, încetaseră în seara aceasta să mai constituie o rutină şi le ascultam cu curiozitate, aşa cum o făceam în prima noapte a lunii noastre de miere. Am auzit zgomotul monedelor în timp ce Clive, scoţând mărunţişul din buzunare, îl aranja ordonat în grămezi pe noptieră. Totdeauna făcea asta, era o parte a ritualului nocturn de a se pregăti de culcare. Uşa şifonierului a scârţâit şi ştiam că orbecăia cu umeraşele. Apoi a urmat foşnetul hainelor ce erau împăturite, succedat de scrâşnetul unui scaun pe duşumea. S-a deplasat în picioarele goale, târşâindu-le peste scândurile pardoselii.

Mi-am afundat faţa şi mai adânc în pernă. Cu toate acestea, în ochii lumii mai eram încă soţia lui Clive. Nimic nu s-a schimbat, mi-am spus, în timp ce patul a scârţâit sub greutatea lui, cu excepţia faptului că acum cunoşteam adevărul. Dacă aş fi putut numai să împart această cunoaştere cu Clive! Dar nu îndrăzneam.

Unde era Johnny acum? Probabil că alerga cu maşina prin noapte, punând o distanţă între el şi mine. Un lucru era cert – în viitor nu voi mai avea linişte sufletească, pentru că oriunde m-aş fi dus, sau orice aş fi făcut, mă voi simţi neliniştită, niciodată nu

mă voi mai simţi în siguranţă. Mă voi uita întotdeauna în urmă, cu teama că el va fi acolo, că, pe neaşteptate, coşmarul va deveni realitate.

M-am întors şi, pe întuneric, am simţit mângâierea plină de gentileţe a mâinilor lui Clive. Brusc, toată teama, toată tensiunea ultimelor ore a cedat locul unui val de emoţie. M-am agăţat de el cu o intensitate disperată.

— Te iubesc, i-am şoptit. Orice s-ar întâmpla – da, te iubesc cu adevărat.

Şi, în alinarea caldă a braţelor sale, am căzut în cele din urmă într-un somn uşor agitat.

Micul dejun ne-a fost trimis sus în cameră şi l-am luat pe veranda largă care înconjura hotelul. Aici sus mai eram încă în umbră, deşi lumina puternică a soarelui de august arunca o fâşie de raze orbitoare peste stradă, astfel încât pervazul părea că tremură şi frunzele copacilor deveneau translucide. Era linişte aici şi, feriţi în spatele balustradei sculptate, parţial îmbrăcate de flori, mă simţeam ferită de ochii indiscreţi. Era stupid, pentru că singurii ochi de care aveam motiv să mă tem se aflau probabil acum la o sută, poate două sute de mile depărtare.

Cafeaua era bună. I-am turnat lui Clive o a doua ceaşcă şi luând-o, el s-a lăsat pe spate analizându-mă pe mine şi împrejurimile în mod aprobator.

— Spune-mi, Linda… Şi-a ridicat picioarele pe marginea scaunului. Care este secretul unui mic dejun continental? Totdeauna cred că este cea mai bună masă a zilei – cu condiţia ca chiflele să fie calde şi multe. Şi totuşi, dacă mă trimiţi la birou fără costiţă şi ouă, m-aş simţi numai pe jumătate sătul.

Am râs.

— Sunt toate astea… Soarele şi florile şi munţii – astea fac să aibă un gust bun. Şi probabil că e numai o

părere, dar totdeauna am considerat că e mai bună cafeaua când o bei din cănile astea groase.

— Nu e părere. Ce zici, Linda, cumpărăm un set pentru micul dejun să-l ducem acasă? Sigur vom trece prin unele oraşe cu magazine decente şi îl vom împacheta să reziste.

Acasă? Chiar şi cuvântul emana căldură şi suna îmbietor. Poate că în siguranţă acelor ziduri familiare, printre lucrurile cunoscute pe care le posedam, voi găsi o modalitate să mă izolez de trecut, să-l exclud.

— Dacă luăm maşina de la reparat acum de dimineaţă… Mi-am umezit buzele… ce facem în continuare?

— Da, m-am gândit că am putea să mergem mai departe pe **Alpenstrasse.** Trece de-a dreptul prin Alpii Bavarezi şi trebuie să fie una din şoselele cele mai lungi prin munţii din Europa. Uite… A scos o hartă din buzunar şi, dând la o parte tava pentru micul dejun, a întins-o pe masă. Leagă Lindau cu Berchtesgarden şi dacă intrăm pe ea aici, la Garmisch-Partenkirchen… A fixat cu degetul locul jumătăţii estice şi să vizităm regiunea din jurul Berchtesgarden. Se zice că Romson e un loc plăcut şi cred că e un hotel bun acolo. Am putea chiar să trecem în Austria şi să petrecem câteva zile la Salzburg…

— Clive, te rog… Vocea îmi tremura… n-am putea să mergem direct înapoi acasă?

A crezut că glumesc.

— Am putea, dar nu ne vom duce! Ştiu că m-am purtat cam ca un urs când am ajuns aici, însă n-a fost prea rău. Nu mai fac excese de viteză – promit. Şi a început din nou să studieze harta.

— Dar, Clive, vorbesc serios. Vreau să merg acasă.

— Fii atentă, aş putea să mă iau după ce spui şi atunci… A riscat să-şi ridice privirea. Ei! Cred că eşti serioasă.

— N-am fost niciodată mai serioasă în legătură cu ceva. Hai să scurtăm vacanţa.

— S-a încruntat.

— Dar nu aveam de gând să mergem acasă decât peste zece zile.

Încă zece zile de nelinişte… Şi mă întreb tot timpul dacă suntem pe urmele lui Johnny, dacă-l ajungem din urmă în satul următor şi dacă dăm nas în nas cu el la viitorul hotel.

— Am putea merge înapoi direct spre coastă, am spus cu ardoare. Excursia noastră nu a fost exact un succes şi – ei bine, ştiu că sună stupid, dar aş prefera să fiu acasă.

— Stupid! Puţin spus. S-a ridicat brusc şi, întorcându-mi spatele, s-a aşezat ferm cu coatele pe balustrada verandei, privind fix spre panorama crestelor munţilor. Ştiu că se gândea la Grecia şi la vacanţa pe care o proiectase şi dacă era supărat, nu puteam să-l acuz.

— Îmi pare rău, i-am spus jalnică. Dar, Clive, nu mi-am dorit nimic mai mult decât asta.

Şi-a întors capul pe jumătate.

— Nu-mi ascunzi oare ceva? Adică după ieri seară, când ai leşinat – nu eşti bolnavă?

— Nu.

— Şi Michael – te-ai gândit şi la el? N-o să fie încântat de această idee ridicolă.

Mă gândeam la Michael – şi la Clive… Viitorul lor, ca şi al meu, era în joc şi tot ce voiam era să pun marea între noi trei şi Johnny.

— Te rog, Clive… Nu pot să-ţi explic, dar am o premoniţie.

— Premoniţie! Linda, credeam că ai mai multă minte.

— Nu-ţi dai seama? Totul a mers pe dos. La început vremea şi maşina care ne-a făcut necazuri, apoi accidentul – oh! ştiu că n-a fost grav, însă doctorul a spus că ai făcut un atac de inimă. Apoi ieri seară am leşinat... Şi nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva înainte. Dacă mergem mai departe, sunt sigură că ne aşteaptă ceva mai rău, Clive... Vocea mi s-a sugrumat. Am pus tot ce aveam în această din urmă rugăminte disperată. Nu sunt presupuneri sau imaginaţie. Ştiu! Ştiu pur şi simplu că se va întâmpla un dezastru. Te rog, dacă mă iubeşti – să ne întoarcem acasă. N-am să te mai rog altceva.

Surpriza s-a transformat în îndoială. M-a luat de braţ şi m-a dus cu gentileţe la un scaun. Micile cute de supărare care îi brăzdaseră obrazul dispăruseră şi în locul lor am văzut numai îngrijitoare.

— Uite! cafeaua s-a răcit, dar bea numai puţin. Mi-a umplut o ceaşcă pe jumătate, apoi mi-a pus-o între degetele care-mi tremurau. Acum, fără alte istericale. E o idee absolut nebună, dar evident că nu te vei simţi fericită dacă continuăm călătoria.

— Şi – atunci mergem acasă?

— Nu-mi dai posibilitatea unei alte opţiuni.

— Când putem porni?

— Mă duc la garaj imediat şi, dacă maşina e gata, plecăm într-o oră. S-a uitat la mine, încă uluit. Eşti satisfăcută?

Am încuviinţat din cap.

Michael a intrat în timp ce împachetam.

— Ce e chestia asta? Să mergem acasă! S-a aşezat pe marginea patului uitându-se la mine, nu cu supărare, cum m-aş fi aşteptat, însă cu un anumit aer de detaşare speculativă. Clive mi-a spus de premoniţia

pe care o ai dar – de ce, mamă, doar nu te aştepţi să cred povestea asta?

— Se întâmplă să fie adevărul curat. Evitându-i cu grijă ochii, m-am concentrat pe făcutul bagajului. Poate că sunt proastă, dar deja prea multe lucruri ne-au mers prost, încât cred că vacanţa e compromisă.

S-a aşternut o lungă tăcere. Voiam să-mi ridic privirea, dar nu îndrăzneam. În schimb am băgat o pereche de pantofi într-o pungă de plastic şi am pus-o bine într-un colţ al valizei; apoi papucii şi câţiva ciorapi şi sacoşa plină cu batiste. Şi Michael tot nu răspundea. Şedea foarte calm, cu mâinile odihnindu-i-se pe genunchi, cu coatele scoase în afară într-o atitudine aproape agresivă. Ştiam că mă observa, nu nepăsător, ci cercetându-mă iscoditor. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi fost supărat sau tulburat, cum mă aşteptam să fie. Această tăcere semnificativă era ceva ce nu anticipasem deloc.

— Să nu-ţi imaginezi că o fac cu inima uşoară. Trebuia să rup, într-un fel tăcerea, însă sunt sigură că asta trebuie făcut şi când vom fi acasă…

— Mamă… Vocea lui, aspră şi straniu de rece, mi-a întrerupt cuvintele incoerente. De ce fugi? El a plecat.

Camera a părut brusc foarte tăcută.

— A plecat? Ce – cine, vrei să spui?

— Prietenul tău, domnul Murphy.

Făcând eforturi m-am forţat să continui împachetatul. Am aşezat cămaşa lui Clive în valiză şi i-am netezit cu grijă cutele. Apoi am luat o rochie de-a mea şi am împăturit-o cât mai mic. În numele a tot ce era mai minunat, ce îl făcea pe Michael să suspecteze că domnul Murphy şi cu mine ne-am fi întâlnit vreodată? Deşi nu-mi ridicam privirea, ştiam că mă observă, aşteptând vreun indiciu care să trădeze surpriza, sau poate alarmarea. Trebuie să-mi păstrez calmul şi să fac pe inocenta.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, i-am spus cu asprime prefăcută. Şi te rog, Michael, dă-te jos de pe pat. Murdăreşti cuvertura.

Nu s-a sculat.

— Nu sunt tâmpit, mamă. Ţi-am văzut chipul când a venit lângă masă – şi după aceea să leşini aşa… În plus, Frau Cromer mi-a spus că ai întrebat de el.

— Voiam să-mi cer scuze, dacă trebuie să ştii. Am trântit cu supărare capacul valizei. Şi, Michael, zău că…

— Şi ai vorbit mai târziu câteva minute despre scrisoare – da, mi-a spus. Însă Frau Cromer era ocupată şi nu şi-a dat seama că nu putea fi vorba de o scrisoare care l-a chemat în altă parte. Cel puţin nu o scrisoare care tocmai fusese primită pentru că ieri nu a fost poştă. A fost duminică – îţi aminteşti? S-a întors spre mine pe neaşteptate. Mamă, cine e omul ăsta?

— De unde să ştiu? Acum dacă vrei să duci valiza jos…

— Pentru că am sentimentul ciudat că ne-am întâlnit înainte. Ochii lui Michael îmi iscodeau chipul, cu curiozitate, scrutător, interogativ. E straniu, dar când l-am întâlnit la barul de lângă lac mi se părea vag familiar, ca prin ceaţă. Apoi când am văzut că l-ai recunoscut, de asemenea… A venit pe la noi acasă când eram copil?

— Ce idee ridicolă.

— Nu e aşa, a spus el încet. Dacă aş putea măcar să-mi amintesc. Mamă, cred că ţi-e teamă de ceva! De Clive că va afla? De aceea vrei cu nerăbdare să ajungi acasă? A luat valiza. Foarte bine, am reţinut ideea! întrebările nu sunt bine venite. Dar cu cât mă gândesc mai mult la asta… S-a oprit în uşă şi s-a uitat la mine… sunt tot mai sigur că l-am văzut undeva.

După ce Michael a plecat, am rămas în picioare un moment, încercând să-mi recapăt calmul într-o

oarecare măsură. Avea numai patru ani când Johnny a fost omorât – sau se presupunea a fi fost omorât – aşa că nu putea să-şi amintească. Desigur, văzuse întâmplător fotografii cu tatăl său – nici una din ele deosebit de bună, toate prezentând un bărbat mult mai tânăr în aparenţă decât străinul pe care-l întâlnise la lac. Dacă ar fi făcut legătura între acest străin şi tatăl lui care era mort… Dar o asemenea idee nu-i va trece niciodată prin cap! Când vom ajunge acasă voi căuta toate fotografiile şi le voi distruge – una câte una.

Mi-am luat poşeta. O ultimă privire în jos, prin cameră să văd dacă n-a rămas ceva, apoi am închis uşa şi am coborât. Clive aranja deja, bagajul în portbagajul maşinii.

După cinci minute ne aflam pe drum. Maşina a intrat pe şoseaua principală şi Ober-wald a rămas în urmă, cum îmi închipuiam cu naivitate, pentru totdeauna. Nu bănuiam că mă voi reîntoarce curând.

Şi încă într-o companie stranie.

CAPITOLUL VII

Deci, în sfârşit se terminase… Acum, când mă gândesc în urmă la ea, mi se pare că acea călătorie lungă a fost o mie de mile de nesfârşită teamă. Spaimă că s-ar fi putut să fi luat acelaşi drum ca Johnny şi că, în loc să scăpăm, mergem pe urmele lui. Mă îngrozeam de fiecare loc unde opream, în fiecare restaurant scrutam chipurile din jurul meselor, cu sufletul la gură şi plină de spaimă. Pericolul mă pândea din umbră şi, în cursul acelei întregi călătorii lungi, n-am putut să mă relaxez nici un moment, pentru că tot timpul anticipam posibilităţi care din fericire nu s-au întâmplat.

Fără incidente sau necazuri de vreun fel, ne aflam acasă. Şi acasă n-a părut a fi niciodată atât de bine. Locuim la liziera lui Epping Forest, în Twitten Green, într-o casă spaţioasă, în stilul aşa zis din perioada Regenţei, care era tot atât de nouă ca şi căsătoria noastră. Era plasată la o distanţă bună de drum, înconjurată de o grădină îngrijită şi avea privelişte spre o alee de castani care ducea spre o piaţetă triunghiulară din Green. Dincolo se afla pădurea.

În acea noapte am dormit liniştită pentru prima oară de când începuse toată problema. Un somn lung, adânc. Şi când m-am trezit, Clive deja îmbrăcat, aşeza o tavă cu micul dejun pe noptieră. Am clipit şi încet m-am aşezat în capul oaselor.

— Pentru mine? De ce, Clive… Nu mai pregătise niciodată micul dejun înainte. Dar ce oră e?

— Aproape zece.

— Zece! Am exclamat eu. Şi m-ai lăsat să dorm? De ce nu m-ai trezit?

— Nu-i nici o grabă – oficial mai suntem în vacanţă, ştii? Te simţi bine? Mi-a pus tava în poală. Mă tem că costiţa e cam pătrunsă, dar nu m-am priceput niciodată la gătit.

Costiţa era mai mult decât pătrunsă – se zgârcise toată şi oul fusese prăjit până se solidificase. Dar, cu toate astea, mâncarea a fost gustoasă. Eram acasă! Şi nimic altceva nu conta. Oberwald… Johnny… Se contopeau în ireal, ca un vis şi pentru moment puteam pretinde că nu existaesră. Dormitorul familiar, mobilat cu lucrurile mele personale, îmi dădea o senzaţie de securitate şi am început să mă întreb de ce fusesem atât de înfricoşată. M-am aşezat într-o poziţie mai confortabilă şi când am sorbit din cafea, o stare de spirit de automulţumire, plină de încredere, m-a cuprins.

Deci o făcusem! Pusesem Canalul Mânecii între mine şi coşmarul care îmi înnegurase acele zile însorite bavareze. Şi acum că eram de cealaltă parte a Canalului, de ce să-mi fie frică? Johnny plecase atât de în grabă, încât era evident puţin probabil ca el să mă caute, chiar dacă ştia unde. Cât despre propria conştiinţă… Cu o asemenea miză scrupulele erau un lux pe care nu mi-l putem permite.

— E bine acasă, am spus, uitându-mă în jur prin camera mare, luminată de soare. Apoi l-am privit pe Clive, care era îngrijit şi pus la punct, deşi îmbrăcat cu ceea ce el numea hainele de grădinărie. Şi subit, am simţit că nu fusesem niciodată plecată de acasă. Dragul meu, îmi pare rău că am fost ca o proastă în ultimele zile. Şi acum – micul dejun în pat! Nu merit tot acest răsfăţ.

— Arăţi deja mai bine. Faptul că am întrerupt excursia nu a fost cine ştie ce necaz, însă am fost îngrijorat în legătură cu tine.

— Îngrijorat?

— Da, a zis Clive încet. Foarte îngrijorat. Nu e felul tău să intri în panică.

Am inspirat adânc.

— Pe cuvânt, Clive, ce expresie-ciudată! N-am intrat în panică. Sentimentul pe care l-am avut – premoniţia că se va întâmpla ceva – m-a făcut să fiu neliniştită, asta a fost tot.

— Cred că ai fost disperat de înfricoşată. Toată călătoria noastră lungă spre casă… S-a încruntat, nedumerit… şi abia ai scos un cuvânt.

— Îmi pare rău.

— Dar nu numai tu. Şi Michael. A fost aproape la fel de tăcut.

Un sâmbure de teamă s-a ivit în noua mea mulţumire regăsită.

— Sigur, e de înţeles. Vreau să spun, să se reîntoarcă acasă atât de neaşteptat… Mi-am muşcat puţin buza. Nu te aşteptai, cred, să danseze de bucurie.

— Ăsta-i lucrul care dezorientează, cel puţin pe mine. Clive s-a aşezat greoi pe marginea patului. Mă aşteptam la proteste vehemente pentru că a fost smuls din munţii lui dragi, însă băiatul nu s-a plâns mai deloc. Şi n-a fost numai faptul că pleca din Oberwald. Era preocupat şi de altceva.

— De ce?

— Sunt sigur de asta. Când ai trecut tu să conduci în locul meu, am avut posibilitatea să-l studiez. N-ai observat ce liniştit stătea în spate în maşină? Şi cum şedea şi privea fix în gol pe fereastră, ca şi cum ar fi fost cu gândurile la distanţă de mile?

Era numai imaginaţie dar brusc mi s-a părut că aud ecoul vorbelor lui Michael, la distanţă, însă înfricoşător de clare. „Cine e el? Dacă aş putea să-mi amintesc… Cine e el, mamă? Şi, pentru o clipă de frenezie, m-am temut că şi Clive putea să le fi auzit! Dar nu s-a produs nici o schimbare în expresia lui, în atitudinea lui, care să arate că prinsese şoaptele tremurătoare ce păreau să se reverbereze în tăcerea camerei.

— Bănuiam că Michael era bosumflat. Vorbeam cu o nonşalanţă controlată. Şii cum e când lucrurile nu se întâmplă cum vrea el.

— Nu cred, dar… Clive a ridicat din umeri… orice ar fi fost o să-i treacă cu timpul. Şi, Linda, sunt de acord cu tine. Mâna lui a atins-o pe a mea dezmierdător. E bine acasă.

Dimineaţa a trecut cu o viteză incredibilă. Era dificil acum să crezi că fusesem vreodată plecaţi sau că văzusem măcar acea scrisoare sau acel chip în oglindă; că Johnny – sau fantoma lui – îmi tulburase cândva viaţa. Totul era exact cum fusese în fiecare zi în ultimele douăsprezece luni. Rapid şi cu uşurinţă, am intrat în rutina familiară, reluându-se îndeletnicirile vieţii noastre de toate zilele. M-am dus cu maşina la magazine şi am umplut-o cu provizii, apoi din nou înapoi în bucătărie şi m-am grăbit, pentru că se făcuse târziu, să pregătesc un prânz rece.

Fereastra era larg deschisă şi din grădină venea bâzâitul cunoscut al maşinii de cosit şi mirosul dulce al ierbii proaspăt tăiate. Puteam auzi ciripitul păsărelelor; un sunet obişnuit care constituia o parte a bucuriei de a fi acasă, deoarece locuind atât de aproape de pădure, grădina era adesea la fel de zgomotoasă ca o colivie mare pentru păsărele. Astăzi

aceste lucruri mici – cele obişnuite – căpătau o semnificaţie specială.

Poate că nu se întâmplase defel. Figura fantomă era acum atât de îndepărtată, pericolul părea atât de la distanţă, ca şi Oberwald-ul însuşi. Era imposibil de crezut că ceva ar putea distruge cursul egal al lumii familiare care era acum viaţa mea! Johnny – dacă fusese Johnny cu adevărat – era undeva departe de tot; Clive nu avea motive să suspecteze ceva, dar Michael…

Da, cu Michael era o altă problemă. Îl recunoscuse în mod vag pe Johnny, fără să ştie de unde, ori când, ori ceva despre el. Dacă ar fi fost capabil să dea un nume chipului – aici era pericolul.

M-am spălat pe mâini şi apoi am luat un prosop şi m-am şters, deliberat încet. Prânzul va întârzia, însă Clive mai era ocupat în grădină. Oricum, aveam ceva de făcut şi încă fără întârziere. Am urcat în grabă scările.

Cufărul fusese băgat în debara. L-am tras afară. Era vechi şi zdrenţuit. Pe o etichetă, pe jumătate dezlipită, era scris de mâna mea vechiul meu nume – **Doamna Linda Reynolds.** Numele mi se părea la fel de nefamiliar ca şi o rochie lepădată. Am smuls-o şi apoi am deschis cu forţa cufărul.

Nu era nimic de valoare înăuntru. În cea mai mare parte suveniruri, pe care îmi lipsea curajul să le arunc – primul pantof al lui Michael, câteva programe de teatru, potcoava de argint de la prăjitura mea de nuntă, un ceas vechi care-i aparţinuse tatălui meu. Am răsturnat conţinutul pe podea, căutând cu încordare singurul lucru care conta.

Şi apoi am găsit – un portofel vechi cu câteva fotografii înăuntru. Lăsându-mă pe vine le-am împrăştiat pe jos. Nu erau fotografii de studio, ci instantanee vechi, cele mai multe făcute într-un stil de

amator, câteva puţin neclare ca şi cum aparatul se mişcase. Din aceste fotografii Johnny mă privea, mai subţiratic şi cu un aer mult mai tineresc la înfăţişare, decât bărbatul pe care-l văzusem la Oberwald şi care-i semăna totuşi înspăimântător de mult.

Am parcurs toate fotografiile una câte una, tremurându-mi degetele. Acum nu era timp pentru emoţii; şi nici chiar pentru amintiri. Erau oare toate? Fotografiile de la nunta noastră, câteva făcute în timpul lunii de miere, una a lui Johnny cu Michael în braţe… Dar unde era acea fotografie care îmi plăcea şi realizată când fusesem în Scoţia? Intenţionasem întotdeauna să o dau la mărit şi înrămat. Nu era printre acestea. Şi apoi mi-am amintit brusc. Michael!

O clipă am rămas încremenită de teamă. Da, era la Michael. Se rugase de mine să i-o dau când alegeam din lucrurile mele pe cele pe care să le iau la noua locuinţă din Twitten Green. Şi dacă Michael o mai avea încă… Ochii lui ageri ar putea îndepărta similitudinea dintre bărbatul din fotografie şi străinul întâlnit la Oberwald şi dacă îşi dădea seama… Cum să pot §să dau o explicaţie despre ceva ce nici eu nu înţelegeam? Şi dacă va afla ce ştiu se va mulţumi să tacă din gură? Nu. Michael avea resentimente faţă de intrarea lui Clive în vieţile noastre şi nu i-ar fi părut rău dacă ar fi eşuat căsătoria noastră.

M-am ridicat repede şi am împins cufărul la. loc. Rupte în bucăţele mici, fotografiile se împrăştiaseră pe podea – o grămăjoară tristă şi jalnică de amintiri. Le-am cules şi le-am băgat în buzunar. Trebuia să găsesc fotografia care lipsea! Michael era plecat, aşa că aveam o ocazie bună. Am traversat holul şi am intrat în camera lui.

Camera lui Michael, la fel ca Michael însuşi, era într-o dezordine care te înfuria. Existau o mulţime de dulapuri şi rafturi pentru orice, dar nimic nu era. la

locul lui – decât dacă mi-aş fi dat osteneala să le pun eu. Cărţi şi hârtii împrăştiate pe fiecare poliţă sau pervaz, cămaşa de ieri aruncată pe podea şi valiza, numai parţial despachetată, mai stătea încă deschisă pe pat.

De unde să încep să caut? O fotografie era un lucru mic în acest talmeş-balmeş de cărţi şi haine şi unde se acumulaseră nenumărate hobby-uri. Am deschis sertare, am scotocit printr-o grămadă de hârtii, punând de-a valma lucrurile de pe rafturile deja în dezordine. Trebuie să fie undeva acolo! Însă degetele mele nervoase nu au descoperit nimic.

Am făcut o pauză, extenuată, şi m-am uitat prin jur. Presupunând că Michael o mai avea, fotografia trebuie să fie băgată într-un loc mai ferit. Unde? În birou, în scrinul cu sertare, prin rafturile de pe perete… Am căutat şi răscăutat prin toate aceste locuri. Nu mai aveam altundeva să caut.

Tot ce puteam face era să sper – şi să mă rog! – că se pierduse şi că ce nu găsisem eu, n-o să găsească nici Michael.

Am auzit vocile când coboram pe scară – vocea lui Clive şi cea a surorii sale, stridentă şi aspră. Instinctiv am încetinit pasul. Eficientă şi sigură pe sine, Amy avea nefericitul talent de a mă irita chiar şi când încerca să fie plăcută. Astăzi era prefăcută ca o felină.

— N-am auzit vreodată ceva atât de ridicol! Uşa salonului era puţin întredeschisă şi deşi n-o puteam vedea, vocea i se auzea clar. O premoniţie, auzi! Şi tu, supus cum eşti, ţi-ai întrerupt excursia şi ai venit acasă! Chiar aşa, Clive?

M-am oprit brusc.

— Pare stupid când pui problema astfel, l-am auzit pe Clive spunând. Dar n-ai fost de faţă. N-ai văzut-o. Era ca un copil înspăimântat.

— Sau ca un bebeluş răzgâiat. S-a auzit hârâitul scrumierei pe masa furniruită când Amy şi-a stins mucul ţigării. Mă surprinzi, Clive! Eşti ca o cârpă în mâinile ei.

Ah! Acum vorbea gelozia monstrului cu ochi verzi. Amy nu-mi iertase câtuşi de puţin că mă căsătorisem cu fratele ei iubit şi că astfel o înlăturasem de la conducerea gospodăriei şi vieţii lui.

— Nu prea e drept. Era o notă de stânjeneală în vocea lui Clive. Îşi băgase ideea asta stranie în cap şi se montase într-atât încât m-am îngrijorat.

— Aşa e firea ei. Cu toane! a trântit-o Amy. Am văzut asta pe chipul ei de prima oară când ai adus-o acasă. Din această cauză am fost atât de îngrijorată când ai lansat bomba – că vrei să te căsătoreşti cu ea.

Domnul să te aibă în pază, Amy! am murmurat în surdină. Dar ce spui de micul discurs siropos pe care l-ai rostit când ne-am logodit, spunându-mi cu câtă bucurie mi-l dădeai pe fratele tău în grijă? Totdeauna suspectasem ce simţea Amy, dar până acum nu o auzisem să o spună în cuvinte.

— …nu merge cu diferenţa asta de vârstă dintre voi, spunea ea. Aproape cincisprezece ani, nu? Bănuiesc că o plictiseşte faptul de a avea un bărbat mai în vârstă. E de înţeles, dar nu te flatează deloc şi cum o să simtă în zece ani? A fost o greşeală să crezi că vei putea vreodată…

Tăcere. O tăcere bruscă, pe când deschideam uşa, şi am intrat în salon. Clive s-a răsucit surprins, însă Amy, care şedea satisfăcută pe sofa, nu arăta câtuşi de puţin perturbată.

— Deci te-ai întors, mi-a spus ea adoptând cel mai dulce surâs.

— N-am auzit soneria de la uşă. Chipul lui Clive m-a făcut să-mi înfrânez mustrarea pe care voiam să o rostesc şi în schimb am întrebat: Nu funcţionează?

Sau poate Clive te-a văzut că vii şi ţi-a dat drumul înăuntru.

— Am intrat singură, draga mea. Cred că nu te deranjează? A scos din geantă cheia pe care i-o împrumutasem şi a aruncat-o pe masă. M-am gândit că e nevoie de udat grădina cât sunteţi plecaţi. Ca să vă găsesc acasă acum… Ce surpriză! Ce surpriză!

Amy se comporta în genul ei calm, surâzător. Nici un semn de ghearele ei feline, care fuseseră ascuţite pe seama mea. Deşi era mai în vârstă decât Clive, îi semăna ca înfăţişare, la fel de îngrijită, la fel de cochetă. Părul argintiu-cenuşiu îl purta drept, însă periat bine pe spate, ochii adânci erau pătrunzători şi calculaţi. O broşă mare accentua sobrietatea taiorului ei închis, perfect croit şi, la fel ca tot ce o caracteriza, era evident scump.

— Ar fi trebuit să-ţi telefonăm imediat, am zis evaziv. Te-ar fi scutit de bătaia de cap de a veni până aici.

— N-a fost nici o bătaie de cap. Oricum aştept cu nerăbdare să aflu despre excursie.

— Amy rămâne la masă. Am prevenit-o că trebuie să se mulţumească cu ce se găseşte, dar mă aştept să fi reuşit să născoceşti ceva gustos.

— Mă tem că e numai un prânz rece. Nu mă aşteptam la un musafir.

— Musafir! a râs Amy, scrutându-mă cu ochii nesurâzători. Îi dai o notă oribil de oficială.

— Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, o să aşez masa. Şi grăbindu-mă să ies am închis ferm uşa după mine.

Singură în bucătărie, stăteam şi tremuram de furie. Cum îndrăznea? Toată vorbăria despre diferenţa de vârstă, de faptul că sunt cu toane, sugestia că Clive mă plictiseşte! Suspectasem în permanenţă că Amy era geloasă, dar n-am ştiut că e şi periculoasă. Şi ce

mai spusese? Ce aluzii mai făcuse? Ce suspiciuni îi mai băgase în cap lui Clive?

Am început să pregătesc mâncarea, aruncând lăptucile pe farfurie în loc să le aranjez cu grijă, tăind roşiile cu stângăcie şi ciopârţind castraveţii. Într-un fel puteam să-i înţeleg gelozia, deoarece avusese grijă de Clive atât de mulţi ani, îl considera un celibatar convins, încât întreaga ei viaţă se învârtise în jurul lui. Dar asta nu-i scuza comportarea şi frântura de conversaţie pe care o surprinsesem dădea manifestărilor ei obişnuite de afecţiune nu numai o notă falsă ci şi respingătoare.

Să presupunem că Amy ar fi avut motiv să suspecteze că nu Johnny murise în accidentul de maşină! Cum s-ar mai bucura! Mi-o puteam imagina profund indignată, blamându-mă pentru ceva care nu era greşeala mea şi consolându-l pe fratele ei. Şi ar fi fost gata să-mi ocupe scaunul de îndată ce ar fi rămas liber.

Numai că eu nu aveam intenţia să-l eliberez. Dacă s-ar fi întâmplat ceva vreodată, dacă în vreun fel acest mister inexplicabil ar ajunge la lumină – atunci aş lupta împotriva lui Amy, împotriva oricui ar încerca să se interpună între mine şi Clive. Da, chiar şi împotriva acelor scrupule religioase ale lui Clive. Biserica lui ar putea să se încrunte în privinţa divorţului, dar nu voi lăsa să mi-l ia cineva fără luptă.

Uşa s-a deschis fără zgomot. Ştiam că era Amy, însă am continuat să aşez pe masă farfuriile cu mâncare rece şi nu mă uitam în altă parte. Ea ştia că o auzisem.

— Te-ar ajuta dacă mi-ai spune? a întrebat.

— Să-ţi spun – ce?

— Linda, dragostea mea, de ce te prefaci? Vocea i se tărăgănase într-un tors uşor. Ceva nu e sigur în

regulă, altfel n-ai fi zorit jumătate din Europa înapoi acasă. Eşti bolnavă?

— Nu. Am luat două farfurii şi, împingând uşa ca s-o deschid, le-am dus în sufragerie. Dar sunt cu toane. Aşa e felul meu.

Când m-am întors stătea nemişcată în picioare, albă la faţă.

— Apoi mai e şi diferenţa de vârstă dintre noi. Am luat şi celelalte două farfurii şi m-am dus din nou în sufragerie. Clive are aproape cincizeci de ani şi e firesc să mă plictisească.

M-am întors, mult mai încet de data asta, în bucătărie. Spatele lui Amy era la fel de inflexibil ca o riglă de oţel, iar gura i se lăsase în jos, formând două cute adânci. Privindu-mă ferm în ochi şi-a pus mănuşile albe.

— Te-am pus degeaba la treabă, a spus cu răceală. Ai pregătit prânzul, dar mi-e teamă că nu pot rămâne. Mă auzi?

Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, a ieşit trântind uşa după ea.

Bucătăria părea ameninţător de liniştită. Am auzit vocea surprinsă a lui Clive, apoi o maşină care a pornit cu Amy care pleca. Uşa de la intrare s-a închis. M-am prefăcut în grabă că am de lucru în bucătărie şi când

Clive a intrat mi-am ridicat privirea cu un surâs. Un surâs forţat, care a dispărut instantaneu.

Era pentru prima oară când îl vedeam pe Clive supărat cu adevărat. N-a spus mult, dar era modul cum arăta. Fără înconjur şi posomorât:

— Ce ţi-a venit, Linda? A intrat direct în problemă fără introducere. Amy a vorbit mai mult decât trebuia, dar n-a fost civilizat din partea ta să-i arunci vorbele înapoi – şi tocmai când încerca să ajute.

— Amy n-ajută niciodată pe nimeni – cu excepţia ei însăşi.

A ignorat ce-am spus.

— Ştiu că ea poate să irite. A vrut să fie binevoitoare. În plus, merită ceva consideraţie – nu ne are decât pe noi. Acum refuză să mai calce vreodată în casa asta. O să-i ceri scuze?

Aproape că era să-mi scape farfuria din mână.

— Glumeşti?

— Nu.

— Adică – după tot ce a spus? Cred că ea îmi datorează scuze.

— Nu mai vine aici dacă nu-i ceri scuze.

— Asta nu mă deranjează.

— E sora mea.

— Îmi pare rău, Clive. M-am uitat jalnică la el. Orice altceva dar… Nu, nu văd de ce mi-aş cere scuze.

Buzele i s-au încordat.

— Atunci nu mai are rost să discutăm despre asta. Şi-a plecat repede.

Michael a venit acasă pe când ne aşezam la masă. Cum a tras un scaun lângă masă, l-am văzut uitându-se de la Clive la mine, o privire rapidă, suspicioasă. Presupun că ceva în comportarea noastră trebuie să-i fi atras atenţia, deşi în afară nimic nu trăda ce se întâmplase. Clive era la fel de politicos ca de obicei; am conversat, dar foarte la întâmplare şi lungile tăceri care au intervenit au fost la fel de aspre ca nişte cuvinte incisive.

A sunat telefonul şi, în timp ce Clive a ieşit pentru a răspunde, Michael s-a aplecat peste masă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. V-aţi certat?

I-am răspuns acru:

— Sigur că nu. Mai vrei salată?

— Atunci de ce e furios pe tine? Clive s-a întors şi Michael nu a mai avut posibilitatea să pună alte întrebări. Masa a continuat aproape în tăcere; în timp ce am servit felul următor, am turnat cafeaua, am fost conştientă că sunt cercetată cu privirea.

Michael simţise că ceva nu era în regulă. Şi se bucura.

CAPITOLUL VIII

Am încercat să stau la distanţă. Mi-am spus cu hotărâre, cu supărare, că nu trebuie să mă întorc înapoi. La ce-ar folosi? Să arunc o scurtă privire asupra locului unde fusesem atât de fericită – şi extrem de nenorocită... Să schimb câteva cuvinte cu persoana care, cunoscându-l pe Johnny, văzuse şi identificase cadavrul după accident... Orice ar spune Eileen, nu ar schimba ce s-a întâmplat la Oberwald.

Atunci de ce să mă reîntorc?

Eram însă surdă la propriile argumente. Presupun că ştiusem chiar de la început că trebuia să se întâmple; că pornirea de a merge înapoi, de a vorbi cu sora lui Johnny mă va face să fiu oarbă la orice pericol posibil. Şi acum mă reîntorsesem. Încet, încet mi-am croit drum pe străzi care îmi erau familiare cândva. Aceasta era inima Londrei, murdară de funingine, plină de case vechi, care, la vremea lor, fuseeră vile patriciene, dar erau acum închiriate cu camera. Se petrecuseră shimbări de când locuisem acolo – multe schimbări. Drumuri întregi fuseseră desfiinţate şi ridicate blocuri de apartamente cu faţada dreaptă, care formau un dreptunghi pe cer. Apăruseră magazine noi şi spălătorii automate impersonale şi reci; chiar oamenii se schimbaseră, pentru că pieile colorate ca ciocolata şi negrişorii din cărucioare spuneau povestea lor despre o populaţie în mişcare.

Totuşi în locurile unde mâna progresului n-a trecut, dădeam adesea peste un loc atât de bine păstrat încât anii care trecuseră nu lăsaseră nici o urmă. Johnny şi

cu mine locuisem într-o casă mare care avea în spate nişte locuri de joacă şi cu excepţia faptului că acum se putea lăuda cu o uşă galbenă în loc de maro, ca pe vremea noastră, nu părea să se fi schimbat. Trandafirii pe care îi plantasem se căţărau încă pe zid – şi la capătul străzii se aflau rezervoarele de gaze la fel de înalte şi la fel de urâte, ca atunci când locuiam acolo.

Şi totuşi am continuat să merg. Fiecare nerv din cap îmi ordona să mă întorc, să mă duc acasă, să uit că venisem vreodată pe acolo. Însă picioarele preluaseră comanda şi am continuat să merg. Încet acum, dar hotărât, şi în direcţia străzii pe care locuia Eileen.

Sigur că se putea să se fi mutat. Eileen şi cu mine n-am avut niciodată multe în comun şi, de când murise Johnny, pierdusem treptat contactul. La început au fost vizite ocazionale, apoi cadouri scumpe care veneau pentru Michael, fără motiv sau explicaţie. Cu timpul acestea au încetat, ca şi felicitările de Crăciun şi nu mai auzisem de ea de trei sau, probabil, patru ani. Pe vremuri obişnuia să vorbească uneori că vrea să se stabilească la rude în Canada. Ce ar fi să se fi dus Chiar? În multe privinţe ar fi o uşurare, pentru că atunci întrebările n-ar mai fi niciodată rostite; n-ar mai trebui să-i aud răspunsurile.

Casa era retrasă de la stradă şi avea o curte îngrijită în faţă. Ajunsese în paragină cu anii, pojghiţa de vopsea care acoperea cu un strat subţire ramele ferestrelor se scorojea şi una din treptele de la intrare care duceau la uşă se dizlocase. Înăuntru, gangul strâmt era întunecat şi mirosea rânced a gătit. M-am gândit brusc la Clive, care stătea confortabil la biroul său de lucru şi mă întrebam ce-ar zice dacă ar putea să mă vadă acum. Această casă, cu apartamente de închiriat, nu era atât proastă, cât jalnic de neglijată.

Eileen locuise la primul etaj. Am urcat, pipăind cu grijă scările. Am observat că fiecare uşă era vopsită într-o culoare diferită, ca şi cum cineva încercase să înveselească locul. M-am oprit în faţa unei uşi care avea o nuanţă oribilă de portocaliu şi am sunat la sonerie.

N-a răspuns nimeni. M-am uitat la ceas. Bineînţeles ar fi trebuit să am mai multă minte. Dacă Eileen lucra, cum era de presupus, la începutul după-amiezii era greu s-o găseşti acasă.

— Căutaţi pe cineva? a întrebat o voce în spatele meu.

— Da. M-am răsucit, însă a trecut o clipă sau două până să descopăr cui îi aparţinea vocea şi, când am găsit şi figura, aceasta se uita la mine de la palierul de sus. O caut pe domnişoara Reynolds. Eileen Reynolds… Dar nu sunt sigură dacă mai locuieşte aici.

— Reynolds… Nişte ochi strălucitori dintr-un chip cu trăsături ascuţite mă cercetau cu curiozitate. Nu e nici un Reynolds aici, Doamna Grant locuieşte în apartamentul acela şi… Femeia s-a oprit dint-odată. Staţi o clipă! Aţi spus – Eileen?

— Da.

Femeia a coborât o treaptă sau două.

— E mică şi puţin robustă? Ştiţi, în partea de sus?

Am surâs.

— Totdeauna a fost durdulie. Şi are părul castaniu deschis.

— N-are rost să-mi descrieţi culoarea – se schimbă la câteva săptămâni. E roşu în prezent şi dacă…

— Atunci o cunoaşteţi!

— Toată lumea o cunoaşte pe Eileen Grant. A făcut semn cu capul spre uşa portocalie. Dar mi se pare că îmi amintesc că numele ei înainte de căsătorie aducea cu Reynolds sau Raymond sau Randel – am uitat care. Oricum, trebuie să se întoarcă acasă în curând, aşa că

o puteţi găsi şi singură. A intervenit o pauză. Doriţi s-o aşteptaţi în camera mea?

I-am mulţumit femeii în grabă şi inventând o scuză am coborât scările şi apoi am ieşit în stradă. N-aş fi putut îndura o discuţie inutilă, probabil întrebări. Am început să merg încet înainte şi înapoi. Norii acoperiseră soarele şi vântul rece se înteţise. M-am uitat din nou la ceas. Eileen Grant avea un serviciu cu program redus, îmi spusese femeia şi venea acasă curând după două. La capătul străzii m-am întors şi am început să merg înapoi:

Deci Eileen se căsătorise. Eileen cea blajină şi urâtă… Dorise atât de arzător să-şi bage o verighetă în deget, încât Johnny obişnuia să spună că-i punea pe fugă de frică pe toţi prietenii ei. Ei bine, reuşise în cele din urmă. Destul de curios, deşi ştiam că visa flori de portocal şi clopote de nuntă, nu mă aşteptasem să se căsătorească vreodată, pentru că era o femeie căreia îi plăcea să flirteze şi nimeni n-o lua în serios. Cel puţin până la apariţia acestui domn Grant.

În faţa casei m-am oprit. O figură familiară dăduse colţul străzii şi ţopăia spre mine în pantofi cu tocuri înalte. Aş fi recunoscut oriunde acest mers săltăreţ şi părul, îngrămădit sus în creştetul capului, strălucea ca o legătură de morcovi. Am aşteptat.

Nu m-a văzut la început. Când a deschis poarta grădinii a scotocit în geantă după chei.

— Eileen… am spus.

S-a răsucit spre mine.

— Linda! a ţipat ea. Şi ridicându-se în vârful picioarelor, pentru că era foarte mică, şi-a aruncat braţele în jurul meu îmbrăţişându-mă de bucurie.

— Nu-mi vine să cred. Spusese asta de mai bine de zece ori deia. Să te văd din nou după atâta timp! De ce n-ai venit mai înainte?

— Totdeauna par a fi atâtea de făcut, i-am răspuns evaziv. Şi nu pot să stau. Soţul meu vine acasă cu un coleg de afaceri şi trebuie să pregătesc masa.

— Nu durează nici măcar o clipă să fac o ceaşcă de ceai. S-a agitat prin camera dezordonată, îndreptând perne mototolite, îndepărtând de la vedere articole răzleţe de lenjerie şi câteva reviste zdrenţuite. Aş fi făcut curăţenie dacă aş fi ştiut că vii. Niciodată nu mi-au plăcut treburile casnice. A chicotit. Mă cunoşti – mă scol în ultima clipă şi când vin acasă, papucii şi un fotoliu.

Da, o cunoşteam pe Eileen. Nu se schimbase mult în anii de când murise Johnny. Era la fel de prostănacă, la fel de indolentă. Chipul ei blând, surâzător, era uns cu cremă şi prea multă pudră; buclele roşii i se îngrămădeau în creştetul capului şi îi dădeau o înfăţişare de pâine dublă. Şi mirosea a parfum ieftin.

— Aici! ia scaunul ăsta. A dat jos pisica care stătuse încolăcită confortabil pe pernă. Îmi place rochia ta, dar albastrul ţi-a venit bine întotdeauna. Şi eu sunt într-o aşa neorânduială!

Ibricul fierbea. M-am uitat la ea cum pregătea ceaiul. Era imprevizibil de stângace, zăngănind cănile şi farfurioarele şi vărsând laptele, şi trăncănea tot timpul. Vorbea despre orice, despre nimic şi abia dacă-mi dădea şansa de a strecura o vorbă.

— M-am gândit deseori la tine, spunea ea. Şi Michael – cum e? N-am să-ţi iert, Linda, că l-ai acaparat cu totul. Oh, ştiu că locuieşti la marginea Londrei, dar trebuie să fie patru ani de când l-am văzut ultima oară. Ce broşă frumoasă ai… A luat ceainicul în mână. Pui zahăr?

— Numai puţin, te rog.

— Aş dori să pot şi eu la fel. Dar nu îndrăznesc. Din cauza corpului. S-a lovit uşor cu palma peste stomac. Şi sunt înnebunită după prăjiturile cu cremă.

— Mi s-a spus că te-ai căsătorit. încercasem de mai mult timp să dau conversaţia spre probleme mai importante. Aş fi vrut să mă fi anunţat.

— Ai fi venit cu o pungă de confetti?

— Poate. Am râs. Îmi amintesc cum ai turnat un pachet întreg lui Johnny pe cap.

Nu mai zâmbea acum. M-am uitat la ea cum toarnă ceaiul în căni, apoi s-a dus la dulap să ia zahărul, ţinut încă într-o cutie de carton ruptă şi a pus-o pe masă.

— N-a fost o nuntă de genul ăla.

— Fără flori de portocali? Fără clopoţei de nuntă?

— Îmi vine să râd! Roger s-a mutat aici cu patul cu câţiva ani înainte de a ne legaliza situaţia. A chicotit din nou. Ce figură faci! – nu e cazul să arăţi atât de şocată. Uite, ia un biscuit.

Nu eram şocată, ci numai surprinsă. Din părul lui Eileen căzuse o agrafă şi o şuviţă lungă s-a desprins pe neaşteptate, căzându-i pe umeri. A ridicat mâna să o ducă la loc şi a apărut în lumină inelul de logodnă cu o piatră mare, la fel de artificială ca şi culoarea părului. M-a văzut că mă uit la el şi un zâmbet de automulţumire i s-a aninat în colţurile gurii.

— Îţi place? m-a întrebat ea. Am aşteptat mult timp, dar Roger mi-a promis că-l voi avea într-o zi. Dar tu! Am auzit de la doamna Howard – ţi-o aminteşti? – că te-ai recăsătorit. Eşti fericită?

I-am spus despre Clive şi tot timpul i-arn simţit ochii circulând pe mine – poşetă, mănuşi, pantofi, broşa de pe rever. Erau scumpe şi ea ştia acest lucru. Şi deşi n-a spus nimic, mi-am putut închipui prea bine ce gândea. Asta m-a supărat. De ce e astfel, că prima căsătorie e de presupus a fi din dragoste şi a doua pentru siguranţă? Aceasta nu e în mod necesar adevărat. Numai că a doua oară eşti mai în vârstă, mai înţeleaptă şi mai precaută. învăţasem din greşelile

trecutului şi dragostea, în loc de a fi oarbă, fusese mai temperată de discreţie.

— Nu e din cauză că l-am uitat pe Johnny… Ajungeam la esenţa problemei acum şi mâinile încleştate îmi deveniseră lipcioase. Dar nu poţi merge la nesfârşit trăind din amintirile trecutului. Clive este înţelegător şi…

— Nu te scuza, scumpo. Mi-a oferit cutia cu biscuiţi, apoi, când am clătinat din cap, s-a mai servit cu o vafă cu cremă. Viaţa e searbădă fără un bărbat – ar trebui să ştiu… Şi toată vorbăria asta pentru femeile care fac carieră! Dă-mi un cărucior de copii oricând. Singura problemă e… Vocea i-a devenit subit nostalgică. Lui Roger nu-i plac copiii. Nu putem avea totul. S-a luminat la faţă. E el însuşi ca un copil uneori şi atunci se aşteaptă ca eu să-l îngrijesc ca o mamă.

— Johnny era aşa… Am şovăit. Eileen îşi scosese pantofii şi se ghemuise pe sofaua acoperită cu creton. Arăta confortabil aşezată şi nemaipomenit de mulţumită. N-avea să-i fie uşor să-i reamintesc despre obligaţia dureroasă şi neplăcută pe care o îndeplinise cândva în numele meu.

— Ar fi trebuit să-l fi adus pe Michael să mă vadă. A întors o mână leneşă şi a deschis radioul, aşa încât o melodie zgomotoasă crea o atmosferă fără nici o legătură şi perturbantă. Bănuiesc că aproape m-a uitat. Dumnezeu să-l binecuvânteze! Era un copilaş minunat.

— Abia dacă-l mai recunoşti acum. Ar fi trebuit să mai fi venit înainte. Brusc vorbeam serios. Poate că am dorit cu nerăbdare să scap de această femeie şi toate amintirile legate de ea. Eileen, nu-mi face plăcere să te întreb asta, dar – despre Johnny… Am inspirat adânc. În ziua când te-ai dus să-l identifici… M-am întrebat deseori cum arăta.

Gura lui Eileen s-a asprit.

— Ce vrei să spui?

— Nu e firesc să vreau să ştiu? Muzica urla din plin şi abia puteam să gândesc coerent din cauza ei. Tu l-ai văzut. Eu nu. Şi acum când mă gândesc la ce s-a întâmplat, mă întreb adesea – ei bine, arăta liniştit?

Eileen şi-a coborât picioarele de pe sofa.

— Ai uitat că a fost un accident? Sfinte Dumnezeule! liniştit… A fost o tamponare frontală, aminteşte-ţi. Şi maşinile au luat foc. Hainele lui ardeau când l-au scos de acolo. Liniştit!

— Atunci – faţa lui…

Tremura. Nu era prefăcătorie; era suferinţă, reală şi dureroasă.

— Nu ţi-am spus la vremea respectivă – nici când te aflai la spital. Faţa lui… Ochii ei albaştri se umeziră. Johnny era într-o condiţie groaznică!

— Atunci – dacă nu ţi-aş fi spus… Puteam să simt cum transpiraţia îmi acoperea fruntea. Nu l-ai fi recunoscut?

Eileen şi-a trecut mâna prin părul roşu.

— Ai inimă! Ce rost are să retrăieşti lucrurile astea? Să zicem că l-am recunoscut pe Johnny după conformaţie – tot aşa cum poliţia a ştiut că e el după ce mai rămăsese din maşină şi tu ai ştiut după ceas. Acum isprăveşte! Devenise toată numai zâmbete. Hai să discutăm despre lucruri mai vesele. Mai vrei o ceaşcă de ceai?

Nu m-am putut duce direct acasă. Nu puteam da ochii cu Clive, încă nu, cu cuvintele lui Eileen răsunându-mi încă în urechi. Nu-mi spusese mai mult decât mă aşteptam să aud, numai că acum, după ce auzisem, toată încurcătura groaznică părea şi mai insolubilă.

Am mers prosteşte pe străzi care odată îmi fuseseră familiare, fără ţintă sau scop. Un tren tocmai ieşise

din staţie şi navetiştii care treceau pe lângă mine, ajungându-mă uşor, păreau să aparţină unei lumi complet diferite. O lume ocupată, agitată în care mâine va fi o repetare a zilei de azi. Dar ce-mi rezerva mie „mâine"? Se întindea înainte – o viaţă de prefăcătorie, înşelând singura persoană care conta; închizând ochii asupra trecutului şi privind totdeauna în urmă, sperând – rugându-mă – că adevărul nu va ieşi la iveală.

— De ce să nu-i spun lui Clive?

Dar chiar când mi-am pus întrebarea ştiam că nu i se va spune niciodată; cel puţin, nu de către mine. Îmi era frică. Probabil că aş putea pretinde că s-a făcut o identificare greşită şi să solicit divorţul pe motiv de abandonare, însă asta nu ar ajuta cu adevărat. Dacă Clive ar fi fost un catolic căruia nu-i păsa de religie, care s-ar fi dus la biserică din obligaţie în loc de dorinţă, ar fi fost diferit. Însă el era sincer şi serios. Era fidel legilor credinţei sale, după cum era fidel legilor ţării lui.

Să presupunem că ar încălca legile… Ar fi vreunul dintre noi fericit cu adevărat? Nu mi-l puteam imagina pe Clive rupându-se de comunitatea lui de credinţă, abandonând credinţa sa catolică, care părea să constituie în mod atât de legitim concepţia sa fundamentală despre viaţă. Mi-am amintit de acea duminică de la Oberwald când şi eu am răspuns la chemările clopotelor care băteau; mi-am amintit sentimentul straniu de împăcare ce m-a cuprins când am stat în bisericuţa aglomerată. Toţi formau atât de mult un tot, acea adunare înţesată de credincioşi; exista un simţământ atât de puternic de „voinţă", de „apartenenţă" – toate fiind cuvinte pe care l-am auzit pe Clive că le întrebuinţează, însă în acea zi am înţeles ce vroia să spună prin ele. Totdeauna l-am invidiat pe Clive pentru siguranţa lui, pentru

stabilitatea lui. Aş vrea oare să renunţe la toate astea pentru mine?

Nu!

M-am oprit brusc. Aproape pe negândite o luasem pe drumul care ducea la cimitir. Un grilaj de fier îl împrejmuia şi o arcadă ornamentală se deschidea spre o potecă lungă, întinsă, care tăia direct printre morminte. Am intrat şovăitoare. Prima potecă la stânga, apoi cea care se bifurca la dreapta… Acesta era drumul pe care mergeam întotdeauna. Trecuse mult timp de când venisem ultima oară aici, însă am găsit calea fără greşeală. Mormântul se scufundase puţin şi piatra funerară era strâmbă. Am rupt iarba care atârna pe deasupra şi a apărut inscripţia, atât de cunoscută, atât de neadevărată – „John Reynolds, mort la 9 noiembrie…”

M-am ridicat. Putea fi ceva mai ultimativ decât asta? Era gravat acolo pentru toată lumea, să vadă. În mod oficial, John Reynolds, soţul meu, era mort şi, ţinând seama de ceea ce era scris deasupra mormântului, nimeni – dar absolut nimeni! – nu putea să nege acest lucru.

Un fior mic a trecut prin mine. Mi-am pus mănuşile şi m-am grăbit să plec.

A trebuit să schimb trei autobuze pentru a traversa Londra şi când am coborât din ultimul, la Twitten Green, începuse să plouă. Mi-am pus un şal pe cap şi am luat-o mai repede. Nu pentru că mi-era teamă că o să mă ude bine, ci mai degrabă pentru că întârziasem mult. Cum să nu, Clive trebuia să fi sosit acasă de o oră şi mai bine! Uitasem complet de timp, încât n-am remarcat că ceasul meu stătuse de când mă aflam în ultimul autobuz.

Am trecut piaţeta Green, şi apoi după ce am dat în aleea mărginită de pomi, m-am oprit. Maşina lui Clive

era parcată în faţa casei, însă în spatele ei mai era o maşină. Un automobil mare, care arăta important… Şi într-o străfulgerare mi-am amintit! Clive mă prevenise că s-ar putea să vină acasă cu unul dintre directorii săi. Nimic nu era aranjat, însă promisesem că pregătesc ceva de mâncare pentru orice eventualitate.

Şi uitasem! Părea ridicol pusă astfel problema. Nu mai făcusem aşa ceva înainte şi nu aş fi crezut să o pot face niciodată. Dar stând de vorbă cu Eileen, văzând locuri cu amintiri atât de vii, uitasem orice altceva.

Am intrat în casă pe tăcute, însă Clive m-a auzit. În timp ce ieşea spre mine, am putut vedea prin uşa întredeschisă de la salon că un bărbat înalt, impunător' stătea în picioare, în faţa şemineului.

— Îmi pare rău, am izbucnit, nedându-i lui Clive şansa să spună un cuvânt. Nu ştiu ce s-a întâmplat, însă ceasul mi s-a oprit şi nu am nimic pregătit. Mă tem că o să ia puţin timp.

— N-a fost un accident? Clive arăta uşurat apoi, în timp ce am clătinat din cap, s-a încruntat. Sigur nu… Şi-a coborât vocea până la o şoaptă… ai uitat?

— Ei, de fapt… mi s-a pus un nod în gât. Da, am uitat.

— Nu te deranja cu nimic pentru mine, Petterson, a strigat musafirul impacientat. O gustare la bodegă mi-ajunge. Nu-i nevoie să te agiţi.

Vocea lui era profundă şi poruncitoare. Avea sprâncene stufoase şi o bărbie triplă. Cred că ne cunoscusem, pentru că după aceea mi-am amintit că numele lui era Claymore, dar pe moment tot ce am observat au fost buzele încordate ale lui Clive şi modul cum vorbea cu mine fără să se uite în direcţia mea.

— Sunt sigur că soţia mea ar putea să pregătească ceva repede, spunea el. Regret foarte mult dar…

— N-am timp. Am remarcat o mică bo-rgă după colţ aşa că dacă ne scuzaţi, doamnă Petterson, noi ne ducem.

I-am condus până la uşă. – Nu stau mult, mi-a spus Clive calm. Şi apoi au plecat.

Încet, m-am întors în casa goală.

CAPITOLUL IX

Orele se scurgeau lent. Zece… unsprezece… Se făcuse aproape miezul nopţii. în orice altă situaţie, m-aş fi suit în pat şi aş fi citit până venea Clive. Însă nu în seara asta. Nu mă puteam linişti. În schimb, m-am dezbrăcat şi punând pe mine un capot moale, dantelat, care fusese unul din multele lui cadouri extravagante, am coborât să aştept în continuare.

Salonul gol arăta rece şi straniu de neospitalier. M-am învârtit rapid prin cameră şi am aprins multele lumini mici şi am potrivit candelabrul înalt. Am tras draperiile şi apoi, deşi era încă vară şi destul de cald, am aprins focul.

Arăta mai bine! Spoturile aurii de lumină se revărsau abundent peste mesele mici şi scoteau în evidenţă culorile bogate ale covorului chinezesc. Era o cameră atrăgătoare, toată aurie şi albastru deschis, cu ferestre lungi care se deschideau spre grădină. De o parte şi de alta a şemineului se aflau firide largi, cu geam în faţă, conţinând podoabe etalate, unele dintre ele piese de colecţie, care proveneau din casa mamei lui Clive. Miniaturi placate cu aur erau aranjate în grupuri pe perete. Cu tablourile sale, o spoială de antichităţi şi câteva scaune comode acoperite cu brocart, arăta întotdeauna îmbietoare, atât de mult o casă. Casa lui Clive şi a mea. Însă acum…

M-am aşezat brusc în faţa focului, întinzând în faţă ambele mâini spre barele înroşite. Nu pentru că îmi era frig, dar în mine persista o frică oribilă,

supărătoare. Frică, nu exact pentru viitor, ci pentru ce ni se întâmpla aici şi acum lui Clive şi mie.

Era modul în care arăta – cu buzele strânse, faţa lui subţiratică, rece şi indiferentă. Nu-l acuzam că este supărat. Ceea ce făcusem nu se putea explica şi scuza… Acest domn Claymore era unul dintre partenerii de seamă ai firmei şi nici nu îndrăzneam măcar să-mi imaginez ce fel de părere trebuite să-şi fi făcut de soţia contabilului lor şef. Însă nu părerea lui mă îngrijora acum – ci noi doi… Pentru că nu era prima dată când simţeam povara rece a dezaprobării lui Clive. Şi mai era cealaltă problemă, cu Amy. Încă nu-mi cerusem scuze şi, deşi Clive nu se mai referise vreodată la incident, ştiam că nu fusese uitat.

M-am ridicat şi am început să păşesc în sus şi în jos prin cameră. Ceasul de pe poliţa căminului a bătut douăsprezece. Clive spusese că nu o să stea mult… Dar asta se întâmpla cu patru ore în urmă.

Ducându-mă în bucătărie am încălzit nişte lapte, apoi l-am turnat cu grijă într-un pahar. Nu mâncasem nimic de la amiază, însă nu mi-era foame. Am sorbit încet laptele. Nu era genul lui Clive să stea târziu în oraş seara. De obicei venirile şi plecările lui erau regulate, de o exactitate meticuloasă şi orice ar fi avut de făcut nu trebuia să aştept niciodată. Punctualitatea lui era unul din lucrurile pe care fiul meu nedisciplinat le dispreţuia. „Ce e? întrebase el odată. Om sau robot?”

Astă seară încălca obiceiul unei vieţi întregi. M-am dus înapoi în salon. Singurul sunet era ticăitul constant şi ritmic al ceasului, care în camera tăcută părea brusc puternic şi insistent.

Am pus paharul jos. În faţa casei se oprise o maşină. Am auzit cum sunt deschise portierele laterale şi apoi târşîitul uşii garajului. Maşina a fost băgată înăuntru.

Uşa de la intrare s-a închis fără zgomot. Clive a venit direct în salon, apoi, văzându-mă, a ezitat.

— Eşti încă în picioare? A vorbit indiferent. M-am gândit că eşti de mult timp în pat.

— Nu sunt obosită. Am încercat ca vocea mea să fie la fel de indiferentă ca a lui.

— Vrei să bei ceva cald?

— Nu, mulţumesc. M-am ridicat pe jumătate.

— Nu-i nici un deranj.

— Am mâncat ceva de seară când am fost la Amy.

Deci acolo fusese.

— Oh! am murmurat. Înţeleg. S-a sucit incomodat.

— N-am avut intenţia să-i fac o vizită dar s-a întâmplat să trec. Părintele Connely se afla acolo şi am discutat despre planurile pe care le are pentru un nou centru pentru tineret. Tânărul Michael poate că e interesat.

— Clive… Am ezitat. Ai rămas în oraş premeditat, nu? Ştiu că o merit, dar… dar ai fost prea supărat ca să vii acasă?

Pentru prima oară m-a privit direct.

— M-am temut să nu zic ceva ce să regret mai târziu.

M-am întors într-o parte.

— Nu ajută mult dacă spun că îmi pare rău. Dar acesta e adevărul. N-aş fi făcut aşa ceva intenţionat, ştii sigur asta.

— Poate. Dar aş fi dorit să fi fost mai punctuală când domnul Claymore se afla aici.

— Am spus că îmi pare rău.

— Da, şi mie, dar nu lui. Asta e partea stranie… Puteam să-l văd pe Clive în oglindă privindu-mă cu aceeaşi expresie perplexă, uimită, pe care o remarcasem atât de des în ultimul timp. N-ai schimbat nici un cuvânt cu el! Stăteai numai cu o expresie bizară pe faţă, ca şi când am fi venit nepoftiţi, într-un

moment inconvenabil şi tu ai fi avut lucruri mai importante în capul tău. Domnul Claymore trebuie că a considerat foarte stranie comportarea ta – să nu-i vorbeşti direct, să nu-l inviţi în altă zi. Ce s-a întâmplat cu tine, Linda?

— N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Presupun – ei bine, eram supărată şi mă simţeam teribil de prost. Clive, nu va avea importanţă, nu!? Vreau să spun că domnul Claymore nu te va considera vinovat pe tine?

El a ezitat.

— E problema asocierii ca partener.

— Asocierea! M-am răsucit tresărind de uimire. Deci îţi vor oferi să fii asociat? Asta e o veste minunată. E ce ai vrut tu întotdeauna.

— Hei! Nu aşa repede. N-am spus că-mi vor oferi să fiu asociat. De fapt, acum sunt întru totul sigur că nu-mi vor face oferta.

— Oh! Vrei să spui că din cauza mea? M-am uitat, la el cu tristeţe. Dar nu e cinstit. 'Tu vei fi luat ca partener, nu eu.

— Se presupune că soţiile partenerilor trebuie să manifeste un anumit, simţ de responsabilitate. Este o firmă importantă. Clive şi-a îndreptat umerii. Avem de menţinut o reputaţie şi domnul Claymore ar putea considera… Ei, să vorbim pe. şleau – pentru anumite motive specifice, nu te-ai prezentat bine în seara asta.

Da, era o firmă importantă, după cum Clive, care muncea cu atâta abnegaţie şi era atât de fidel în loialitatea lui, nu obosea să-mi tot explice. Până am apărut eu, Hartley & Hartwel Ltd. fusese toată viaţa lui. Acum asocierea lui ca partener în afaceri, pentru care năzuise şi se străduise atâta, părea să-i fi scăpat printre degete. Şi totul din cauza mea. Cel puţin dacă aş fi putut explica unde fusesem! Dacă aş fi putut să-i spun despre identificarea eronată şi vizita mea la Eileen, ar fi putut înţelege cum s-a întâmplat să uit

ceea ce pentru el era o întâlnire importantă de afaceri. Dar n-am îndrăznit să-i spun.

— Te rog, Linda – nu… Apucându-mi mâinile încleştate mi le-a strâns între ale lui. Nu mi-am dat seama că plângeam. N-ar fi trebuit să vorbesc atât de tăios. Ar fi trebuit să găsesc o justificare. Nu crezi că ar. fi bine să consulţi un doctor? Nu mai eşti tu însuţi de la acea excursie blestemată.

M-am forţat să zâmbesc.

— Ne întoarcem mereu la asta, nu? Dar sunt bine, pe cuvânt, numai că îmi pare teribil, teribil de rău.

— Nu te mai gândi. El m-a bătut uşor pe mână. Nu câştigăm nimic dacă te nelinişteşti sau te superi. Poate că nu eram menit pentru o funcţie înaltă la serviciu. Oricum, un parteneriat implică mai multe responsabilităţi şi asta ar însemna să lipsesc mai mult de acasă. Oh. apropo… A schimbat brusc subiectul. Nu ţi-am spus că voi pleca curând în străinătate, într-o deplasare de afaceri – la Stockholm, cred. Ai dori să mergi cu mine? Se poate aranja.

— Şi dacă te fac din nou de ruşine?

— Să uităm de domnul Claymore. E în regulă? Şi acum, ce zici de băutura aceea? Cred că o vreau, la urma urmei.

M-am dus să o fac, dar la uşă m-am uitat din întâmplare înapoi. Clive luase pipa şi stătea, cu umerii încovoiaţi, în dreptul focului. Înfăţişarea lui exprima deprimare.

Michael arăta ferchеş şi pus la punct. Îşi întinsese coatele pe masa de bucătărie şi avea mâinile strânse în jurul paharului înalt cu limonadă acidulată. Soarele de dimineaţă care se revărsa prin fereastră îi încercuia o parte a feţei, punându-i în evidenţă pistruii de la baza nasului şi părul lung, neted, care îi cădea dezordonat peste frunte. Mă privea pătrunzător, cu ochii lui cenuşii speculativi. Şi în timp ce mă privea

am simţit, nu obişnuita lui îmbufnare, ci mai mult un aer vag de amuzament.

— Nu se stă aşa, i-am zis aspru. Ia-ţi coatele de pe masă, te rog. Denotă proastă creştere şi oricum, vreau să pun cumpărăturile pe masă.

S-a mişcat o fracţiune.

— Ai plecat devreme. Nu te-am auzit când ai plecat.

— Te-am strigat. Zău, Michael, nu ştiu de ce trebuie să stai în pat aşa de târziu! O să fie un lucru bun când se va termina vacanţa şcolară. Mi-am pus coşul pe masă. Ai mâncat micul dejun?

— Da. Şi am spălat farfuriile.

— Dar cum nu te-ai învrednicit să-ţi faci ceva decent de băut? Ţi-am lăsat totul pregătit. Cât de bine crezi că-ţi face treaba aia acidulată? Clive are dreptate – uneori eşti destul de iresponsabil.

Sprâncenele i s-au contractat puţin, dar în acelaşi mod atent, speculativ. Făcând zgomot şi agitându-mă inutil, am început să despachetez cumpărăturile, punându-le grămadă pe masa din bucătărie.

— Mamă, de ce nu mi-ai spus? Michael a început să vorbească brusc, dar foarte liniştit. Că te-ai dus la mătuşa Eileen, vreau să spun.

M-am uitat la el indiferentă.

— La Eileen?

— Hai, las-o baltă, mamă! A făcut un gest de enervare. Ştiu că ai fost acolo. Tocmai a telefonat când erai la cumpărături. De ce te-ai dus?

A telefonat! Asta a fost un ghinion. Trebuie să mă gândesc rapid pentru că ochii lui pătrunzători remarcaseră ezitarea mea momentană.

— Şi de ce nu i-aş face o vizită? Am încercat ca vocea să-mi sune indiferentă. Aminteşte-ţi că e sora tatălui tău. Dar ce voia?

— Ceva în legătură cu un şal. A spus că l-ai uitat acolo.

— Oh! Nu-l pierdusem. Şalul meu albastru, presupun… Fir-ar să fie! Îl trimite cu poşta?

— Da. Şi-a pus paharul jos. E curios – s-o vizitezi după atâta timp. Nu sunt sigur că-mi mai amintesc cum arată. De ce nu ne-am văzut cu ea mai des?

Am ridicat din umeri.

— Ne-am depărtat cu timpul, ştii cum, e – la început ne-am mutat, apoi m-am căsătorit din nou. N-a fost cu intenţie.

S-a aşternut o pauză lungă. Stăteam cu spatele la Michael pentru că repartizam cumpăraturile, în timp ce mă duceam de la frigider la dulapuri, mai eram conştientă de acei ochi scrutători.

— Mamă… împinsese scaunul deoparte şi era în picioare lângă mine. Lui Clive nu i-a plăcut deloc că ai fost în oraş ieri, nu-i aşa?

— Ei, nu, dar…

— Ţi s-a oprit ceasul. Te-am auzit că i-ai spus asta, dar în realitate ai uitat.

— M-am răsucit spre el.

— Nu te priveşte pe tine.

— Foarte bine! Îmi pare rău că am pomenit de asta. A arborat o figură posomorâtă. Problema e că acţionezi atât de misterios. Ai devenit diferită din ziua în care domnul Murphy a apărut la hotel şi…

S-a oprit brusc.

— Eh! n-o să leşini din nou, nu? Apoi pe când m-am sprijinit de masă a continuat repede: M-ai făcut să mă îngrijorez pentru moment. Te simţi bine? Mamă, e un fel de mister. Nu ştiu de ce, dar simt… Domnul Murphy are o legătură cu asta, nu? Am avut dreptate că voi doi v-aţi întâlnit înainte. Şi eu l-am văzut undeva.

M-am înecat.

— Te rog. Michael…

— N-are rost să negi. Faţa îi era animată de o bruscă emoţie. O să-mi amintesc întotdeauna cum arătai în ziua aceea – exact ca şi când ai fi văzut un mort.

— Ai o imaginaţie excesivă. Am apucat strâns spătarul scaunului. Şi acum dă-mi o mână de ajutor să punem la loc lucrurile astea… Michael!

Dar părea să nu mă fi auzit. Stătea nemişcat în picioare şi mă privea fix, nu atât de mult pe mine, cât drept prin mine. În ochi avea o expresie stranie de gol, dar fruntea îi era încruntată.

— Ca şi când ai fi văzut un mort, a repetat el rar. Un mort… Desigur, acum îmi amintesc! Domnul Murphy… Numele e diferit dar e ca el. Da, sunt sigur de asia. Şi brusc, fără să aştepte răspunsul meu, s-a năpustit afară din bucătărie.

Se întâmplase. Pe neaşteptate, fără vreun imbold de undeva, acea amintire vagă purtată din copilărie s-a încadrat la locul ei. Şi-a reamintit. Şi acum, că îşi reamintise, ce se va întâmpla? Era sfârşitul pentru Clive şi mine?

I-am auzit paşii grei urcând scările, apoi bufniturile lor deasupra capului în timp ce se mişca prin dormitorul lui. Se auzeau sertare trase şi dulapuri deschise. Cu absolută certitudine, ştiam obiectivul căutărilor lui. Căuta fotografia tatălui său – cea pe care o căutasem şi eu, dar nu fusesem în stare să o găsesc.

M-am dus încet. Nu s-a oprit să ridice privirea când am deschis uşa. Camera, în dezordine de obicei, era acum într-o zăpăceală completă, cu conţinutul sertarelor răsturnate pe pat şi o serie de articole disparate presărate pe podea. A trântit puternic uşa unui dulap.

— Nu-mi dau seama unde este. Vorbea cu sine însuşi. Am dat de ea nu cu mult timp în urmă într-un loc ciudat.

A scotocit repede prin conţinutul biroului, apoi le-a împins pe toate înapoi, aşa cum se găseau. Fotografia, pe care o ştiam bine, nu era nicăieri. Cu dosul uneia din mâini şi-a dat la o parte părul lung din ochi, încovoindu-se, a început să scoată cărţile aşezate pe rafturile de sub birou.

Acestea au căzut pe podea. Erau cărţi broşate şi manuale, câteva cărţi care aparţinuseră lui Johnny şi cărţi din perioada de grădiniţă a lui Michael. Le lua şi le răsfoia cu nervozitate paginile. Era un loc unde nu mă gândisem să caut. Am aşteptat plină de teamă, dar o carte după alta era răsfoită şi aruncată deoparte. Trecuse prin toate aproape. L-am văzut ridicând o carte neagră – era o biblie. Biblia de şcoală a lui Johnny… Uitasem că o avea Michael. A ridicat-o de coperţi, scuturând-o ca să-i fluture paginile.

Fotografia a căzut şi zăcea, cu faţa în sus, pe covor.

Mi-am încleştat mâinile în încercarea de a le opri să tremure. Michael ridicase fotografia de jos şi o studia cu atenţie. Era un instantaneu făcut curând după ce ne căsătorisem. La timpul respectiv semăna bine, dar pe când mă uitam acum la ea, peste umărul lui Michael, mi-am dat seama cum îmbătrânise Johnny cu anii. Aici arăta atât de tânăr, mai zvelt, mai puţin matur decât bărbatul pe care-l întâlnisem la Oberwald. Pentru o clipă de rătăcire am sperat ca Nichel să nu vadă similitudinea, dar am aruncat o a doua privire şi am ştiut că asemănarea era evidentă. Da, trăsăturile erau aceleaşi. Îl remarcasem şi în mod inevitabil, îl va recunoaşte şi Michael.

— Ei? l-am întrebat caustic. Ai găsit ce voiai. Eşti satisfăcut?

Michael şi-a ridicat privirea.

— A avut tata vreun frate?

Nu mă aşteptam la întrebarea asta.

— De ce, nu.

— Sau. poate, un văr. S-a uitat din nou la fotografie, cu sprâncenele încruntate. Sau vreo rudă care semăna cu el?

— Nu, am zis cu prudenţă. Din câte ştiu, nu.

— S-a ridicat încet în picioare.

— Vrei să spui că nu-mi vei spune! Acel bărbat, domnul Murphy – trebuie să fie rudă cu tata, pentru că seamănă atât de mult. Şi tu l-ai recunoscut! Dar n-o să recunoşti. M-a privit triumfător. Doamne! e captivant. Ce a făcut, mamă? A omorât pe cineva sau a comis vreo tâlhărie? De ce e secretul familiei? Nu are tata nici o legătură eu el? Întrebările curgeau una după alta. Spune-mi! a fost trimis la închisoare? Sau poate a scăpat şi acum e urmărit şi se ascunde?

— Michael, te rog… Am început să râd. Fusese atât de periculos de aproape de adevăr! Se abătuse în mod atât de neaşteptat. Ţi-am spus şi înainte – e numai o închipuire. Nu l-am văzut niciodată pe acel bărbat.

M-a privit supărat.

— Eşti o mincinoasă nenorocită, mamă. Ştiu că încerci să ascunzi ceva. Nu ai încredere în mine?

— Aş vrea fotografia aceea, te rog.

— De ce? Ţi-e frică că Clive ar putea s-o vadă?

— Te comporţi prosteşte.

— Foarte bine, ia-o. A aruncat fotografia pe pat. Am să aflu eu totuşi, în vreun fel. Şi a plecat. I-am auzit paşii călcând apăsat şi supărat pe trepte în jos, apoi uşa de la intrare trântită. Poarta grădinii s-a izbit cu zgomot. De la fereastră l-am privit cum traversează piaţa Green, gârbovit, cu capul în jos, sacoul atârnându-i peste umeri.

Pentru moment eram în siguranţă. Dar pentru cât timp? Îl cunoşteam pe Michael; ştiam că atunci când îl

neliniştea ceva, cerceta atent şi scormonea până ce descoperea adevărul. Străinul din Oberwald… Asemănarea cu tatăl său… Găsise un indiciu, dar era slab, însă oricum înspăimântător de aproape de adevăr. Dacă ar fi fost vreo modalitate de a-i abate atenţia, poate cu peisajele şi locuri proaspete, cu figuri noi.

Internatul, poate? Clive susţinea repetat ideea, însă mă lăsam greu. Era adevărat, avea nevoie de disciplină, dar să-l trimit acum de acasă, împotriva voinţei lui, l-ar aliena şi mai mult. Mai exista vreo altă cale? Apoi pe neaşteptate mi-am amintit de vărul lui Clive, Tim Harrison.

Tim era fermier şi locuia într-o casă elisabethană, situată în inima regiunii Yorkshyre Dales. Michael a stat la el pe când Clive şi cu mine ne aflam în luna de miere şi, în mod surprinzător, fusese fericit acolo. Îi plăcuse ferma şi zona. Păruse chiar că-i plăcea Tim, în ciuda înrudirii lui cu Clive. Da, Yorkshire – ăsta era răspunsul. Vreo două săptămâni acolo la fermă ar putea să-l facă să uite acea vacanţă nefastă în Bavaria.

După cinci minute i-am telefonat lui Clive la birou.

— Ce anume? Clive părea surprins. Vrei să-i scriu lui Tim Harrison? Să-l sun? Despre Michael… Da, sunt sigur că Tim va vrea să-l aibă la fermă. Şi invitaţia trebuie să vină de la Tim… Înţeleg. Vorbea tăios: Linda, s-a întâmplat ceva?

— Nu, am minţit. Însă cred că merităm o pauză. Eşti sigur că Tim îl va lua?

— Da, sunt sigur. Se pare că se înţeleg bine unul cu altul. Şi, Linda, nu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, dar dacă pot să ajut…

— Nimic deosebit. Ştii cât de sâcâitor foate fi Michael – asta e tot.

— Înţeleg. S-a făcut o pauză lungă. Îl sun pe Tim imediat. Şi, draga mea... A coborât vocea. Nu-ţi face griji. Totul o să fie bine.

Am pus receptorul jos. Cât de puţin ştia Clive! Cât de puţin înţelegea pericolul care ne ameninţa pe amândoi!

CAPITOLUL X

Nu s-a spus nimic mai mult. Curând am început să mă întreb dacă scena cu Michael avusese loc în realitate sau dacă totul nu era cumva rodul imaginaţiei mele surescitate. Poate că intrasem prea repede în panică şi fără un motiv real. Nu manifesta nici un fel de suspiciune, nu se referea la fotografia tatălui său, la asemănarea dintre el şi străinul de la Oberwald. În zilele care au urmat s-a purtat obişnuit – distant, uneori morocănos şi când Clive era prin jur, întotdeauna pus pe harţă.

— Ce e cu băiatul ăsta? a întrebat Clive, după un dezacord care s-a transformat într-o criză mai deosebită. Ştiu că are puţin respect pentru mine. Dar e oare prea mult să mă aştept la o politeţe obişnuită? Sper ca Tim să-l suporte!

N-am aflat niciodată exact ce poveste i-a spus Clive vărului său, Tim Harrison, însă reacţia acestuia a fost rapidă şi întocmai cea avută în vedere. După telefonul lui Clive a venit o scrisoare de invitaţie pentru Michael. A citit-o şi apoi a împins-o peste masă spre mine.

— O să fie o schimbare, a fost tot ce-a spus când i-am întrebat, întrucâtva cu teamă, dacă intenţiona să accepte. Din păcate, Tim nu putea să-l primească imediat şi deşi scurta amânare părea să nu aibă nici o importanţă pentru Clive, pentru mine aceste zile se conturau ameninţătoare, pline de nesiguranţă.

Şi totuşi, ce putea să descopere Michael? Nimic. Unsprezece ani sunt o perioadă lungă de timp şi nu

rămăsese nimic decât un mormânt năpădit de buruieni şi undeva, într-o ţară, un bărbat care semăna perfect cu tatăl său. Michael putea să cerceteze şi să scormonească oricât de mult vroia, dar nu va descoperi niciodată adevărul. Da, eram în siguranţă. Şi totuşi mă simţeam neliniştită, mai urmăream încă chipul lui Michael, aşteptând o schimbare a expresiei, temându-mă că în vreun fel, în vreun mod complet neprevăzut, imposibilul se va întâmpla.

O zi se scurgea după alta; săptămâna a trecut cu repeziciune şi Michael nu făcuse nici o referire despre străinul pe care-l întâlnise la Oberwald, sau despre fotografia pe care o găsise. Totul era atât de absolut normal că, în cele din urmă, aproape că m-am aliniat într-o atmosferă de securitate. Aproape, dar nu cu totul… Apoi, dintr-odată, complet pe neaşteptate, s-a întâmplat.

N-am să văd niciodată vreunul din acele albume de buzunar galbene, pe care le foloseau fotografii, fără să-mi amintesc acea seară anumită – 30 august. Era ziua de naştere a lui Clive – de aceea îmi amintesc data, şi am dat o mică petrecere intimă, seara, la cină. Invitaţii noştri constau din câţiva prieteni apropiaţi, o mătuşă mai în vârstă, părintele Connelly, de la biserica din apropiere, şi, desigur, Amy. Lui Amy îi adresasem invitaţia personal, folosind prilejul ca să mă împac cu ea. Nu pentru că simţeam că îi datorez scuze, dar am făcut-o totuşi pentru Clive. Era cel mai mic lucru pe care-l puteam face. Şi văzându-l acum, stând în capul mesei la dineu, mă bucuram că o făcusem. Arăta relaxat şi complet satisfăcut.

Masa se terminase şi ne-am retras în salon. Era o seară călduroasă, liniştită. Ferestrele erau larg deschise şi, uitându-mă afară, am văzut că frunzele pomilor abia păreau că tremură. Amurgea încet. Când

luminile s-au aprins, acel simţ al securităţii a revenit, intensificat acum. Totul arăta atât de normal. Această petrecere era o copie a altor petreceri pe care le oferisem aceloraşi invitaţi şi era imposibil de crezut că nu vom continua să le oferim şi altele. Era ceva liniştitor în zumzăitul conversaţiei şi în clinchetul paharelor, exact cum era în înfăţişarea lui Michael, şezând destul de ţeapăn pe un scaun drept. Părea să fi făcut un efort special în seara asta, pentru că se îmbrăcase cu grijă şi era neobişnuit de binevoitor. Părintele Connelly a venit la mine.

— Bun băiat, fiul ăsta al vostru. A făcut semn cu capul în direcţia lui Michael. Sper să fiţi mândri de el.

— Clive zice că îl răsfăţ.

— Ei, se înseamnă să îl răsfeţi puţin din când în când? Nu-i face nici un rău. Faţa largă a preotului se înroşise din cauza vinului pe care Clive îl turnase cu generozitate în timpul dineului. Sunt timpuri grele pentru tineri. Foarte dificile. Ai auzit de planurile noastre de a organiza un centru pentru tineret la biserică? Îmi dau seama că tu nu împărtăşeşti credinţa noastră, dar mă întreb dacă te interesează acţiunea…

Şi-a schiţat planurile, dar în acelaşi timp vocea piţigăiată a lui Amy vorbea despre o organizaţie în care intrase pentru ajutorarea ţărilor subdezvoltate. Făcea parte totdeauna dintr-una sau alta – era genul ăsta. Cuvintele erau neclare – probabil din cauza vinului – şi îi răspundeam părintelui Connelly fără să-l ascult cu adevărat. Coşmarul care-mi înnegurase zilele la Oberwald părea la distanţă de o viaţă şi, eliberată de temeri, îmi amintesc că am râs tare de o glumă pe care o făcuse preotul, întrebându-mă apoi de ce Clime mă privea atât de neliniştit.

— Ştiu că aveţi multe obligaţii, doamnă Petterson, spunea părintele Connelly, dar dacă aţi putea fi disponibilă numai o oră, două pe săptămână…

Brusc am încremenit. Ce punea la cale tânărul Michael? Camera se liniştise şi mi-am dat seama cu surpriză că atenţia tuturor era concentrată asupra fiului meu. Nu era genul lui să reţină un auditoriu. Asigurându-l în grabă pe părintele Connelly că voi da orice ajutor mi se va cere, m-am deplasat de la fereastra unde stătusem în mijlocul invitaţilor. Am prins cuvântul „Bava-ria" şi am văzut cu groază că Michael avea un album de buzunar, cu fotografii, în mână.

— Nu sunt multe, l-am auzit spunând, pentru că am scurtat excursia. Mama, cum ştiţi, nu s-a simţit bine.

Am simţit zece perechi de ochi scrutându-mi faţa întrebători. Au fost murmure de simpatie. Cineva a vorbit. N-am putut răspunde pentru că mi s-a uscat subit gâtul.

— Nu ştiam că ai terminat filmul, a spus Clive. Pe vapor te plângeai că mai e încă în aparat.

— Am făcut ultimele două poziţii în grădină. Nu sunt rele în general, deşi realmente nu mă pricep la fotografii.

Trecuse mult timp de când îl văzusem pe Michael într-o asemenea dispoziţie afabilă. Era mai aproape de fiul meu pe care-l ştiam. Nota de irascibilitate dispăruse şi chipul îi era viu de emoţie. Împărţea fotografiile în jur cu câte o explicaţie sau o scuză pentru câte una mai puţin reuşită. Te-am prevenit! râdea el. Aparatul trebuie să se fi mişcat şi poate zumzetul din urechile mele au auzit titlurile date fotografiilor – „Un sat din Franţa unde am petrecut o noapte", „Una din picturile murale".

Cineva îmi trecea fotografiile şi mie. Era una luată de pe vârful Zugspitze şi o alta reprezentând o pajişte

caracteristică de munte, cu căpiţe mici şi unele şire de fân.

— Ah! uitaţi-vă la asta, părinte. Clive a fluturat una dintre fotografii în direcţia părintelui Connelly, care se alăturase grupului. Este biserica din Oberwald. Cred că v-am vorbit despre ea – o construcţie realmente frumoasă. Acum aceasta… Luând următoarea fotografie s-a încruntat. Nu-mi amintesc de acest loc. E un mie bar, după cum arată, dar am uitat unde era situat.

— N-ai fost acolo, i-a zis Michael. E lângă lacul din Bransee şi m-am dus acolo în în timp ce te odihneai la Oberwald.

— Îmi amintesc. Şi acest bărbat… Nu stătea la hotel – Murphy, sau cam aşa ceva?

— Aşa e. Michael a aruncat o privire în direcţia mea. Îl prezentam când mamei i s-a făcut rău.

— Desigur! Uite, Linda… Clive îmi întindea fotografia. Arată bine, nu?

Da, era o fotografie bună a lui Johnny. Când am luat-o am simţit că toţi ochii îmi priveau chipul care mă dădea de gol. Dar zumzetul conversaţiei a continuat în juru-mi şi pe deasupra mea. Am auzit, ca de la mare distanţă, vocea lui Michael cum fotografiase de fapt barul, când acel bărbat, pe care nu-l întâlnise încă, a păşit chiar în faţa aparatului, chiar când făcea fotografia; şi cum se scuzase şi apoi intraseră în discuţie.

Deci de la această fotografie – cea pe care o ţineam în mână – mi se trăgea cu adevărat tot necazul. Dacă Michael n-ar fi făcut-o, s-ar fi putut ca ei să nu vorbească niciodată şi n-ar fi fost nici o prezentare la hotel; cu puţin noroc, Johnny ar fi putut să plece înainte de a ajunge noi unul în faţa celuilalt. Şi Michael n-ar fi avut nici un motiv să suspecteze ceva.

Am pus fotografia jos şi cu o scuză rapidă ara ieşit în grabă afară din cameră.

N-am auzit uşa de la bucătărie deschizându-se. Teama îşi găsise descărcarea în lacrimi. Lacrimi care, odată ce începeau, nu mai puteau fi reţinute. O mână m-a atins pe umăr şi ridicând privirea l-am văzut pe Michael aplecându-se peste mine, cu chipul profund îngrijorat.

— Mamă, nu, te rog! Vocea îi tremura. N-am avut intenţia să te supăr. Cred că am făcut un lucru stupid, să-ţi arăt aşa fotografia. Dar n-aveam cum să ştiu că reacţionezi atât de rău.

— Ce te aşteptai să fac? l-am întrebat iritată. Să te aplaud pentru că ai câştigat o a doua rundă?

— Deci am avut dreptate tot timpul! Îl cunoşteai.

— Să presupunem că da? Mi-am şters supărată ochii. Te priveşte?

A tras un scaun.

— De ce n-ai putut să ai încredere în mine? Nu i-aş fi spus lui Clive, pe cinstea mea.

— Îţi mulţumesc pentru nimic.

— Fii fată de treabă, mami… M-a apucat de mână. Vorbeşte-mi despre el. L-am văzut numai puţin timp, dar am considerat că e foarte simpatic. De ce ai avut un asemenea şoc când l-ai văzut din nou?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— N-a făcut nimic ea – ei da, vreau să spun, voi doi n-aţi avut vreo legătură sentimentală? Nu fi atât de şocată! Ştiu că era rudă cu tata, dar asemenea lucruri se întâmplă în realitate. Şi nu arăţi rău. M-a privit aprobator. Pot înţelege ca un tip să facă o pasiune pentru tine în stil mare. Şi să-l vezi din nou după ce l-ai uitat şi după ce te-ai resemnat cu Clive – ei da, ar fi fireşte un şoc.

— Oh, desigur, bineînţeles, am fost de acord.

— Acum râzi de mine. Şi eu încerc numai să te ajut.

— Îmi pare rău, Michael. Într-un fel am reuşit un zâmbet forţat. E o poveste bună, numai că se întâmplă să nu fie adevărată.

S-a ridicat brusc.

— Înţeleg. Dacă aşa vrei, bine… A ridicat din umeri. Însă e foarte evident că te înspăimântă rău ceva.

— Mă înspăimântă! M-am înecat. Oh! Într-adevăr!

— Da. Şi ai fost înspăimântată de când domnul Murphy a intrat în restaurantul hotelului. Aş dori să-mi spui de ce!

Dacă Michael ar fi putut să se ducă imediat în Yorkshire. Acei ochi cenuşii pătrunzători erau prea perceptivi şi, deşi încă departe de adevăr, se găsea pe o pistă sigură. Mă simţeam de parcă aveam un copoi pe urmele mele, adulmecând şi dibuind, hăituindu-şi victoria. Era un sentiment incomod.

Am petrecut o zi neliniştită, frământată. La micul dejun Clive mi-a spus că aştepta o telegramă cu instrucţiuni pentru călătoria de afaceri pe care trebuia să o întreprindă la Stockholm.

— Poate sosi în orice moment, a spus el. Şi când vine trebuie să plec imediat. L-am întrebat pe Claymore dacă pot să te iau şi a fost favorabil. Am aranjat cu banca şi secretara mea se va ocupa de bilete. Poate pregăteşti o valiză astfel încât când se primeşte telegrama, să nu întârziem deloc.

— Şi cu Michael? Nu mi-am dat seama că o să trebuiască să plecăm atât de repede.

— Poate sta cu Amy până pleacă în nord. Clive a făcut o pauză, ca şi când s-ar fi aşteptat să protestez. Ea îl va face să se simtă bine.

— O să mă ocup de împachetat în dimineaţa asta, am promis.

Dar n-am putut să mă liniştesc şi când a venit după-amiaza, valizele erau împachetate numai pe

jumătate. Oricum, Clive nu telefonase, aşa că era evident că nu plecăm până a doua zi, cel mai devreme. Eram bucuroasă. Pe moment eram supărată pe Michael pentru că o întinsese de acasă imediat după micul dejun, când încă eram ocupată cu treburile gospodăreşti şi nu-l mai văzusem de atunci. Clive avea dreptate. I se dăduse prea multă libertate şi în ultimul timp profita de asta. Pregătisem prânzul, dar el nu venise încă acasă; nu-mi spusese nici măcar unde se duce. M-am dus în grădină. Bătuse vânt şi straturile de flori aveau o înfăţişare jalnică, nenorocită. Părăluţelor li se ofiliseră capetele rupte şi petalele de trandafiri erau împrăştiate pe gazon. Sub pomi se împrăştiaseră merele căzute. Am .încercat să fac ordine, sprijinind cu ţăruşi plantele distruse şi tăind florile moarte.

Stockholm… Ar fi bine să plec imediat undeva, undeva într-un loc captivant. Este adevărat, când mă aflam la Oberwald, nu doream nimic altceva decât siguranţa propriei case. Dar acasă se dovedise a fi la fel ca într-o cuşcă de sticlă şi doream cu nerăbdare să scap. Stockholm era la mare depărtare de Bavaria şi, cu siguranţă, coincidenţa nu putea să se producă de două ori. Sau putea? M-am întrebat cu o teamă subită. Nu, bineînţeles că nu! Pericolul – dacă era pericol – venea de la Michael, nu de la Johnny. Şi deşi era fiul meu, ar fi o alinare să mă aflu departe de el, să mă simt liberă de privirile lui scrutătoare, de suspiciunile lui intense şi haotice.

Vântul agita frunzele copacilor şi, în timp ce suspinam în bătaia brizei, un alt măr a bufnit din greu pe pământ. Am adus o cutie şi îngenunchind pe iarbă am strâns fructele scuturate de vânt pe pajişte. Curând s-a umplut pe jumătate.

M-am îndreptat de spate, apoi ridicând cutia am dus-o în casă.

Michael mă aştepta în bucătărie.

— Deci, te-ai decis, în sfârşit, să vii acasă!

Am pus cutia pe masă. Trebuie să spun că manifeşti prea puţin respect. Nu mi-ai spus că nu vei veni la prânz. Unde ai fost? Şi dacă nu te-ai putut întoarce, cu siguranţă ai fi putut telefona.

Am făcut o pauză. Stătea foarte liniştit, privindu-mă cu o expresie ciudată. Era milă în acei ochi cenuşii şi consternare, de asemenea. Instinctiv, am simţit că mă crispez.

— Ce nu e în regulă? l-am întrebat. Judecând după privirea ta, ieşitul în oraş n-a fost cine ştie ce. Te simţi bine?

— Da.

— Atunci ce s-a întâmplat? Michael, pentru Dumnezeu… M-am oprit brusc. Avea o privire ciudată, îngheţată şi, cu toate acestea, sub aparenţa de linişte simţeam o emoţie interioară. Unde ai fost?

— Să vorbesc cu mătuşa Eileen.

— Eileen!

A smucit din cap.

— E vreun motiv ca să nu fi vorbit cu ea?

— Nu. Dar abia ţi-o mai aminteşti – aşa mi-ai spus chiar tu. Şi acum să-i faci o vizită… Vocea mi s-a ridicat pe neaşteptate. Ce a vrut?

— Nimic. A sugerat că ne-am fi putut întâlni – ştii, în ziua când am vorbit cu ea la telefon. Nu te deranjează?

M-am întors.

— Nu. Numai că mi se pare bizar să aranjezi asta chiar aşa de bine şi, aşa de brusc şi – ei bine, ai fi putut să-mi fi spus.

— M-am temut că m-ai fi putut opri să mă întâlnesc cu ea.

— De ce, după toate ideile tale ridicole…! Vocea mea nu suna convingătoare, nici chiar propriilor mele urechi. De ce te-aş fi oprit? Eileen a ţinut întotdeauna la tine în felul ei. Aş fi mers cu tine dacă aş fi ştiut că te duci la ea.

— Sunt sigur că ai fi mers! Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta, dar… S-a făcut o pauză lungă. E adevărat? Despre tata, vreau să spun.

Mi-am ţinut răsuflarea.

— Te rog, mamă – trebuie să ştii. Vorbea atât de delicat, încât vocea lui era puţin mai mult decât o şoaptă. Acel bărbat pe care l-am întâlnit la Oberwald – Domnul Murphy… Era tatăl meu?

Într-un fel fusesem pregătită, dar acum venise momentul şi nu-mi găseam cuvintele. Chiar şi negarea mi se oprise în gât. Îmi amintesc că gândeam: Acesta e sfârşitul… Apoi am zărit prin ceaţă faţa lui Michael şi i-am văzut pe ea incertitudinea.

— Era tatăl meu? a repetat el. Putea să aibă sens – leşinul tău, modul straniu în care te-ai comportat atunci. Îl credeai mort, dar nu era – e adevărat?

— Ei, zău, Michael! Am reuşit ca vocea să-mi sune supărată. Ai o imaginaţie minunată şi de data asta ai excelat. Cine ţi-a băgat în cap o idee atât de absurdă?

— I-am arătat mătuşii Eileen fotografia pe care am făcut-o la Bransee – cea cu domnul Murphy. A crezut că era o fotografie a lui tata. Oh, nu-ţi face griji! Trebuie, că citise ce aveam în minte. A negat cu desăvârşire când a aflat că a fost făcută numai cu câteva săptămâni în urmă, însă mamă, era la fel de zguduită ca şi tine.

Am întins mâna după poşetă şi am scos un pachet de ţigări. Nu fumam des şi Michael ştia acest lucru. Mă examina cu atenţie. Mâna îmi tremura şi chibritul s-a stins. Luându-mi cutia a scăpărat alt chibrit şi mi l-a întins spre ţigară.

— Sigur că am dreptul să ştiu ce s-a întâmplat. Flacăra a tremurat nesigură, aproape să se stingă, apoi a pâlpâit prinzând din nou viaţă. Dacă acesta este tatăl meu… A bătut cu palma în albumul mic galben, care îi ieşise afară din buzunar… atunci cum rămâne cu accidentul? Ar fi putut fi un caz de identificare eronată, presupun eu. S-a încruntat. Dar nu înţeleg de ce ne-a lăsat să-l credem mort. Mamă, vă certaserăţi?

Am tras din ţigară.

— Pentru că, dacă aţi avut o altercaţie, asta ar putea explica plecarea lui. Dar să stea deoparte… Şi atâta timp! S-a uitat gânditor la mine. De asta ai leşinat, nu-i aşa?

— Michael, te previn…

— Ar fi putut să ştie că te vei căsători din nou. Numai că dacă tata e în viaţă… nu sunteţi căsătoriţi cu adevărat! Vocea lui s-a ridicat cu o notă de triumf. Clive n-ar fi putut să se căsătorească cu tine chiar dacă erai divorţată – e religia lui, vreau să spun. Eşti liberă să pleci şi…

— Fir-ar să fie, că te amesteci în toate! Am ridicat mâna şi l-am plesnit peste faţă. M-am uitat la amprenta albă care devenea încet roşie şi pentru prima dată în viaţa mea nu am regretat că ridicasem mâna. Nu te băga în treburile mele! N-am să te iert niciodată dacă-i şopteşti un cuvânt despre asta lui Clive. Niciodată! Îţi spun. Niciodată! Niciodată! Niciodată!

S-a retras încet în spate.

— Deci e adevărat. Înainte nu eram sigur, dar acum… Mă privea neclintit în faţă. N-ai fi putut să-mi spui mai clar dacă te-ai fi exprimat în cuvinte. Tata este în viaţă! Şi-ai ştiut asta în toate aceste săptămâni!

Am regretat. Bineînţeles că am negat totul. Am negat cu voce tare, puternic şi vehement. Michael nu m-a crezut, însă partea stranie a fost că a vorbit puţin. Poate că era năucit – nu ştiu dar după puţin timp s-a dus în camera lui şi când a revenit jos s-a comportat ca şi când nu se întâmplase nimic.

Clive a venit acasă şi seara care a urmat a fost o lungă agonie de spaimă. Spaimă care s-a transformat treptat în tulburare. Totul era atât de absolut normal, această seară era atât de asemănătoare tuturor celorlalte seri care trecuseră înainte. Prin nici un cuvânt, nici prin cea mai mică schimbare a expresiei, Michael nu s-a trădat cu ceea ce se petrecuse între noi. Dar asta îl caracteriza pe fiul meu. Fusese întotdeauna imprevizibil.

În seara asta era aparent ocupat cu cititul, dar am constatat că n-a întors pagina niciodată, că ne urmărea pe Clive şi pe mine. Observa dar nu spunea nimic. A fost o uşurare când, în cele din urmă, a închis cartea şi s-a dus la culcare.

Clive a venit şi s-a aşezat alături de mine pe sofa. Mi-a apăsat cu gentileţe capul pe umărul lui. Mirosul de tutun care i se îmbibase în haine era aspru, dar, în mod straniu, reconfortant. M-am ghemuit şi mai aproape.

— Arăţi epuizată. Mâinile lui, care-mi mângâiau părul, mi-au dat la o parte şuviţele răzleţe de pe frunte. Ţi-a făcut neplăceri Michael?

— Nu, am minţit. Sunt numai obosită.

— Curând o să faci o pauză la bucătărie. Păcat că n-a sosit telegrama azi.

— Clive, regreţi ceva? l-am întrebat pe neaşteptate. Vreau să spun, dacă ar fi să dai ceasul înapoi, ar fi ceva ce ai vrea să schimbi? Nu râde de mine. Vorbesc serios. Te-ai împăcat cu singurătatea şi felul de a fi al

lui Michael şi – da, cu mine. Dar ai relua totul de la început…

— Ştii că te iubesc.

— Vroiam să te aud spunând acest lucru. M-am ghemuit şi mai aproape. A trebuit să te lupţi cu atâtea şi mă întrebam dacă ai blestemat vreodată ziua când m-ai întâlnit.

— Hei! ce-i cu toate astea? Mi-a apucat bărbia în palmă şi a întors astfel capul ca să se uite în jos la mine. Telefonul a sunat în hol, dar n-a încercat să răspundă la el. S-a întâmplat ceva?

— Nu, am spus în şoaptă. Nu, dacă încă mă mai iubeşti.

O cută mică i-a încreţit fruntea.

— Dar ţi-am spus şi înainte că, în ceea ce mă priveşte, adevărata fericire a început în ziua când ne-am cunoscut. Iar pentru acest ultim an… nu pot să exprim în cuvinte. Ştiu numai că îţi voi fi îndatorat veşnic.

Am simţit apăsarea fermă a buzelor lui şi în timp ce mă ţinea strâns, m-am dăruit îmbrăţişării lui puternice, uitând totul cu excepţia faptului că îl iubeam. Apoi brusc, n-a mai fost Clive… A fost faţa lui Johnny lipită de a mea; mâinile lui Johnny atingându-mă şi mângâindu-mă. Am întors capul deodată.

— Telefonul, am spus. Sună.

— Lasă-l să sune!

— Clive, te rog… L-am împins. Poate fi ceva important.

— Dă-l dracului de telefon! a murmurat el, ducându-se în hol.

M-am ridicat în picioare, netezind cu grijă cutele rochiei. Prin uşa deschisă am putut să aud vocea lui Clive.

— Da, e aici, spunea el. O chem. A venit înapoi în salon.

— E pentru tine. O femeie… Pare puţin agitată.

M-am uitat repede la el.

— Şi-a spus numele?

— Nu. M-a sărutat uşor pe ceafă. Dar are ceva accent. Mai bine vezi ce vrea.

Eileen. Nu putea fi altcineva. Ducându-mă în hol am închis uşa salonului după mine.

— Linda, trebuie să te văd! Vocea ei suna tare şi stridentă. Instinctiv, am acoperit receptorul. Pot să vin mâine la tine?

— Nu, i-am spus în grabă. Aş prefera să nu vii.

— E important. Gândeam repede.

— Foarte bine. Ne vedem la tine.

— Perfect. Nu lucrez acum, aşa că e bine oricând.

— De dimineaţă, atunci.

— Promiţi?

— Promit, am fost eu de acord, punând jos receptorul.

M-am dus încet înapoi în salon. Clive luase un ziar şi mă privea curios pe deasupra.

— Ceva important?

— Nu, am spus indiferentă. Era despre sărbătoarea la organizarea căreia ajut pentru Casa copiilor.

N-a răspuns nimic, ci s-a uitat repede în jos la ziar. În oglindă mi-am zărit faţa roşie. Vinovăţia îşi lăsase amprenta pe ea.

Nu-i de mirare că Clive nu m-a crezut!

CAPITOLUL XI

Radioul încă mergea. Nu tare, dar se auzea şi, în acel moment anume, era complet deplasat. Eileen părea să nu observe acest lucru. Trebuie că se machia când am sosit pentru că masa era plină de borcane cu cremă şi resturile de la micul dejun. Se pare că dormea şi în această singură cameră, pentru că într-un colţ se afla un pat pliant, încă nestrâns şi o cămaşă bărbătească aruncată pe jos. Cât despre Roger, bărbatul ei – mulţumesc lui Dumnezeu – nu se vedea nici urmă.

— Nu sta în picioare ca la o ceremonie. A luat cu mâna o grămadă de lenjerie de pe sofa şi mi-a făcut semn spre ea. Şi, pentru Dumnezeu, nu afişa privirea asta inocentă „despre-ce-e-vorba!" Uite, ia loc.

M-am aşezat fără chef. Era evident că Eileen nu se sculase de mult. Purta o rochie de casă de culoare roz aprins, care contrasta strident cu părul ei roşu strălucitor. În picioare avea o pereche de papuci îmblăniţi, însă unul se găurise şi-i ieşea un deget afară. Arăta la fel de neîngrijită ca şi camera.

— Aş fi venit mai târziu dacă mi-aş fi dat seama, i-am zis uitându-mă în jur. Dar mi-ai lăsat impresia că e urgent.

— Sigur că e urgent. Sunt îngrijorată! N-am putut să închid un ochi toată noaptea. De aceea ne-am sculat târziu.

— Îmi pare rău.

— Acum nu te preface că n-ai nici o idee despre ce e vorba.

Ochii ei, care străluceau sub machiajul gros, mă priveau cu intensitate.

— Totdeauna ai fost o liniştită, dar de data asta…! Să vii aici şi să-mi pui întrebări! Şi să nu spui nimic! Cum poţi face aşa ceva?

Mâinile mi s-au încleştat.

— Nu înţeleg.

— O! Termină. Poţi să fii soţia lui, dar eu sunt sora lui. Asta nu-mi dă dreptul să ştiu?

— Să ştii ce? Şi-a mijit ochii.

— Linda Reynolds – sau Petterson, sau oricum ţi-e numele – ştii perfect de bine ce vreau să spun! Ştii că Michael m-a vizitat ieri. Şi ştii că mi-a arătat fotografia. A făcut o pauză. Hai, spune-mi. Despre ce e vorba?

— Oh, asta! Am reuşit să par nonşalantă. E numai o idee ridicolă care i-a intrat în cap lui Michael. Crede că bărbatul din fotografie trebuie să fie rudă cu Johnny. E o asemănare, recunosc. Dar nu avem toţi dubluri, sau aşa ni se spune?

— Faci să pară atât… atât de nemaipomenit de neimportantă toată chestia asta. Şi totuşi, judecând după modul cum vorbea Michael… L-ai întâlnit pe acest bărbat?

— Desigur. Era o oarecare asemănare, recunosc, dar când l-am văzut…

— Ai leşinat imediat.

M-am ridicat în picioare.

— Ce-i asta, o anchetă?

— Oh, stai jos! Mâna pe care mi-a pus-o pe umăr m-a forţat să mă aşez înapoi pe sofa. A fost destul de neplăcut să-l văd pe băiat atât de înnebunit, dar nu şi tu acum, te rog! Toată noaptea am încercat să-i dau de capăt trebii ăsteia, rezonabil, logic. Pare imposibil şi totuşi…

A făcut o pauză. Sub straturile de cremă şi pudră care formau o mască pe faţa ei, am văzut reflectată agonia îndoielii, care mă torturase şi pe mine atât de mult. Brusc mi-a fost ruşine. Închisă în propria mea lume de frică nu mă gândisem decât puţin la Eileen. Era totuşi sora lui. În felul ei îl uitase pe Johnny; poate că fusese mai apropiată de el decât fusesem eu vreodată.

— Michael n-ar fi trebuit să vină la tine cu ideile lui absurde, i-am spus supărată. La început m-a înnebunit pe mine. Acum te-a îngrijorat pe tine. Aşteaptă să dau de el, numai!

— Absurde? A luat o pilă de unghii şi a început să-şi facă manichiura, cu supărare, aproape cu duşmănie. Aşa crezi de fapt?

— Fireşte. Doar l-ai identificat pe Johnny…

— Sau am crezut că am făcut-o.

— Să nu-mi spui… Degetele mi s-au înfipt în pernele sofalei… că tu crezi această… istorisire ridicolă?

N-a răspuns imediat. Lăsându-se pe spate a închis radioul care izbucnise subit într-o hărmălaie de orchestre de alămuri şi în tăcerea ce a urmat hârâiturilor pilei ei de unghii se auzeau cu regularitate monotonă.

— Ei? am întrebat-o.

— Nu ştiu, a spus ea rar. Cândva aş fi numit-o o istorie ridicolă, dar acum… Nu e numai fotografia. E tot ce mi-a spus Michael. Modul în care te-ai comportat şi cum ai venit pe neaşteptate la mine, după atâţia ani, punând atât de multe întrebări. S-a întors brusc şi părul ei ridicat în creştet într-un mănunchi nestrâns de bucle, i-a căzut peste umeri. De ce ai pus toate întrebările alea? Pentru că voiai să ştii. Pentru că îţi era frică că făcusem o greşeală.

— O greşeală? N-ar fi fost posibil. Şi apoi cum n-a răspuns imediat, am întrebat-o tăios: Cum să fi făcut o greşeală?

— Nu m-am îndoit că e Johnny mai mult decât poliţia. S-a uitat jalnic la mine. Era maşina lui. Bărbatul avea aceeaşi conformaţie şi ce mai rămăsese din faţa lui… Putea fi Johnny. Oh, ştii că n-am vrut să mă uit la el şi am încercat să-mi golesc mintea, dar cinstit, ar fi putut fi Johnny! S-a prăbuşit înapoi pe scaun. Numai… numai că acum ştim amândouă că n-a fost el.

M-am ridicat. Ea arăta neputincioasă şi mizerabilă şi şifonată. In acel moment aş fi dat orice ca ea să fi fost un alt gen de persoană. Însă Eileen nu era genul de om căruia să i te destăinui. Era prea fără substanţă, prea amărâtă. Într-un fel, toată această încurcătură nefericită era vina ei. Cum putea să se înşele asupra propriului frate? E adevărat, fusese blocat în maşină şi maşina explodase. Dar eu aş fi ştiut. Da, desigur. Aş fi simţit că nu era Johnny, oricât de nerecunoscut i-ar fi fost trăsăturile.

— Am obosit de toate amintirile astea, i-am zis, când să mă îndrept spre uşă. La început de la Michael şi acum de la tine. Da, toată ideea e absurdă! Să presupunem că a fost o greşeală. Să presupunem că nu Johnny era în maşină. Rămâne o întrebare foarte importantă, fără răspuns. S-a întâmplat acum unsprezece ani. Am făcut o pauză. Poţi să-mi explici de ce n-a mai venit niciodată acasă?

Eileen s-a ridicat încet.

— Chiar vrei să ştii?

— Da. De ce ar fi stat departe? De ce ar fi rupt orice legătură cu mine şi cu Michael? Poate poţi să-mi spui asta.

— A trebuit s-o facă, a spus Eileen calmă. Ştii, din cauza poliţiei. Altfel ar fi avut de făcut faţă unei acuzaţii de delapidare.

Am crezut că nu aud bine. Vocea îi era slabă, camera foarte tăcută. Îmi amintesc că mă uitam la ea şi mă gândesc că părea la mare, mare depărtare. Apoi, după ce ochii mi s-au concentrat cum trebuie, am revenit încet înapoi, traversând camera.

— Ai vrea să-mi spui şi mie… Vocea îmi tremura, la fel ca şi picioarele… exact ce vrea să însemne această acuzaţie?

Ea s-a dat înapoi.

— Îmi pare rău. Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun, după toţi aceşti ani, dar tu ai întrebat. Şi ăsta e răspunsul. Delapidare.

— Nu te cred!

— Atunci întreab-o pe doamna Manzoni. Ea îţi va spune. Creierul meu lucra cu înfrigurare şi repeziciune. Îmi amintesc acele zile negre când prin poştă veneau note de plată; când Johnny era atât de posomorât şi prost dispus, încât o dată vorbise destul de indiferent că va trebui să vândă casa. Mi-am amintit de celelalte zile, când, dintr-o dată, banii nu au mai fost o problemă; când îi oferea cadouri scumpe lui Michael şi dădea petreceri nebuneşti fără motiv anume. Le explica cu poveşti despre curse şi pariuri de unu la sută, sau altădată îmi povestea despre seara foarte bună pe care o avusese la cărţi şi cum îi curăţase pe unii. N-am fost niciodată o jucătoare şi ar fi fost uşor – ridicol de uşor – să mă tragă pe sfoară cu orice poveste. Dar delapidare…!

— Nu e adevărat, am spus cu încăpăţânare. Delapidare nu e ceva ce poţi muşamaliza. Mi s-ar fi spus.

— Bătrânul Manzoni a muşamalizat-o. A spus că nu are rost să facă un caz din asta, cu Johnny mort şi tu abia devenită văduvă. Dar când mă gândesc ce i-a făcut fratele meu acelui om bătrân… A inspirat adânc. N-aş ridica un deget să-l salvez!

Era ceva straniu de înspăimântător în vehemenţa ei. Mi-am amintit cât de mult îl îndrăgise pe Johnny şi s-o văd acum înverşunată, aproape duşmănoasă, era o teribilă inversare de roluri. M-am aşezat încet.

— Nu cred. Era mai puţină convingere acum în vocea mea. Dar ai putea cel puţin să-mi explici pe ce temei au făcut această… această acuzaţie.

Ea s-a aşezat alături de mine. Avea mirosul acela de parfum ieftin şi mâinile ei, cu unghiile lungi, strălucitor vopsite, le-au bătut uşor pe ale mele.

— M-am aşteptat că o să auzi cumva, dar îmi pare rău că ai aflat astfel. Îţi aduci aminte de bătrânul Manzoni? Şi câtă încredere avea în Johnny al nostru? Sărmanul, ce rău a fost dezamăgit…

Apoi mi-a spus ce se întâmplase. În acea cameră dezordonată, plină de resturi şi patul nestrâns, am aflat ce poate face disperarea. Acum am înţeles de ce, în acele ultime zile, el părea aproape un străin. Trebuia să fi fost înnebunit de nelinişti şi spaime, deşi continuase să joace la mize şi mai mari, să joace şi mai mult, din câte îmi amintesc; să piardă şi mai mult, ştiind că nimic, decât un miracol l-ar putea salva.

Johnny se ocupa întotdeauna în întregime de problemele financiare ale afacerilor bătrânului Manzoni şi bănuiesc că la început s-a gândit numai să împrumute. Dar trebuie că a jucat şi a pierdut şi a continuat să joace. Împrumuturile au crescut ca un bulgăre de zăpadă rostogolit, până ce a escrocat în aşa măsură firma, încât descoperirea lui devenise inevitabilă. Şi faptul că ţinea la bătrânul Manzoni,

cum îi spunea mereu, trebuie să-l fi pus într-o situaţie din cele mai grele.

Johnny îl considera pe bătrân, italian ca origine şi dulgher ca meserie, drept o descoperire de a lui. Îi plăcea să povestească cum, ca adolescent care juca fotbal pe stradă, lovise într-o zi mingea ce trecuse peste un zid într-o curte. Deschizând poarta a auzit sunetul unui ferăstrău. Bătrânul Manzoni era atât de ocupat cu lucrul, încât nu l-a observat pe băiatul care stătea şi se uita. Aceasta a fost prima din multele vizite ale lui Johnny la micul atelier întunecos. A ajuns să-i placă atât italianul amabil cât şi soţia lui blajină. La acea vreme domnul Manzoni era un om care făcea de toate, însă avea un hobby – făcea reproduceri de mobilă de epocă. Primul lucru pe care l-a depistat Johnny a fost un birou.

Auzisem atât de des istoria asta, încât uneori simţeam că trebuie să fi fost de fapt acolo. Mi-l pot imagina pe Johnny, adolescentul, pipăind lemnul cu degetele drăgăstoase, apreciindu-l cu mintea lui ageră pentru afaceri. „Ar trebui să luaţi un preţ mai bun pentru asta", i-a spus el şi când bătrânul a râs, a adăugat: „Dacă-l vând îmi daţi un comision?".

A vândut biroul unui prieten al familiei. A fost începutul unei lungi asocieri cu bătrânul Manzoni. Nu totdeauna una uşoară, pentru că a fost o luptă să-l convingă pe italian că trebuie să se lanseze în afaceri în stil mare. Au fost multe eşecuri înainte ca atelierul cu un singur om să se transforme într-o mică fabrică, dar ele au fost biruite. Şi asocierea să se termine astfel… Delapidarea! Părea imposibil încă, însă Eileen nu avea nici un dubiu.

— Ar fi trebuit să fie chemată poliţia, spunea ea. Dar bătrânul Manzoni n-a permis aşa ceva. A susţinut că era o problemă de familie şi a pus din buzunarul lui propriu, a depus la firmă fiecare bănuţ pe care-l luase

Johnny. Dar n-a fost ăsta sfârşitul. S-a uitat la mine nesigură, apoi ridicându-se s-a dus la fereastă. N-a fost ăsta sfârşitul, a repetat. Bătrânul nu avea experienţă în chestiunile financiare ale firmei. Existau obligaţii serioase. Au apărut vremuri grele şi creditorii au devenit impacientaţi şi apoi…

— Care a fost sfârşitul? am întrebat.

— Cinci rânduri… A bătut cu degetele în pervazul cu lucruri în dezordine al ferestrei. Numai cinci rânduri în ziarul local, care relatau că Antonio Manzoni se spânzurase în fabrica unde făcea reproduceri de antichitate. Da, ăsta a fost sfârşitul.

N-am fost pregătită pentru aşa ceva. Îl făcea pe Johnny nu numai un delapidator ci şi un ucigaş. Mi-am amintit de zilele fericite de la început, bunătatea lui când am fost bolnavă şi cum se zbenguia cu micul Michael. Şi n-a fost oare dragostea lui pentru mine de la care începuse totul? Numai acea sete nebunească de bani dusese la asta. Să-l escrocheze pe prietenul lui cel mai bun! Să poarte răspunderea pentru moartea bătrânului! Părea imposibil, însă Eileen vorbise cu certitudine absolută.

— Dacă a fost muşamalizată, tu cum ai aflat? am întrebat-o.

— N-am ştiut atunci. Abia recent… A ezitat. Am auzit de la un individ care lucrase la fabrica lui Manzoni.

— Şi Michael – i-ai spus?

— Acordă-mi creditul pentru puţină înţelepciune! Sigur că nu. N-am avut de gând să-ţi spun nici ţie acum, dar când ai vorbit de Johnny că stă departe… Şi-a dat părul la o parte din ochi. Nu-ţi dai seama, avea cele mai bune motive să ne lase pe toţi să credem că e mort. De asta trebuie să ştiu – Linda,

iubito, spune-mi… Vocea ei s-a ridicat într-o notă stridentă. Era acel bărbat din fotografie fratele meu?

Am ridicat capul. Adevărul vibra între noi recunoscut, dar nemărturisit, apoi ceva din configuraţia buzelor ei în amintirea amărăciunii cu care spusese, „nu aş ridica un deget să-l salvez", mi-a înăbuşit cuvintele.

— Nu, am zis cu fermitate. Nu era Johnny.

Am trecut pe lângă bărbat pe scară. Eileen trântise uşa după mine, supărată, fiind convinsă că ştiam ceva, dar nu vroiam să-i împărtăşesc şi ei ceea ce ştiam. Era întuneric şi la început l-am văzut ca o siluetă înaltă, apoi în timp ce s-a oprit la cotul scării pentru a mă lăsa să trec, i-am zărit chipul – prelung şi subţire, cu pomeţii proeminenţi şi o bărbie îngropată.

Avea o figură familiară. Din culoarul de jos m-am uitat înapoi şi când m-am întors, s-a oprit la uşa camerei lui Eileen. Apoi, fără măcar să ciocănească a deschis uşa şi a intrat direct.

Deci acesta era soţul ei – Roger şi mai nu ştiu cum. Grant, desigur. Roger Grant. Numele mi s-a părut subit la fel de familiar ca şi figura, numai că nu puteam să-mi a-mintesc unde îl auzisem. Şi în acel moment nu-mi păsa.

Delapidare! Da. Asta explică multe. Explică de ce Johnny ne lăsase să credem că e mort. Deci se gândise nu doar la propria piele, ci pur şi simplu să-i menajeze de ceva penibil pe cei care aveau încredere în el. Un lucru era sigur – accidentul şi identificarea eronată, oricum aflase despre ele, trebuie că i-au părut calea perfectă de scăpare. O modalitate laşă. Puţin îi pasă de mine sau de Michael sau de cum le va face faţă creditorilor bătrânul Manzoni. Oh, nu! Johnny Reynolds era în siguranţă. Spălase putina din ţară şi se eschivase de obligaţii. Şi nu va veni niciodată

înapoi; sau nu de bună voie. Despre acest lucru eram absolut sigură.

Când am privit pe drum, un camion a hârâit brusc şi şoferul, aplecându-se afară din cabină, m-a înjurat. M-am dat înapoi. Subit, mi-am adus aminte. Roger Grant! Desigur, fusese unul dintre şoferii de camion ai firmei. Deci în acest fel aflase Eileen despre delapidare şi despre sinuciderea bătrânului Manzoni. Şi cu o uimitoare perspicacitate, mi-am amintit ceva; ceva care acum căpăta o semnificaţie specială. Johnny voise să-l concedieze pe Grant pentru un furt minor, însă bătrânul Manzoni l-a iertat şi i-a dat numai un avertisment.

Soţul lui Eileen avea motive temeinice să fie înverşunat pe Johnny.

CAPITOLUL XII

Puteam întotdeauna să spun când Clive avea noutăţi speciale. Era ceva în modul lui de a fi, ceva în felul în care mă privea când credea că nu-i dau atenţie, zâmbindu-şi puţin, ca şi când ar fi savurat deplin un moment de plăcută anticipare.

Îmi aruncase asemenea priviri piezişe în tot timpul cinei. La început nici n-am observat, pentru că aveam alte lucruri în minte – pe Johnny şi bătrânul Manzoni şi pe Michael. Da, mai presus de toate pe Michael. Pentru că ajunsesem acasă şi găsisem pe masa din bucătărie unul din biletele lui lapidare. **S-ar putea să întârzii la cină,** scria el. Nu era nici un indiciu în legătură cu unde se dusese sau ce făcea. Şi deşi oricând altcândva aş fi putut să mă supăr, acum îmi era teamă. Teamă că tot mai scormonea, tot mai cerceta, şi speriată iarăşi că la întoarcerea lui va scăpa în faţa lui Clive vreo aluzie voalată indirectă, care n-ar putea fi uşor explicată.

— Nu e bine, a zis Clive, dar fără să fie supărat cu adevărat. Îşi face un obicei – din hoinăreala asta fără să spună un cuvânt cuiva. Să presupunem că s-ar întâmpla ceva. Am fi ca doi proşti fără să ştim unde s-a dus sau când să-l aşteptăm acasă.

— Totdeauna a fost aşa. Bănuiesc că provine din perioada când lucram şi-l lăsam de capul lui pentru o bună parte a zilei.

— Foarte posibil. Dar acum nu mai lucrezi. Şi n-are decât cincisprezece ani. Dacă nu pui piciorul în prag, ei da, o să trebuiască să vorbim cu el.

— Nu în seara asta, Clive, te rog.

— Bine, nu în seara asta. A ezitat şi, când am ridicat privirea, am mai prins una din căutăturile lui ciudate, piezişe. De fapt, speram să putem fi numai noi amândoi pentru puţin timp. Am ceva veşti.

— Veşti bune?

— Aşa cred. Este o ocazie minunată şi… Dar o să-ţi spun la cafea. Ce s-a întâmplat? Abia dacă ai mâncat ceva şi nu arăţi prea bine. Vreo durere de cap?

— Nu, dar sunt destul de obosită. E bine că n-ai primit azi telegrama să te duci la Stockholm. N-aş fi avut chef de călătorie.

— Stockholm… Părea sfios. Nu, n-a venit telegrama. Vrei să-mi dai fructele?

Şi-a curăţat un măr. L-a curăţat metodic, băgând cuţitul pe sub coajă, încât să iasă o fâşie lungă în zigzag. Deşi n-a mai adăugat nimic, am putut simţi că prelungea masa, amânând momentul când să-mi împărtăşească noutăţile. Asta îl caracteriza pe Clive. Nu trântea nimic tam-nesam – fie bun, rău sau indiferent. Anunţa întotdeauna cu o notă dramatică nenecesară. Şi de data asta ştiam, deşi părea că se concentrează asupra mărului, că încerca cu adevărat să-mi aţâţe curiozitatea creând o atmosferă de aşteptare. Numai că în această seară, cu atâtea lucruri în joc, n-ar fi putut să-mi pese mai puţin de veştile lui. Probabil că urma să-i aprobe să fie asociat la firmă, dar după ceea ce îmi spusese Eileen asocierea asta părea o chestiune de mică importanţă.

Bătrânul Manzoni mort… Nu părea posibil. Şi cum o ducea doamna Manzoni? Ar fi trebuit s-o întreb pe Eileen despre ea. Nu pentru că aş fi putut face ceva. Totul se întâmplase cu atâta vreme în urmă, încât să faci acum cercetări ar fi o inutilă pierdere de vreme.

Johnny trăgea întotdeauna o barieră rigidă între viaţa lui particulară şi cea de afaceri şi deşi auzisem

atât de multe despre soţii Manzoni, îi întâlnisem numai de trei sau patru ori. Veniseră la nunta noastră şi mi-o amintesc pe doamna Manzoni ca fiind mică şi smeadă, cu ochii frumoşi şi maniere delicate. Nu-i plăcuseră niciodată planurile lui Johnny de extindere a afacerilor soţului ei.

„Toată vorbăria asta despre bani!" spusese ea, cu o ridicare uşoară din umeri. „Nu ne e foame. Avem tot ce ne trebuie. De ce să te epuizezi de muncă şi să-ţi faci bătăi de cap câştigând bani pe care să nu-i poţi cheltui?"

Însă bătrânul nu a luat-o în seamă. Îi purta pică lui Johnny pentru ce făcuse? Era firesc să-i poarte, pentru că avuseseră – în special bătrânul – o asemenea încredere în el, încât chiar fundamentul vieţii lor trebuie să se fi zguduit când au descoperit că umbla cu înşelăciuni. Fuseseră o pereche simplă, prea simplă poate, şi – cert prea încrezătoare. Cum a putut el să le facă asta? Îi trădase exact cum, părăsindu-mă, mă trădase şi pe mine.

— Visătoareo! Un deget care se mişca mi-a atras atenţia în timp ce Clive, râzând, mi-a fluturat mâna în faţă. Te întrebam dacă ai împachetat, dar nu m-ai auzit.

— Da, am împachetat.

— Şi ai pus vreo două rochii pentru seară?

— Da.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să-ţi faci o plăcere să-ţi iei ceva **şic** cu adevărat. E frumos când oamenii îţi remarcă soţia. Face bine pentru părerea bună despre sine! A scos un cec din buzunar şi punându-şi semnătura pe el, l-a împins spre mine. Uite! Nu plecăm până mâine după-amiază, aşa că ai timp să faci nişte cumpărături.

— Un cec în alb! L-am luat în mână. E prima oară de când te cunosc că faci ceva nepractic. E înţelept?

Ştii ce se spune despre femei şi bani. Sau se aşteaptă de la mine să produc o impresie deosebită asupra celor ce urmează să-i întâlnim la Stockholm?

— Nu mergem la Stockholm.

— Nu mergem! Dar atunci ce-i cu cecul? Şi ai zis de ceva **şic** de îmbrăcat. Îşi aprindea pipa. Atunci unde mergem?

— Ţi-am spus că am noutăţi. Dar mai întâi cafeaua, apoi mergem în salon. Nu, lasă vasele. Te ajut şi eu mai târziu.

Era ca un copil emoţionat, dar care face un efort conştient să fie calm. Venind după mine în bucătărie s-a cocoţat pe marginea mesei şi a stat acolo, bălăbănindu-şi picioarele lungi până când, anticipându-mi următoarea acţiune, a sărit de pe masă să scoată ceştile sau să aprindă gazul. În ciuda temei care mă sâcâia, neîncetat şi oribil de insistent, a trebuit să zâmbesc. Calmul lui obişnuit dispăruse şi i-am simţit nerăbdarea în timp ce fierbea cafeaua.

A fost în fine gata. Clive a dus tava în salon, apoi, aranjându-mi o pernă la spate, şi-a luat ceaşca şi s-a plasat, cu picioarele uşor depărtate, în faţa căminului.

— Sunt gata, i-am spus. Hai, dă-i drumul! De ce nu mergem la Stockholm? Şi unde mergem?

— Treaba de la Stockholm n-a fost chiar anulată, însă se duce acolo, în locul meu, tânărul Brady. Domnul Claymore zice că e bine pentru experienţa lui; şi oricum, această nouă afacere e cu mult mai importantă. Şi-a agitat uşor cafeaua; Te-ai gândit vreodată să traversăm Atlanticul?

— Hollywood şi New York! Nu-mi spune că o să vizităm Washingtonul în toamnă!

— Nu, nu America. Mergem în Canada. S-a răsucit pe călcâie, zâmbind mulţumit de el. E o deplasare, eh? Şi cu toate cheltuielile acoperite.

Canada! Asta e ţara lui Johnny – nu prin naştere, ci prin adopţiune. Vorbea atât de des despre ea, descriind cu sentimentalism nostalgic frumuseţile Munţilor Stâncoşi şi liniştea sătucului retras, unde rudele cu care locuise trândăveau în zilele fierbinţi de vară!

Acum urma să merg în Canada – dar cu Clive…

— Ştii că Hartly & Hartwell are o filială la Montreal, spunea el. Da, vor să merg acolo pentru o lună ca să studiez metodele. Sunt o serie de contracte pe care trebuie să le văd, aşa că vom avea şi viaţă de societate. De asta mi-au sugerat partenerii să vii şi tu cu mine. Nu m-au prevenit prea din timp şi a fost ceva bătaie de cap pentru procurarea biletelor şi ca să se facă aranjamentele pentru bani în plus de la bancă…

Mi-am turnat încă o ceaşcă de cafea, numai neagră de această dată. În timp ce auzeam zumzăitul vocii lui Clive, o idee prindea contur. Canada! Nu era totuşi posibil ca Johnny, atunci când a dispărut cu atâta abilitate şi cu totul, să se fi dus spre locul pe care întotdeauna îl considera casa lui? Nu mă gândisem la asta înainte, dar brusc mi s-a părut lucru logic. Dacă era aşa, atunci ceva – probabil afacerile – îl aduseseră în Germania, dar acum ar putea fi înapoi în Canada. Înapoi în ţara în care mă ducea Clive. E adevărat, era numai o idee, probabil una cu bătaie lungă. Şi chiar dacă supoziţia mea era corectă, probabilitatea unei alte întâlniri întâmplătoare era extrem de redusă. Însă Canada era încă ţara lui Johnny. Dacă mă duceam acolo eram obsedată de lucrurile pe care mi le spusese; l-aş vedea în fiecare străin; mi-aş aduce aminte de el la fiecare pas pe care l-aş face.

— Mă tem că ai să ai o dimineaţă foarte agitată, spuse Clive, dar te duc eu la magazine devreme, ca să poţi să-ţi cumperi hainele de care ai nevoie. Nu mâine pleacă Michael în Yorkshire? Vom fi ocupaţi, aşa că

trebuie să se descurce singur, dar sunt sigur că nu-l va deranja, mai ales când îi voi da bani ca să-şi acopere cheltuielile pentru această vacanţă a lui. S-a bătut semnificativ cu mâna spre buzunar. Nu pot să-l las să-l stoarcă de bani pe Tim Harrison. Vom avea destul de puţin timp, dar dacă va trebui să plecăm de acasă curând după aceea…

— Clive, nu pot să merg în Canada.

— Firma ne va lua cu maşina de la aeroport şi… Ce-a fost cu asta? Nu poţi merge!

— Bine, şi? Mâine! Fălcile îi căzuseră lui Clive şi se uita la mine nevenindu-i să creadă. Nu ieşi doar pe stradă şi cumperi un lucru vechi – nu e aşa… Şi pentru Canada la fel! Ar trebui-să mă duc la coafor şi nu e timp. Am împachetat lucruri pentru o săptămână de vacanţă, nu pentru o lună şi – oh, e absurd! Nu voi fi niciodată gata.

— Foarte bine, cumperi hainele de care ai nevoie în Canada. Probabil că va fi mai interesant şi distractiv să dai o raită la cumpărături de cealaltă parte a Atlanticului şi în ceea ce priveşte părul… Mie mi se pare totdeauna perfect. Sper însă să găseşti un coafor excelent la hotel.

— Nu e numai asta, Clive – e… M-am înecat. Nu-mi pot închipui să plec pentru o lună. Nu în Canada.

El şi-a pus jos ceaşca. Timp de o clipă n-a vorbit. Faţa i se alungise şi umerii i s-au încovoiat puţin, cum se întâmpla când era supărat.

— Ai putea fi oricum sinceră, Linda. E din cauza lui Michael, nu-i aşa?

— Nu. Dar pentru că ai pomenit acum de asta, se duce în Yorkshire pentru două săptămâni şi odată ce va veni înapoi acasă pentru şcoală, nu va fi prea amuzant pentru el cu noi plecaţi.

— Amy va avea grijă de el. Însă, desigur, nu-ţi face plăcere acest lucru. Ei bine, am început să obosesc

puţin să te împart cu un băiat care consideră casa mea ca un hotel şi îmi arată mai puţin respect decât unui servitor. Linda… Colţurile buzelor i s-au încordat… această vizită în Canada e importantă. Vreau să vii cu mine. Da, am nevoie de tine pentru că întotdeauna voi avea şi pentru latura de afaceri, pentru că sunt acţiuni sociale şi de protocol la care trebuie să particip.

— Te rog, Clive – încearcă să înţelegi… Nu pot să merg cu tine…

— Şi ce scuză să invoc? Vocea lui era liniştită, dar glacială. Domnul Claymore a subliniat importanţa activităţilor sociale şi a spus că e vital să mergi cu mine.

— Ia-o pe sora ta în locul meu. Nu-mi pot imagina ce drăcuşor m-a făcut să arunc aceste cuvinte în zeflemea. I-ar face plăcere.

— Aş putea s-o fac. A păşit spre uşă. Mulţumesc pentru sugestie.

M-am dus după el.

— Însă, Clive, n-am vorbit serios! Nu vreau să…

Uşa de la intrare s-a trântit. Am rămas în picioare în holul gol. Draperiile de la fereastra laterală au fluturat din cauza curentului pe care îl provocase. Apoi au căzut în falduri moi şi deodată totul a devenit calm şi tăcut. În amurgul care se lăsa, holul, cu scara curbată şi uşile închise, părea plin de umbre. Umbre ameninţătoare, nedefinite.

M-am dus înapoi în salon.

Michael se afla acolo. Intrase pe uşa de la grădină, trăgându-şi pantofii, plini de noroi peste covorul chinezesc deschis la culoare şi foarte scump. În orice alt moment m-ar fi supărat, dar nu acum. S-o ia pe Amy! Şi când te gândeşti că a fost sugestia mea! Oh, va fi gata la timp – cu haine noi sau vechi, coafată proaspăt sau nu – orice, numai să mă elimine pe mine.

Puteam chiar să mi-o imaginez etalându-se la activităţi mondene, făcându-se indispensabilă lui Clive şi plasând, la intervale alese cu grijă, acerbe remarci insidios de suave, care erau la fel de periculoase ca săgeţile otrăvite.

Ce impuls stupid, idiot şi iraţional m-a făcut să pomenesc în conversaţie numele lui Amy? Dumnezeule! Trebuie să fi avut mai multă minte. Clive poate că nu s-ar fi gândit să i se adreseze ei, dacă n-aş fi aruncat acea propunere în zeflemea, prostească şi blestemată. Dar deşi a fost o nebunie din partea mea, nici în visurile mele cele mai fanteziste nu m-aş fi aşteptat ca el să accepte provocarea.

— M-am întâlnit cu Clive pe alee, a spus Michael. Dar ce s-a întâmplat cu el? N-a zis nici un cuvânt, ci numai a pornit maşina şi a plecat.

— Se gândeşte la unele lucruri, i-am răspuns evaziv. Mâncarea ta e în cuptor. Vrei să ţi-o iei şi să te serveşti cu cafea? E caldă încă.

Nu s-a mişcat.

— Mamă, totul e în regulă, nu? Vreau să spun, între tine şi Clive.

— Nu ştiam că îţi pasă.

— Sau i-ai… Mă observa îndeaproape… spus?

— Nu-i nimic de spus. Însă sunt obosită şi mă duc direct să mă culc. Vrei să pui farfuriile în chiuvetă? Mă ocup de ele mâine dimineaţă.

A fost o uşurare să ies din cameră, departe de acei ochi care mă scrutau atât de pătrunzător, care erau atât de acuzatori ca un deget îndreptat spre tine. Însă nu puteam să-mi petrec restul vieţii evitându-l pe propriul meu fiu. Ceva trebuia făcut. Dar ce?

Era încă devreme şi ştiam, dintr-o experienţă amară, că nu voi putea adormi. O fereastră vizavi de pat era deschisă şi curentul serii răcoroase îmi mângâia fruntea fierbinte, înviorător şi reconfortant.

M-am uitat la ceas. Câte ore mai erau până în zori? Ştiam prea bine cum se vor desfăşura acele ore, după ce model; cum mă voi răsuci şi perpeli, apoi voi sta întinsă urmărind ceasul, ale cărui limbi vor părea că nu se mişcă. În ultimele săptămâni mă obişnuisem cu aceste nopţi de insomnie; mă obişnuisem să ascult cum se ridică şi coboară respiraţia lui Clive, până şi micile mormăieli şi întâmplătoarele sforăieli, mă obişnuisem să aţipesc spre zori, apoi să mă trezesc – da, să spun lucrurilor pe nume – să mă trezesc irascibilă, precum şi înspăimântată.

Privind în urmă, părea o veşnicie de la prima dintre acele nopţi neliniştite – noaptea de la Oberwald, când vederea acelei scrisori, cu scrisul curios de familiar, stârnise amintiri care era mai bine să fie uitate.

— Mamă, pot să intru? Michael şi-a vârât capul pe uşă. Am curăţat jos şi am aşternut masa pentru micul dejun. M-am gândit să mă culc şi eu devreme, să fiu pregătit pentru plecarea mea de dimineaţă.

— Aproape că uitasem… Mi-am amintit vag ceva casnic. Ţi-am cumpărat nişte pijamale noi. Sunt pe patul tău. Ai face bine să le pui în bagaj.

— Am să le pun – mulţumesc. A spus-o indiferent, ca şi cum ar fi auzit pe jumătate.

Şi mai e ceva. Mi-a stat în minte puţin în ultimul timp şi – ei bine, nu pot să plec fără să te întreb. Te deranjează?

Şedea pe marginea patului. Acel aer de ursuzenie, atât de obişnuit în ultima vreme, dispăruse, dar părea stingherit, aproape ca şi când n-ar fi fost în largul lui. În lumina plăcută a veiozei de pe noptieră, chipul lui, pe jumătate în umbră, avea o expresie încordată, puţin întinsă şi am observat că degetele lui apucau nervos de marginea plapumei.

— Depinde, am spus eu cu prudenţă. Ce vrei să ştii?

— Despre tatăl meu. Ştii, mamă, îmi mai amintesc câte puţin. Erai fericită cu el?

Fericită! Întrebarea era atât de zguduitoare ca şi un pumn sub centură şi pe moment am rămas fără cuvinte, ca şi fără răsuflare.

— E important. În vocea lui Michael era o insistenţă stranie. Îţi voi explica de ce mai târziu, dar mai întâi, mamă, eraţi fericiţi împreună?

— Da, desigur. Mă întrebam dacă-mi observase ezitarea. Eram foarte tineri, însă el era foarte mândru de tine şi… Dar de ce întrebi?

— Aşa am şi crezut. Eraţi fericiţi. Şi fericiţi într-un fel cum n-ai putea fi niciodată cu Clive – acesta este adevărul, nu? Vocea i s-a ridicat tulburată. Oh, te-am examinat în aceste ultime săptămâni. Ştiu că ai fost nefericită. Îţi dai seama ce mizerie a produs această aşa-numită căsătorie. Dar este o greşeală să te cramponezi de viaţa asta falsă cu Clive. Se răsucise, încât stătea pe vine, cu picioarele sub el, pe pat. Frământarea lui era evidentă în fiecare gest, în fiecare expresie. Tata trăieşte! Şi oricând doreşti, poţi să te duci înapoi la el, dar nu vrei să-l faci să sufere pe Clive, aşa că…

— Michael!

— Hai să-l găsim, mamă, Am putea, ştii doar. M-a apucat de braţ. Dacă am merge înapoi la Oberwald, i-am putea lua urma cu ajutorul celor de la hotel. Frau Cromer are adresa lui. Merg cu tine. Nimeni nu trebuie să ştie unde am fost. Vocea lui a şovăit pentru că văzuse expresia de pe faţa mea. Sunt sigur că ar fi uşor… dacă ai veni.

Am reuşit să-mi găsesc cuvintele în cele din urmă.

— Nici măcar n-o să-ţi răspund. Nu îndrăznesc, pentru că sunt cu mult prea supărată. Du-te în camera ta. Coborâse deja de pe pat şi se dădea înapoi cu

spatele spre uşă. Şi să nu-i mai pomeneşti niciodată numele tatălui tău. Niciodată!

A rămas în uşă un moment. Buzele i se lăsaseră în jos şi se uita crunt la mine.

— Eşti genul loial, a murmurat el mai mult lui însuşi decât mie. Păcat că Clive nu merită aşa ceva.

Uşa s-a închis. I-am auzit târşâitul pantofilor pe podea în timp ce se îndepărta pleoştit, apoi o altă uşă s-a trântit.

În timp ce stăteam în cameră, în întuneric, am încercat să mă confrunt cu faptele la rece şi în mod raţional. Cu Michael în această dispoziţie, nu aveam cum să fac ca Clive să nu afle adevărul la infinit. Michael pleca în nord mâine, iar Clive se ducea în Canada – dar avea să se întoarcă. Şi ce va fi atunci? Era mai bine pentru mine să-i spun lui Clive în felul meu, decât ca Michael să trântească inopinat ceea ce suspecta el.

Trebuie s-o fac astă seară. Poate că ar fi trebuit s-o fac cu mult timp înainte, pentru că atunci responsabilitatea ar fi fost pe umerii lui. Menajându-l de la ceea ce ar fi o decizie îngrozitoare, i-am provocat şi mai multă nefericire.

O maşină s-a oprit în faţa casei. Am auzit zdrăngănitul uşilor garajului, apoi maşina a fost băgată înăuntru. Tăcere… După câteva minute uşa de la stradă s-a deschis şi Clive a urcat scările în tăcere. Mi-am potrivit din nou perna şi întorcându-mă pe spate, am aşteptat…

El nu a aprins lumina. L-am auzit cum s-a lovit cu piciorul într-un scaun, apoi înăbuşindu-şi o exclamaţie. Mă obişnuisem acum cu întunericul şi puteam vedea destul de clar fiecare mişcare a siluetei înalte. Nu se uitase nici măcar o dată în direcţia mea. A deschis garderobul încet şi şi-a atârnat sacoul; apoi

s-a aşezat pe scaunul măsuţei toaletei, ca să-şi desfacă şireturile de la pantofi.

— Clive… am rostit slab. Îmi pare rău.

El a ridicat tăios privirea.

— Şi mie, a răspuns şi a orbecăit în continuare cu şireturile.

— Merge Amy cu tine?

— N-am întrebat-o.

— Oh! Mi-am ţinut răsuflarea. Dar ai spus…

— Am spus mai multe lucruri pe care le regret. Nu pot să le retractez pentru că aşa am gândit, dar ar fi fost mai bine să nu fi fost rostite. Şi în ce priveşte a o lua pe Amy… A tras de şiret şi am auzit cura s-a rupt. Vreau să meargă soţia mea cu mine, nu sora mea.

Trebuia să-i spun acum, înainte de a fi prea târziu! Dar cum să încep? Aşa cum începuse şi pentru mine cu scrisoarea văzută la recepţie sau direct, dezvăluindu-i temerile, dubiile şi nefericirea acestor ultime săptămâni? M-am ridicat într-un cot.

— Vreau să merg cu tine – sigur că ştii asta? – dar, Clive, nu pot. Pur şi simplu nu pot! N-ai ghicit? Canada! Vocea mi-a tremurat… Johnny a trăit acolo şi dacă aş merge cu tine…

Am auzit bufnitura unui pantof care i-a căzut din mână. Şi apoi m-a cuprins în braţe.

— Linda, te rog! Nu te frământa. Ar fi trebuit să-mi dau seama – desigur, amintirile. Mi-a apăsat capul pe umărul lui, ţinându-mă protector, atingându-mi obrazul eu gentileţe, cu buzele. N-aş vrea să vii dacă vederea locurilor pe care el le ştia te tulbură. Dar, draga mea, e atâta timp în urmă.

— Nu pot să uit.

— Şi n-aş vrea s-o faci, Linda, mă gândeam cu puţin timp în urmă – da, să fiu cinstit, mi-am pierdut puţin cumpătul – că partea cea mai proastă cu drumul în

Canada este că am să-ţi duc dorul. Să trebuiască să parcurg o zi fără să-ţi văd surâsul… fără să-ţi aud vocea… Şi apoi – ştii la ce m-am gândit?

— Nu.

— Mi-am spus că e numai pentru o lună şi – nu ştiu de ce, dar m-am gândit la tine şi la Johnny şi cât de singură trebuie să te fi simţit după ce a murit. Şi i-am mulţumit lui Dumnezeu că te pierdeam numai pentru o lună şi nu pentru totdeauna.

În timp ce mă ţinea strâns, orice urmă de curaj mi-a dispărut. Am ştiut că nu mă voi putea determina să-i spun lui Clive adevărul – acum sau vreodată.

CAPITOLUL XIII

M-am întrebat deseori ce determina pe un bărbat să iasă în oraş şi, intenţionat, să se îmbete criţă. Acum ştiu. E ceea ce aş fi dorit să fac a doua zi – să ies şi să beau până nu mai simt nimic faţă de oricine şi orice. Faţă de această casă goală, cu liniştea care se reverbera; faţă de gândul la Clive, dus de avion şi aflându-se deja la mii de mile depărtare; faţă de îngrijorarea sâcâitoare pentru ce se va întâmpla când el se va întoarce.

În mod normal eram destul de mulţumită să fiu singură, cu o carte sau televizorul drept companie; numai că în seara asta, deşi casa era goală, am simţit că nu sunt singură. Era un sentiment straniu, înfiorător. M-am dus în hol. Era spaţios şi gol şi foarte, foarte tăcut. Când eram copil aveam o frică nespusă de întuneric, populând camerele goale cu figuri imaginare şi auzind în fiecare scârţâit al scândurilor fantome obscure. Acum, în mod ridicol, acele temeri copilăreşti au revenit, intensificate pentru că exista realmente ceva de care să-mi fie teamă. Nu fantome obscure sau imaginare, ci amintiri. O grămadă de amintiri care făceau camerele goale să pară vii.

Am aprins luminile. Nu una sau două lumini, ci toate, în toată casa. Camerele întunecate s-au luminat brusc şi arătau liniştitor de familiare. Vecinii puteau să creadă că dădeam o petrecere şi pentru a le susţine această iluzie, am dat drumul la televizor, punându-l tare. Poate că acest zgomot se confunda cu conversaţia musafirilor inexistenţi.

Cu regret, m-am târât dintr-o cameră în alta. Nu aveam liniştea să iau să citesc o carte şi în schimb am început să fac diverse treburi gospodăreşti – să scot lucrurile dintr-un dulap, să pregătesc cina zilei următoare. M-a ajutat să-mi treacă timpul. Michael lăsase vreo două cămăşi murdare pe pat şi strângându-le am mai găsit şi altele de spălat. Mai era capotul meu – cel negru cu dantelă, care fusese cadoul lui Clive. Remarcasem numai în acea dimineaţă că se murdărise.

Capotul atârna de un cârlig în şifonier. Când l-am aruncat pe braţ a căzut ceva din buzunar. Un plic… Am surâs. Era caracteristic pentru Clive – un mic mesaj de noapte bună, lăsat unde ştia că-l voi găsi ca un ultim lucru, seara. L-am ridicat.

Însă nu era de la Clive. Pe plicul alb era numai un cuvânt – **Mama,** scris în stilul neîngrijit al lui Michael.

L-am desfăcut.

Nu vreau să te îngrijorezi… Ca şi cum aceste cuvinte nu erau suficiente ca să-mi accelereze sângele prin vine! **Ştiu că te vei înfuria, dar trebuia să fac asta – trebuie să descopăr. În ciuda tuturor celor spuse de tine, cred în continuare că e tata…**

M-am prăbuşit într-un scaun. Era o scrisoare lungă – două pagini, dar aruncându-mi ochii peste scrisul strâns, destul de inegal, am dedus imediat esenţa a ceea ce încerca el să explice. Nu se va linişti deloc, atâta timp cât exista cea mai mică urmă de îndoială, trebuia să descopere dacă suspciunile lui erau adevărate. Acesta era motivul pentru care trebuia să ia urma bărbatului pe care-l întâlnise la Oberwald.

Nu e numai faptul pur şi simplu dacă tata este în viaţă – deşi acest lucru în sine schimbă totul, scria el. **Vreau să ştiu de ce ne-a lăsat să credem că e mort. Ne datorează o explicaţie. Şi vreau să îi spun că tu eşti nefericită. Ar putea însemna că**

tu nu eşti măritată cu adevărat cu Clive şi dacă acesta este tatăl meu şi dacă el ar şti că eşti nefericită...

Nefericită! Ca şi cum o conversaţie plăcută cu Johnny ar putea... Oh, Michael! Clive avea dreptate când mă acuza că îi acordasem prea multă libertate. Un copil, asta era: Şi să plece singur în această vânătoare de gâşte sălbatice, în acest tur de forţă à la Sir Galahad[1], undeva prin Europa...! Nu te îngrijora, scrisese el. Ce mamă nu s-ar îngrijora? Însă nu eram îngrijorată numai de călătorie – Michael era genul care putea să aibă grijă de el – mă îngrijora rezultatul acesteia şi ceea ce va descoperi.

Îi va trimite o telegramă lui Tim Harrison. îmi spunea, explicându-i că, datorită unei schimbări în planurile sale, nu va putea veni la el la fermă. Şi că nu trebuia să-mi fac griji în privinţa banilor – nu cumpărase biletul pentru Yorkshire şi banii pentru acesta şi cu cei pe care Clive îi dăduse pentru vacanţă şi cei ai lui proprii, deja scoşi de la bancă, va avea suficient. **Probabil că voi face autostopul cea mai mare parte a drumului,** explica el. **Ştiu că te vei supăra, dar sper că vei înţelege de ce fac acest lucru.**

Am înţeles. Da, am înţeles perfect. Nu-i plăcuse Clive niciodată şi aceasta era o cale minunată de a-şi arăta pica pe ei. Dar chiar când acest gând mi-a trecut prin minte, a trebuit să recunosc că nu eram onestă. Pica? Puţină poate, dar cred că Michael era foarte sincer în scrisoarea sa.

Asta nu mă ajuta deloc. Poate că ar fi trebuit să-i încredinţez lui Michael secretele mele chiar de la început, să-l fi făcut să-mi înţeleagă dilema, temerile – să-i fi spus despre delapidare, astfel încât să-şi dea seama că era importantă să nu facă nimic, să nu

[1] Sir Galahad (engl.) – unul din Cavalerii Mesei Rotunde.

spună nimic. Unde-şi începea el călătoriile? Mi-am amintit solicitarea de cu o seară înainte când m-a rugat să merg cu el la Oberwald. Acolo va începe el cercetările? Dacă aş putea ajunge acolo înainte – dacă l-aş putea opri…

Chibzuind, mai târziu mi-am dat seama că prima reacţie a celor mai mulţi părinţi este de a anunţa poliţia. Destul de ciudat, nu m-am gândit la această posibilitate decât ceva mai târziu. Era singurul lucru pe care nu-l puteam face. Dacă siguranţa lui ar fi fost în joc, ar fi fost altceva, însă nu mă temeam pentru Michael însuşi – era tipul de tânăr capabil, obişnuit să campeze în străinătate cu grupuri de elevi şi destul de pregătit să se descurce singur. Pentru mine era important să ajung la Oberwald înaintea lui.

Coborând la parter am răsfoit rapid cartea de telefon. După câteva minute vorbeam direct cu aeroportul din Londra şi' o voce uşor dispreţuitoare mi-a spus că nu mai erau locuri la zborurile de a doua zi spre München.

— E important! Cu dificultate, m-am stăpânit să nu mă apuc să relatez toată povestea. Oare nu mai există un loc liber?

— Îmi pare rău, doamnă. S-ar putea să apară o renunţare de ultimă oră, dar pentru moment nu avem nimic. Desigur, dacă trebuie să plecaţi urgent… Vocea suna puţin plictisită… poate că reuşiţi să prindeţi zborul de noapte. Mai sunt încă bilete pentru el. Şi vocea plictisită a turuit un număr de zbor şi ora de plecare.

M-am uitat la ceas. Dacă mă grăbeam, ar fi tocmai timp… Maşina lui Clive, care de fapt aparţinea firmei, fusese luată de un funcţionar aşa că nu aveam cu ce circula. Dar puteam lua un taxi. Iar în privinţa banilor, fusesem la bancă chiar în dimineaţa aceea,-de asemenea, mi-am adus aminte că Clive îmi lăsase

partea mea din cecurile de călătorie pentru propusa deplasare în Canada – din fericire nesemnate – în birou. Nu va fi nici o dificultate în privinţa banilor lichizi.

— Mai sunteţi pe fir, doamnă? a întrebat vocea în urechea mea. Ah, bun! Sugeram că aţi putea călători cu zborul de noapte Sau cumva nu puteţi ajunge aici la timp?

— Vin la aeroport imediat, i-am spus. Şi am pus telefonul în furcă.

Cu douăzeci de minute înainte mă apucasem de treburi casnice pentru a trece timpul. Acum aşteptam impacientată taxiul care să mă ducă la aeroport. Bărbatul cu care vorbisem se manifestase destul de neserviabil, pentru că Twitten Green e departe de centrul Londrei şi, ce e drept, chemarea din parte-mi fusese urgentă. Dar i-am adresat o rugăminte atât de disperată, încât, totuşi, cu oarecare silă, a acceptat să facă drumul până la mine.

M-am uitat la ceas pentru a douăzecea oară. Încă cinci minute şi, dacă nu soseşte taxiul va trebui să telefonez din nou. Poate că nu i-am dat chiar indicaţiile cele mai exacte, sau, mai probabil, omul se răzgândise să mai facă o deplasare lungă şi târzie. Dacă Michael s-ar opri o clipă să se gândească ce necaz produsese dispariţia sa! Dar probabil că nu-i păsa. Era prea obsedat de ideea lui, prea hotărât în obiectivul lui esenţial.

Cum o să reacţioneze când, ajungând la Oberwald, mă va găsi acolo? Trebuie să-mi planific totul încât să ştiu exact ce să fac şi cât să-i spun. Ajungând faţă în faţă în acel hotel bavarez nu voi realiza nimic dacă nu-l voi face să înţeleagă că nu din laşitate i-am ascuns adevărul, ci din afecţiune pentru Clive şi desigur, şi din afecţiune pentru tatăl lui. Va trebui să-l

fac să înţeleagă că reapariţia lui Johnny nu era decât un dezastru.

În faţa casei s-a oprit o maşină albastru deschis, nicidecum ca taxiurile obişnuite. Am auzit portiera trântindu-se şi apoi, la lumina de pe stradă, l-am văzut pe bărbatul care coborâse. Nu purta uniformă. S-a uitat la casă, căutând evident numărul, apoi a luat-o energic pe alee. A sunat la sonerie. Luându-mi mica valiză, m-am dus în hol.

— Doamna Petterson? a întrebat pe când deschideam uşa.

— Da. Mă temeam că nu mai veniţi şi…

M-am oprit. Era ceva în modul lui de a mă privi, apoi mi-am dat seama că ţinea un picior în deschizătura uşii.

— Mă aşteptaţi?

— Co… comandasem un taxi şi…

— Îmi pare rău, nu sunt taximetrist. Dacă plecaţi atât de repede… S-a uitat la mine, la valiza pe care o ţineam în mână… a fost un noroc că am venit direct aici.

— Ce vreţi? E foarte târziu şi… Am încercat să-mi potolesc un tremur de teamă. Cine sunteţi?

El a zâmbit. Acum se postase tranşant cu ambele picioare în uşă.

— Aş vrea să vorbesc cu Michael. Vă descurajez dacă intru?

— Sigur că da! Vă rog, luaţi piciorul. Cât despre Michael… Am ezitat. Nu e aici.

Ochii negri – observasem chiar în agitaţia intruziunii cât de negri erau – s-au uitat din nou la valiza mea. Am pus-o jos.

— München… Citise eticheta. Deci n-au fost vorbe goale. A vorbit cu adevărat serios că se duce în Bavaria. Şi acum vă duceţi după el, corect?

— Mai bine intraţi. Şi în timp ce păşea ţanţoş în hol – nu era alt cuvânt pentru a descrie acel mers repede, arogant – am închis uşa.

Mergând în salon, am aprins lumina. El a venit după mine. Cine era acest bărbat? acest intrus care ştia prea multe şi mă măsura cu o detaşare rece, calculată? Nu-l mai văzusem înainte, despre asta eram sigură. Şi totuşi el ştia de Michael şi de escapada lui nebunească în Bavaria; probabil ştia şi despre Johnny. Acum, că-l vedeam la lumină, arăta cu mult mai tânăr decât mă făcuse să cred la prima vedere. Bănuiam că avea puţin peste douăzeci de ani. Un bărbat mărunţel, robust, cu un păr negru stufos şi cu trăsături mult prea fine pentru un bărbat. Însă în ciuda înfăţişării lui frumoase, era ceva în legătură cu chipul său – o notă de aroganţă în felul de a-şi înclina capul, în expresia ochilor – care te deconcentra.

— Cred că îmi datoraţi o explicaţie, i-am spus, cât mai calmă posibil. Aţi intrat mai mult sau mai puţin cu forţa în casa mea, dar nu mi-aţi spus încă despre ce este vorba.

— Ca şi cum n-aţi şti! Dar asta pare a fi o parte din problemă. Dacă aţi fi fost onestă cu dumneavoastră, poate că fiul dumneavoastră n-ar fi apelat la ajutorul altora.

Mi-am ţinut răsuflarea.

— Ce v-a spus Michael?

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Michael.

— Atunci cum ştiţi…? M-am întrerupt brusc. Oricum, cine sunteţi?

A zâmbit pe neaşteptate spre mine.

— Alexander, a spus el cu o uşoară înclinare a capului. Acesta este numele meu.

— Aş putea întreba, domnule Alexander, ce ştiţi exact despre fiul meu? Aveam imagini teribile despre răpitori şi bani de răscumpărare, numai că Michael

părea să fi plecat de bunăvoie şi, în ciuda felului său încrezut, domnul Alexander nu arăta a gangster. Ştiţi unde e plecat? Şi de ce aţi venit aici la această oră târzie ca să-l vedeţi?

— Puneţi un mare număr de întrebări, doamnă Petterson. De fapt, Michael are un rol accidental. El a vorbit, dar în realitate pe dumneavoastră vreau să vă văd.

— Pe mine?

— S-a servit dintr-un pachet de ţigări care rămăsese pe masă cu o ţigară şi a aprins-o.

— Scuzaţi-mă, a zis el, fluturând-o cu graţie spre mine. Poate ar fi trebuit să cer voie – manierele, ştiţi, dar socotesc că familia Reynolds îmi datorează mai mult decât atât..

— Ce vreţi să spuneţi?

— Întrebaţi-l pe Johhny. O spirală de fum s-a ridicat în aer. Vă va explica.

— Johnny…

— Da, Johnny! Ochii negri scânteiau şi vocea întretăiată a prins ecoul nesigur şi a repetat numele tare, accentuat, Johnny Reynolds, soţul dumneavoastră – vă amintiţi? Inconvenabilă reapariţia lui, nu? Totdeauna a fost o pacoste nesăbuită în ciuda a ceea ce… Şi-a înghiţit cuvintele. N-am vrut să spun asta, doamnă Petterson. Ştiu că nu e uşor pentru dumneavoastră. Dar nu vă daţi seama – trebuie să ştiu! Oare Michael n-a exagerat? A fost într-adevăr Johnny?

Obişnuisem să tot neg – faţă de Michael, de Eileen, acum acestui străin care venise Dumnezeu ştie de unde şi auzise mult prea multe! Aş fi putut plânge. În schimb, am scrâşnit din dinţi.

— Cineva a spus o mulţime de prostii, domnule Alexander. Dar tot nu-mi dau seama în ce măsură vă priveşte – chiar dacă ar fi adevărat.

— Johnny a fost… A avut o ezitare de moment… prietenul meu şi când Eileen Grant mi-a spus ce afirma fiul dumneavoastră…

— Eileen! Deci aşa aţi aflat. Ei bine, mă tem că aţi făcut o călătorie inutilă. Şi acum, dacă sunteţi amabil să plecaţi… M-am ridicat. Taxiul trebuia să fie aici de mult. Trebuie să telefonez din nou sau altfel pierd avionul.

El a mijit ochii.

— Am dreptate că Michael a plecat de unul singur?

Am încuviinţat din cap.

— Ei bine, băiatul s-a aprins repede, vă garantez, şi dumneavoastră vă temeţi tare dar nu anunţaţi poliţia. E oare înţelept?

— Tratez problema după cum consider eu.

— Nu vreţi scandal, nu? Din cauza actualului soţ, presupun. Era o notă de sarcasm în vocea lui. Şi chiar ştiţi unde să-l găsiţi pe fiul dumneavoastră?

— Ştiu unde se duce.

— Pe urmele tatălui său?

Am încremenit.

— Domnule Alexander, nu e treaba dumitale, şi dacă vrei să…

— Uitasem, taxiul, desigur, Nu te poţi baza deloc pe ele în zilele astea. Nu aveţi maşină? Vă pot duce la aeroport. A ridicat mâna când am protestat. Nu e nici o problemă. Şi am fost prieten cu Johnny. La ce oră pleacă avionul?

Aveam senzaţia că nu eram eu cu adevărat. Nu puteam fi! Să alerg în noapte, într-un automobil mic, albastru… să stau alături de un bărbat despre a cărui existenţă nu ştiam absolut nimic până cu jumătate de oră în urmă…

Pe furiş, m-am uitat pieziş la el. Dacă înfăţişarea lui nu era înşelătoare, arăta prea tânăr ca să fi fost

prieten cu Johnny. Când Johnny a murit – sau, mai degrabă, a dispărut – acel bărbat n-ar fi putut fi mai mare decât era acum Michael. Poate nici atât. Să ai încredere în Eileen să nu trăncănească! Sau ar putea fi acel bărbat al ei. Domnul Alexander… Am repetat numele uşor pentru mine. Nu-mi puteam aminti să-l fi auzit vreodată înainte. Stătea foarte drept cu mâinile pe volan, neluându-şi ochii de la drumul din faţă, cu excepţia unei singure daţi când s-a uitat la ceasul de la mână.

— O să ajungeţi la timp, a spus el. Şi maşina care alergase din plin a încetinit puţin, deşi şoferul şedea în continuare încordat.

Era o călătorie stranie, ireală. O fereastră era puţin deschisă şi simţeam aerul rece al nopţii pe obraji. Twitten Green, cu bulevardul lung mărginit de castani, rămăsese în urmă şi acum ne aflam în Londra.

— Asta nu e drumul pe care mergea soţul meu, am spus brusc.

— Soţul dumneavoastră! Oh, vreţi să spuneţi domnul Petterson… Ne aflam la un stop şi bătea uşor cu degetele pe volan aşteptând ca stopul să se schimbe din roşu în verde. E un drum la fel de bun ca şi altele. Şi cum luminile stopului s-au schimbat, el a accelerat şi a pornit în viteză pe străzi care mie mi se păreau complet nefamiliare.

Nu eram în apele mele. Străzile necunoscute, bărbatul încordat şi care nu schiţa un zâmbet lângă mine… Nimic din ce spusese nu explica de fapt sosirea lui neaşteptată. Cunoştea prea multe şi mie îmi spusese prea puţin. Dumnezeule! Am fost o proastă să mă încred orbeşte în el.

— Aţi spus că aţi fost prieten cu Johnny… Am încercat ca vocea să-mi sune indiferentă. Şi ciudat, dar nu-mi amintesc să vă fi pomenit vreodată.

— Nu? Sugestia unui zâmbet a pâlpâit o clipă în colţul acelor buze subţiri, ferme. Dar nu cred că Johnny v-a prezentat tuturor prietenilor lui. Familia mea îl cunoaşte de mulţi ani.

— Familia dumneavoastră! Poate că am uitat dar – Alexander… Nu, nu mi se pare cunoscut. A trecut mult timp şi probabil… M-am oprit brusc. A cotit de pe strada comercială principală într-o stradă îngustă pe care se înşirau case înalte, demodate. Ce faceţi? Ăsta nu-i drumul spre aeroport!

A frânat brusc.

— E un drum mai lung, remarcase, dar nu vă faceţi griji – avem timp suficient. A trebuit să trec pe aici mai întâi. Aici locuiesc. A arătat cu degetul spre casa în faţa căreia oprise. Nu întârzii mult. Nu fiţi atât de speriată! O să ajungeţi la timp. Şi a lovit calm cu palma.

Nu eram atât de speriată cât consternată, înainte de a avea şansa de a obiecta, el şi ieşise din maşină şi se grăbea pe scările care duceau spre casă. L-am văzut că se opreşte în dreptul porticului şi bâjbâie cu nişte chei; apoi a intrat înăuntru şi am rămas să mă uit la uşa închisă.

Ar fi trebuit să telefonez din nou după taxi şi să nu accept să mă ducă cu maşina acest bărbat pe care nu-l cunoşteam! Era timp suficient, într-adevăr, dar aveam senzaţia că ceva nu e în regulă. Se abătuse de la drum pentru această oprire, dar nu dăduse nici o explicaţie. Poate avea o soţie care-l aştepta şi era îngrijorată, dar de ce n-a spus asta? Şi de ce îl interesa Johnny atât de mult? Un prieten de familie… însă fusese Johnny prietenul cuiva decât al lui însuşi? M-am uitat la ceas. Lipsea de cinci minute bune. Limbile ceasului se mişcau lent – şase minute… şapte… Uşa s-a deschis şi domnul Alexander cobora scările. Ducea o valiză mică.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Deschizând portiera maşinii a pus valiza pe bancheta din spate. Gata! O să ajungem în timp util.

— Noi? am repetat.

El a dat din cap.

— Da, merg şi eu la München.

— La München – dumneata? Nu înţeleg.

— München… A rostit literă cu literă: M-Ü-N-C-H-E-N, sau nu i se mai spune aşa? Totdeauna îmi aminteşte de cuvântul „plescăitură"[2]. Apropo, primim de mâncare în avion?

— De ce mergeţi acolo? Din cauza lui Johnny?

— Aţi putea spune şi aşa. Avem noroc că găsim locuri atât de târziu.

— Oh, da, sunt mai multe renunţări. A simţit ce vroiam să spun. Am sunat acum la aeroport.

Conducea repede, cu ochii aţintiţi asupra drumului, cu o expresie ciudată în colţurile gurii. Mi-am încleştat mâinile.

— Nu mergeţi la München. Dacă mă obligaţi să vă suport compania voi…

— Anunţaţi poliţia?

Ştia că nu pot s-o fac. Că nu îndrăzneam!

— De ce faceţi asta? l-am întrebat. Dacă Johnny e în viaţă sau e mort, nu vă priveşte.

— Nu? Asta arată cât de puţine cunoaşteţi: Familia mea a avut întotdeauna o mare afecţiune pentru soţul dumneavoastră şi trebuie să fac această călătorie, dacă nu pentru mine, cel puţin… A făcut o pauză… pentru bunicul meu.

A strâns mâinile pe volan şi, în timp ce alergam prin noapte, pe drumul care duce la aeroportul Londrei, părea că uitase că avea un pasager.

---

[2] Remarcă determinată de asemănarea în pronunţia engleză a cuvintelor *Munich* (München) şi *muncing* (plescăitură).

CAPITOLUL XIV

Ştia că nu puteam face nimic. Fie că-mi plăcea sau nu, îl trăsesem după mine, de fapt mă folosea ca momeală, încredinţat că îl voi duce la Johnny. Aş fi protestat în zadar că nu-l căutam pe Johnny, ci obiectivul călătoriei mele era de a ajunge la Michael înainte de a avea şansa să-l depisteze pe bărbatul întâlnit la Oberwald. Credea că urmându-mă pe mine va da de urma vânatului. Iar eu ce puteam face? Să anunţ autorităţile aeroportului că un pasager suspect se urca în avionul de München? Desigur că nu! Să mă plâng poliţiei că un străin se ţine după mine? Ar pune prea multe întrebări.

Aşa că, vrând-nevrând, trebuia să mă împac cu această companie nedorită. A parcat maşina şi luându-mi valiza a dus-o în aeroport ca şi cum eram prieteni de multă vreme, plecând împreună în vacanţă. Chiar la acea oră târzie, clădirea roia de activitate zgomotoasă, de oameni şi de anunţuri de plecare. Pielea bronzată a celor ce se întorceau din vacanţă îmi amintea acut că, în timp ce lumea mea întreagă se îngustase de teamă, pentru alţii ultimele săptămâni fuseseră o parte a rundei obişnuite de viaţă.

— Vor anunţa zborul în curând, a spus domnul Alexander, îndreptându-se spre ghişeul de bilete. Mai bine să ne luăm bilete imediat.

Funcţionarul ne-a considerat împreună.

— Aţi sosit la timp, a spus, dându-i biletul. Grăbit, a pregătit biletul pentru domnul Alexander, dar eu n-am

aşteptat. Luându-mi valiza, tocmai mă pregăteam s-o dau la bagaje, când mi-a atras atenţia ceva ce spunea funcţionarul.

— Cum vă ortografiaţi numele? a întrebat el. Îmi pare rău, dar n-am reţinut bine – MANZ…

— …ONI, a rostit pe litere bărbatul care se prezentase drept domnul Alexander Manzoni.

M-am întors. El îşi luase biletul şi apoi valiza.

— Cum aţi spus? l-am întrebat. Manzoni! Dar mi-aţi spus că numele vă este…

— O să anunţe zborul spre München în orice clipă. Mâna lui era pe braţul meu, împingând-o ferm spre locul de predare a bagajelor. Haideţi! Nu vreţi cumva să pierdeţi avionul?! Vă voi explica mai târziu.

— Atunci a fost o minciună! Nu-i de mirare că nu mi-am putut aminti de nimeni cu numele Alexander şi dacă vă gândiţi…

— Aici! bagajul, repede. A pus valiza mea pe cântar şi luându-mi biletul din mână l-a dat funcţionarului de la ghişeu. Da, îndată, l-am auzit spunând şi apoi, cu mâna lui încă pe braţul meu, eram condusă ia una din ieşirile spre avion.

Manzoni! Deci asta era explicaţia sosirii lui neaşteptate la Twitten Green, decizia lui bruscă de a călători cu mine. Vorbise de Johnny ca fiind un prieten al familiei; despre călătoria sa ca despre ceva ce trebuia să întreprindă pentru bunicul său. Treptat, piesele se adunau într-un tot, luau formă. Am înţeles cum ajunsese istoria la el: Michael i se destăinuise evident lui Eileen; un cuvânt de-al ei spus soţului ei, fost angajat al familiei Manzoni, şi astfel mai departe la urechile nepotului bătrânului. Dar acum? În timp ce mă împingea din urmă, pentru că eram încă năucit, prin formalităţile de control al paşaportului şi mai departe spre avion, l-am privit cu teamă.

Şi în timp ce-l priveam, mi-am amintit de „Bătrânul Manzoni" cu faţa lui palidă şi mâinile lui noduroase; şi mi-am amintit de modul cum avea obiceiul să se uite la Johnny – cu mândrie în ochi lui negri. Acum, aici, se afla acest străin, – acest băiat, pentru că atunci când s-a aşezat pe locul de lângă mine părea şi mai mic – cu ochii la fel de negri ca cei ai bunicului lui, dar atât de diferit ca expresie. De ce făcea această călătorie? Din curiozitate sau… Mâinile mele au bâjbâit stinghere cu centura de siguranţă, în timp ce motoarele îşi măreau turaţia. Delapidare! Sinucidere! Urâte cuvinte. Făcea oare nepotul domnului Manzoni această călătorie cu scopul cumplit de a aduce trecutul la lumină şi a întreprinde nişte represalii?

Ne ridicasem în aer acum. Jos se afla Londra – o parcelă de lumini pe fundalul întunericului, ca o broşă strălucitoare pe rochia de catifea. Am stat hotărâtă cu privirea spre fereastră. Îmi impusese compania lui cu forţa, dar asta nu însemna că trebuie să întreţin conversaţia cu el. Poate că atunci când voi ajunge la München voi putea să scap de el. Viaţa devenise destul de încâlcită, fără s-o mai complicăm preluând necazurile altcuiva. În special necazurile familiei Manzoni.

— Cred că am folosit un subtrefugiu nenorocit. Îmi vorbea din spate. Însă nu avea rost să vă spun cine sunt. Înţelegeţi… Părea că aproape îmi cere scuze. M-am gândit că nu eraţi deosebit de interesată să întâlniţi pe cineva din familia Manzoni chiar în acel moment. – Nu, nu eram.

— N-a fost chiar o minciună. Numele meu e Alexander. Alexander Manzoni – însă prietenii îmi spun Alec.

Alec… Desigur! Mi-am amintit că Johnny vorbea de micul Alec. Îi plăcea băiatul.

— A fost oricum un adevăr pe jumătate.

— Ştiu. Şi îmi pare rău, doamnă Petterson. Îmi dau seama că nu e uşor pentru dumneavoastră – dar nu vedeţi? Nu-mi voi găsi odihna până nu voi da ochii cu Johnny.

— Să clarificăm un lucru. Pentru prima oară am întors capul şi m-am uitat direct la el. El se lăsase pe spate în scaunul rabatabil, cu tăblia ce servea drept masă pregătită pentru mâncarea pe care stewardesele o serveau deja. Mi-am coborât vocea. Johnny e mort. Mă auziţi? Mort!

Şi-a îndreptat spatele cu o mişcare bruscă.

— Da, vă aud. Dar nu vă cred.

— A fost identificat.

— De Eileen Grant! A pufnit în râs, batjocoritor, reacţia lui pierzându-se în zgomotul produs de avion. E proastă ca o gâscă. Îmi pare rău, doamnă Petterson, dar politica struţului, îngropându-ţi capul în nisip, nu ajută câtuşi de puţin. Trebuie să facem faţă faptelor – s-a făcut o greşeală şi pentru dumneavoastră… l-am văzut că se uita la verigheta mea… nu poate fi altceva mai rău.

Zâmbind cu prietenie o stewardesă i-a dat o tavă cu mâncare. El a luat-o şi mi-a trecut-o mie, apoi şi-a luat altă tavă pentru el. Nici unul din noi n-a făcut o încercare să se apuce să mănânce.

— Ar apărea titluri teribile în ziarele de duminică, dacă s-ar întâmpla să fie adevărat. Dar nu este. Îmi pare rău că vă deziluzionez, domnule Alexan… vreau să spun, domnule Manzoni, dar faceţi o călătorie de prisos.

— De ce nu-mi spuneţi Alec? Soţul dumneavoastră aşa îmi spunea.

— Cât a costat călătoria? Aproximativ treizeci de lire, nu? Păcat că nu aţi economisit banii şi să fi petrecut noaptea în confortul patului propriu. Nu realizaţi nimic venind cu mine.

— Aş fi mers şi singur, dar Eileen Grant nu-şi mai amintea numele locului unde Michael s-a întâlnit… cu acel bărbat.

O altă stewardesă a venit oferindu-ne cafea. Mi-am ridicat în mod automat ceaşca, apoi după ce a fost umplută, am pus-o pe tavă, neatinsă. Brusc mi s-a părut insuportabil de sufocant în avion, locul între scaune foarte strâmt. Mi-am scos haina.

— Ştiu că mă consideraţi o pacoste, dar dacă aţi fi fost în locul meu, doamnă Petterson, n-aţi fi făcut la fel? A coborât vocea la o şoaptă. Se întâmplă să am dovada că John Reynolds este în viaţă. Şi o am de multă vreme.

— Nu vă cred!

El n-a răspuns, dar în schimb s-a scotocit în buzunar. I-am privit mâinile fascinată, cu teamă… Apoi, încet, a scos nişte plicuri. Cinci plicuri.

— Poftiţi! mi-a spus el.

Le-am luat. Fiecare plic era adresat lui Antonio Manzoni – bunicul lui Alec, fiecare era scris la maşină. Patru dintre ele aveau timbre canadiene, dar cel de-al cincilea – ultimul pe care mi l-a dat avea un timbru german. M-am uitat de la plicuri la Alec. Figura lui era aspră, avea nările strânse şi buzele lăsate în jos la colţuri.

— Ei şi? Nu văd ce dovedesc astea.

— Nu? Eileen Grant v-a spus, cred, cum l-a escrocat soţul dumneavoastră pe bunicul meu la firmă. E păcat că nu vi s-a spus când s-a descoperit, însă întreaga chestiune a fost muşamalizată. Bunicul a murit – ştiţi cum… Şi după aceea, mult după aceea, a sosit primul dintre aceste plicuri. Acesta… Ştampila poştei este din Montreal. Puteţi ghici ce se află înăuntru?

Am clătinat din cap.

— Asta! A deschis plicul şi a scos un teanc de bancnote, toate dolari canadieni. Mi-am reţinut o exclamaţie de surpriză.

El a zâmbit cu subânţeles.

— Nu mă mir că arătaţi uimită. Aşa a fost şi bunica mea. Nu exista nici o scrisoare – numai aceste bancnote. Ai o senzaţie ciudată să primeşti bani, la care nu te aştepţi, de la cineva – neştiind de la cine… ca plată pe ceva ce nu ştii… A fost supărată din cauza asta. Apoi când a sosit al doilea plic… El a deschis un alt plic pentru a dezvălui un alt teanc de bancnote… a început să se îngrijoreze cu adevărat. Acesta era pus la poşta din Winnipeg. Cel de-al treilea… A bătut uşor cu palma un alt plic… a venit iar din Montreal. Cel de-al patrulea avea ştampila din Ottawa. Acest al cincilea plic a sosit abia acum câteva săptămâni. Da, şi în acesta sunt bani. Vedeţi unde a fost pus la poştă?

Am dat din cap.

— În Germania.

— Ştampila e clară – Garmisch-Parten-kirchen. E localitatea în vecinătatea căreia aţi stat?

— Da.

— Vedeţi deci! A făcut un mic gest cu mâinile. Ţinând seama de relatarea lui Michael, cred că aceasta e o dovadă concludentă. Sunteţi de acord?

Al naibii de concludentă. Cinci plicuri scrise la maşină… Plicuri anonime. În ele, dovezi incriminatorii. Johnny poate să fi fost un jucător împătimit; putea să fi fost slab, adesea nesăbuit, dar nu-i lipseau principiile. Privind cele cinci plicuri, fiecare conţinând un teanc de bani, era ca şi cum priveai în sufletul unui om. Sufletul lui Johnny. Bani pentru conştiinţă, aşa îi vor numi. Dar nici toţi banii de conştiinţă din lume nu puteau îndrepta răul pe care îl făcuse. Şi probabil că el ştia acest lucru.

— Şi bunica dumneavoastră… Cu un efort mi-am păstrat vocea constantă. Ce a făcut în privinţa acestor plicuri?

— Nimic. Am vrut să mă duc la poliţie imediat, dar nu mi-a permis. E firavă şi mică, dar surprinzător de hotărâtă. Aţi întâlnit-o vreodată?

— Da, de câteva ori.

— Da, când a venit primul plic a fost uimită. Dar când a sosit al doilea – îmi amintesc bine asta… L-a deschis şi a scos bancnotele, apoi a spus ceea ce atunci mi s-a părut straniu. Presupun că într-adevăr a fost Johnny în accident – asta a spus. A fost primul fir pentru mine. Nu ştiu de ce a spus ea asta. E vicleană, a adăugat el mândru. Extrem de vicleană! Am vrut să anunţ poliţia mai mult ca oricând, dar mi-a interzis cu şi mai mare vehemenţă. Însă nu s-a atins vreodată de aceşti bani. Nici măcar de o monedă.

Nu ştiam ce să spun. Se dispreţuia Johnny, mă întrebam eu, la fel de mult cât îl dispreţuiam eu? Nu ar fi părut atât de rău dacă ar fi escrocat pe altcineva – o cunoştinţă întâmplătoare, de exemplu. Însă soţii Manzoni fuseseră nişte prieteni atât de buni, nişte prieteni exemplari. Da, bătrâna era vicleană. Destul de vicleană ca să ştie că dacă semeni amărăciune, amărăciune culegi.

— Aţi terminat, doamnă?

Am terminat. Era stewardesa care strângea tăvile. Mâncarea mea rămăsese încă neatinsă, cafeaua se răcise.

— Da, mulţumesc. I-am dat tava. Nu mi-a fost foame.

S-a uitat rapid la mine, apoi fără vreun cuvânt a potrivit ventilaţia astfel încât curentul să fie îndreptat spre mine. Obrajii îmi ardeau tare.

— Dacă doriţi ceva, doamnă, sunaţi-mă. Ceva de băut, poate? Sau avem aspirine.

— Mă simt perfect, am asigurat-o. Lumina din avion s-a redus brusc şi s-au auzit zgomote uşoare în timp ce pasagerii s-au aşezat comod pentru câte un scurt pui de somn. Apoi s-a făcut tăcere. Afară era întuneric şi nori trecători şi stele. Miriade de stele.

— Michael a avut dreptate… Vocea lui Alec abia se auzea, ca o şoaptă. Era Johnny?

Am inspirat adânc.

— Da, era Johnny.

A oftat uşor, ca şi când ar fi vrut să spună: aşa m-am gândit; apoi linişte. Linişte neîntreruptă.

M-am întrebat mai târziu de ce i-am spus. Poate pentru că nu mă mai puteam abţine şi trebuia să spun adevărul cuiva; poate că obscuritatea din avion a asigurat un anonimat straniu, aşa încât părea că nu vorbesc deloc cu Alec Manzoni, ci cu mine însămi.

Ei bine, oricum adevărul fusese rostit. Nu mai puteam să-l neg; şi nici nu doream, pentru că atunci când am coborât din avion la München am simţit o anumită uşurare a spiritului. Era o alinare să împărtăşesc ceea ce ştiam cu altcineva; cu cineva care avea propria răfuială de reglat şi era în vreun fel implicat, cu Clive sau cu mine.

Acum era dimineaţă devreme şi aerul era rece, cu zgomotul interesant al unui loc nefamiliar la o oră neobişnuită. Să fi fost aceasta influenţa munţilor din depărtare? Sau era o anticipare a timpului răcoros din septembrie? Nu ştiu, însă mi-am ridicat gulerul în timp ce coboram scările avionului.

Aeroportul arăta mort, fiind miezul nopţii. La fel cum trebuie să arate şi Münchenul însuşi. Şi venisem acolo în aşa grabă, încât nu făcusem nici o rezervare la hotel. Poate că având un însoţitor – chiar un nepoftit, s-ar putea să nu fie chiar atât de rău, la urma urmei.

Ne-am primit în cele din urmă valizele şi, ieşind afară, Alec a chemat un taxi. Ne-a dus în viteză pe străzi pustii. Magazinele închise şi casele întunecate îţi accentuau senzaţia de a fi un animal nocturn în căutare de pradă, în timp ce celelalte creaturi dormeau. Călătorisem prin München cu Clive, dar atunci era miezul zilei, iar mulţimile de oameni şi circulaţia îl făceau să arate complet diferit faţă de oraşul de acum, tăcut şi pustiu. Numai când taxiul s-a apropiat de inima oraşului am zărit câteva repere familiare – o fântână frumoasă, într-o piaţă spaţioasă, peste acoperişuri cele două turnuri gemene ale Franenkirche şi apoi faţada modernă a Gării Centrale, impozantă în lumina crudă a felinarelor, dar ca toate gările când sunt închise, moartă complet.

La primul hotel la care am încercat, toate camerele erau ocupate. Şoferul ne-a dus la un altul, mai mare şi mai luxos, cu un hol la intrare numai marmură şi oglinzi şi palmieri înalţi. Clive l-ar fi acceptat, Michael l-ar fi privit cu dispreţ. Aveau camere şi am mers după însoţitor pe o scară largă, sinuoasă. Alec a zăbovit un moment la uşa camerei mele.

— Nu vă faceţi griji, mi-a spus. Am un presentiment că nu va trece mult până îl găsim pe Michael – şi pe tatăl său.

Am închis uşa. Camera era spaţioasă şi plină de oglinzi. M-am zărit în ele şi am fost surprinsă să văd că arătam aceeaşi, fără măcar un semn de încordare. Ciudat că întreaga mea lume a trebuit să sufere o schimbare totală şi nu a lăsat vreo urmă.

„Michael!" Am lovit cu pumnul în cuvertura patului. De ce ai făcut asta? Eram fericită cu Clive – nu ştiai? – fericită! Dacă se va întâmpla ceva, nu-ţi voi ierta niciodată că ai scormonit trecutul.

Dimineaţă, Alec Manzoni m-a salutat cu un entuziasm care nu era împărtăşit de mine. Terminase

micul dejun când am venit eu la masă, pentru că, în ciuda călătoriei noastre din timpul nopţii, se sculase devreme. Pe când chelnerul mi-a adus tava cu mâncare, el mi-a explicat că aranjase la hotel să închirieze o maşină. De fapt, aceasta sosise deja, aşa că puteam pleca îndată după ce voi termina şi eu micul dejun. M-am uitat cu surpriză la el.

— O maşină? Staţi puţin, un lucru trebuie înţeles clar. Am suficienţi bani pentru ce am nevoie, dar nu am intenţia să vă plătesc cheltuielile. Aţi plecat atât de neaşteptat încât nu s-a putut aranja nimic.

— Am suficienţi bani lichizi. S-a bătut peste buzunar, unde ştiam că se aflau cele cinci plicuri. Bunica mea nu s-a atins deloc de banii lui Johnny, dar am intenţia să-i utilizez cu folos. Transportul s-a aranjat şi de la recepţie mi-au dat o hartă. Acum, cum se numea satul unde stătea Johnny?

— Nu mai e acolo.

— Nu, însă dumneavoastră credeţi că Michael e în drum spre acel loc, pentru că ei trebuie să aibă adresa – corect?

— Da.

— Pentru mine e suficient.

— Alec, nu mi-ai explicat deloc un lucru. Am rupt o bucată de chiflă şi am uns-o cu grijă cu unt. Să presupunem că dai de urma lui Johnny? Să presupunem că ajungi la el? Şi apoi?

În jurul gurii avea cute adânci, ochii i se mijiseră şi faţa îi era dură ca faţa unei statui de piatră.

— Şi apoi? am repetat. Ce vrei să faci?

— Johnny Reynolds a dispărut – se presupune că a fost omorât, acum unsprezece ani. E corect? Vocea lui era joasă, încât o auzeam cu dificultate. Amândoi ne dăm seama de ce s-a folosit de prilej să dispară atât de convenabil, deşi cum s-a întâmplat numai Dumnezeu şi blestematul dumneavoastră soţ ştiu. Ei

bine, s-a întâmplat. Ce a făcut Johnny Reynolds – sau oricare nume sub care se ascundea – în toţi aceşti ani? Se poate judeca destul de bine după aceste plicuri. S-a bătut pe buzunarul de la haină din nou. Putem recunoaşte că ele dovedesc o speranţă de conştiinţă. Însă a renunţat la toate responsabilităţile sale, lăsând pe altcineva să adune cioburile – şi anume, pe bunicul meu.

A ezitat.

— L-am găsit, doamnă Petterson, atârnând de o grindă din fabrică. Eram numai un copil. Când i-am văzut tăind frânghia… Nu vă puteţi imagina ce efect a avut asupra mea. Am fost crescut de bunicii mei. L-am iubit pe bătrân.

Degetele lui se jucau cu cuţitul. Muchea neascuţită a acestuia făcea linii pe faţa de masă. Orice urmă de aroganţă dispăruse din comportarea lui. Arăta tânăr şi nesigur şi nefericit.

— Îmi pare rău, am zis calmă. Dar nimic nu poate schimba ce s-a întîmplat. N-ar fi mai bine să luaţi următorul avion spre casă?

El şi-a smucit capul în sus cu energie.

— Asta v-ar putea conveni dumneavoastră, dar nu mie. Îi voi da de urmă lui John Reynolds, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac. A trăit în ignoranţă şi şi-a clădit o nouă viaţă. Evident din modul în care sunt adresate plicurile că nu ştie nici măcar că bunicul meu e mort. O să-i spun eu, Pe Dumnezeu, îi voi spune. O să-i spun în aşa fel încât n-o să uite niciodată. Astfel încât să trăiască, să doarmă şi să moară cu imaginea bunicului meu legănându-se de grindă! Astfel încât să ştie şi el de ce este un ucigaş blestemat, blestemat! Şi în privinţa acestora – banii lui de conştiinţă…

A scos cele cinci plicuri din buzunar, împrăştiindu-le pe masă.

— O să i le bag pe gâtul lui nenorocit. Sunt bani pătaţi de sânge. Şi o să-l fac să-i înghită.

Eram înfricoşată, nu pentru mine, ci pentru Johnny. Deşi, ce mi-ar păsa ce se întâmplă cu el? Merita orice urma să i se întâmple. Numai că nu voiam să fiu parte la asta. Două pete stacojii au apărut pe obrajii lui Alec Manzoni, întinzându-se în sus până sub ochi. Am înghiţit nişte cafea în grabă, apoi simţindu-mă mai sigură, am încercat să-l fac să judece raţional.

— Ar fi vrut bunicul tău să se întâmple aşa? Nu cred, altfel nu s-ar fi chinuit atâta să muşamalizeze toată treaba. N-ar fi trebuit să-ţi începi căutările. Du-te acasă înainte de a face ceva ce să regreţi.

Expresia concentrată i-a dispărut şi un zâmbet mic îi juca în colţurile gurii. A pus jos cuţitul.

— N-am avut intenţia să vă înfricoşez. Iertaţi-mă. Nu voi face ceva ce să regret sau dumneavoastră să regretaţi – vă promit. Acum dacă sunteţi gata, putem porni.

— Dar n-ar fi mai bine dacă…

— Dacă-i spuneam lui… Clive, ăsta e numele, nu? E la latitudinea dumneavoastră, doamnă Petterson. Dacă nu vă place compania mea pot să-i spun povestea şi lui.

Nici măcar nu am catadicsit să-i răspund. Luându-mi poşeta am ieşit din sala de mese. Alec Manzoni mă urma.

CAPITOLUL XV

Ştiam că Oberwald nu era departe. Eram în munţi acum. Creste cunoscute, câteva acoperite cu zăpadă, se ridicau deasupra pajiştilor alpine. Am văzut conturul ascuţit al vârfului Zugspitze, inconfundabil şi la fel de impresionant, ea atunci când l-am văzut prima oară. Mai erau vilele mici cunoscute, picturile lor murale şi verandele largi. În jurul zidurilor se aflau încă stivuiţi butuci; grădinile constituiau încă o dezlănţuire de culori, cu părăluţe şi gladiole şi floarea soarelui gigantice, răsturnate una peste alta, într-o abundenţă de flori.

Trebuie să fi plouat zdravăn în ultimele zile, pentru că peste tot iarba era verde. Pâraie mici, umflate peste mărimea lor normală, susurau zgomotos printre pietre şi, într-un loc unde se formase o cascadă, am observat că unul se lăţise mai mult peste făgaşul lui bine definit.

Acesta era drumul pe care o luase Clive când, la insistenţa mea, am părăsit Oberwaldul atât de precipitat. Numai că atunci a mers în sens opus. Am aruncat pe furiş o privire tovarăşului meu. Alec Manzoni condusese pe această şosea de munte la fel de concentrat ca prin Londra, în drum spre aeroport – cu mâinile strânse pe volan, fără să zâmbească, necomunicativ, neluându-şi ochii de pe drumul din faţă. Părea complet indiferent la frumuseţea peisajului prin care trecea.

— Ai văzut indicatorul? l-am întrebat repede, când am zărit cuvântul „Oberwald".

Nu mi-a răspuns, dar a cotit pe un drum îngust, care se bifurca la dreapta. Apoi dincolo de un pâlc de pomi am zărit pe neaşteptate satul cu biserica lui cu ziduri albe, conturându-se pe culoarea verde a dealurilor.

Deci mă întorsesem la Oberwald. Frumosul Oberwald! Oberwaldul demn de ură, unde începuse toată încurcătura asta mizerabilă, unde, poate, era destinată să se sfârşească. Hotelul Anna-Maria arăta atât de exact ca în seara aceea când Clive şi cu mine am sosit, încât mi-aş fi putut uşor imagina că acesta era începutul, că Clive era alături de mine. Dar, nu… Umbrele de soare de pe verandă, florile, pictura unei petreceri de nuntă de pe zid – totul era la fel, însă toată lumea mea se schimbase încât nu mai putea fi recunoscută. Într-un fel mă schimbasem şi eu.

Doamna Cromer era încă la recepţie. A ridicat privirea când am intrat şi am văzut că încruntarea întrebătoare s-a schimbat, la început în recunoaştere, apoi în surpriză. Şi-a lăsat jos creionul.

— E doamna Petterson, a vorbit ea în engleza ei îngrijită, precisă, care brusc mi-a devenit familiară, ca şi hotelul însuşi. Am dreptate – da?

— Da, aveţi dreptate. Mă tem că din nou am venit fără să am rezervare. Şi cu un prieten, de data asta! Am încercat să-mi fac vocea jovială. Aveţi două camere?

S-a uitat rapid de la mine la Alec. Aproape că am auzit cum pufneşte a dezaprobare. „Foarte bine, am vrut să spun. Nici mie nu-mi place mai mult ca ţie. Ştii că am un soţ. Nu l-am uitat. Problema e că nu e legal soţul meu – şi omul de aici ştie asta". Dar n-am spus nimic. Frau Cromer nici ea n-a spus nimic, ci a trecut cu degetul peste intrările din registru.

— Aveţi noroc, a spus în cele din urmă. Sunt două camere. Pentru dumneavoastră o cameră cu vederea

spre munţi şi pentru prietenul dumneavoastră… S-a oprit şi a privit întrebător la Alec.

— Domnul Manzoni, m-am interpus în grabă. îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă prezint.

— Şi pentru prietenul dumneavoastră, domnul Manzoni, o cameră care dă în grădină, a continuat ea. E bine? Urmaţi-mă, vă rog.

Camera mea era în partea din faţă a hotelului, lângă camera pe care o ocupasem anterior cu Clive. Era mai mică, bineînţeles, dar cu aceeaşi vedere, aceleaşi ziduri ieşite în afară şi acelaşi plafon inegal. Patul avea o tăblie decorată cu nişte picturi de amator înfăţişând nişte flori, garderobul era şi el pictat şi decorat în acelaşi stil.

— Soţul dumneavoastră e mai bine? Frau Cromer a zăbovit la uşă. Bun. Şi fiul dumneavoastră?

— Îl aştept să vină aici. De fapt, mă întrebam dacă aţi primi vreun mesaj de la el? N-a telefonat?

— Nu, n-am nici o veste de la el. Îşi alegea cuvintele cu grijă, evaluând situaţia. Aţi călătorit în tot acest timp de când aţi fost aici înainte?

I-am relatat că am fost acasă o vreme şi noua vizită o făceam numai pentru a-i acorda prietenului meu (era dificil să folosesc această expresie, dar trebuia să explic cumva prezenţa lui Alec) şansa să vadă Oberwald. El fusese încântat, i-am spus ei, cu descrierea ce i-o făcusem despre sat. Ea a ascultat, impasibil politicoasă, evident suspicioasă, apoi dând din cap în sensul asta-e-povestea-ta, la fel de clar ca şi când ar fi exprimat-o în cuvinte, a închis uşa şi m-a părăsit.

— Ptiu! ce dragon, a zis Alec intrând pe tăcute în camera mea.

Am surâs.

— Aşa îi spunea şi Clive. Nu e femeie rea, zău, numai că se miră – ca şi mine! – de comportarea stranie pe care o am.

— Bine! am înţeles aluzia. Dar va trebui să fim cu băgare de seamă, sau faţa asta îngheţată va da o interpretare incorectă intenţiilor mele. S-a dus la fereastră şi s-a uitat afară. Ce vedere! Nu sunt sigur de ce, dar – ei bine, într-un fel nu pot să mi-l imaginez pe Johnny în acest decor.

— I-au plăcut întotdeauna munţii.

— Deseori mi-am imaginat că ajung faţă în faţă cu el. Da, chiar înainte de a şti că mai e încă în viaţă. Dar se petrecea întotdeauna în contexte diferite – un hipodrom, poate, sau o bodegă, sau chiar o masă de biliard.

— Îl faci să pară un gangster!

— Şi n-a fost?

— Nu, n-a fost! am spus cu înverşunare. A fost o persoană obişnuită – cineva ca tine sau ca omul de pe stradă; numai că s-a băgat într-o încurcătură groaznică pentru că vroia bani pe o cale mai uşoară. Şi la început, asta s-a întâmplat pentru că vroia să-mi dea mie lucrurile bune ale vieţii şi dacă te gândeşti…

— Îl aperi?

M-am dezumflat rapid.

— O poveste, nu? Nu aprob ce a făcut, dar, în ciuda acestui fapt… Ecluzele memoriei s-au deschis brusc. L-am iubit odată.

Perdeaua a căzut din mâna lui Alec.

— Haideţi! Aveţi nevoie de o băutură. Vorbea aproape aspru. Şi în acelaşi timp să obţinem adresa preţiosului Johnny de la drăguţa cea bătrână de la recepţie. Dumneata o să întrebi, eu o să ascult, cu urechile ciulite – e bine?

Când coboram scările, m-am întrebat ce ar face Alec dacă aş refuza. „Acasă" era departe? Clive pe un

alt continent. Ameninţarea lui de a dezvălui totul îşi pierduse pentru moment importanţa. Era o ameninţare ce înnegura ziua de mâine mai mult decât pe cea de azi. Dar mâine va veni – şi la fel „acasă", şi Clive şi o răfuială mortală. Şi trebuia să fac cum îmi ordona, dacă vroiam să salvez ceva din ceea ce distrusese Johnny.

Frau Cromer a ridicat privirea când m-am oprit la recepţie.

— Nu ştiu dacă mă puteţi ajuta. Vorbeam cu şovăială. Când am fost aici data trecută, stătea la hotel un domn Murphy. A plecat pe neaşteptate, fără să-mi dea adresa. Mi-aţi putea-o da dumneavoastră?

— Imposibil! Buzele i s-au închis cu zgomot ca ţăcănitul unei farfurii. E o regulă a hotelului – nu transmitem adresele vizitatorilor. Niciodată, cu excepţia când poliţia se interesează de ele.

— Poate că nu în general, dar în acest caz... E important să-l contactez. Alec m-a împins în şale şi am pus patos în cererea mea. Nu v-aş deranja, însă e realmente urgent.

— E o regulă, Frau Petterson, a repetat ea încăpăţânată. Îmi pare rău.

— Dar nu sunt o cunoştinţă întâmplătoare. Alec mă împingea în continuare. Sunt o prietenă a domnului Murphy.

— Da, îmi amintesc.

— Vă amintiţi... V-a spus el?

— Nu. Dar aţi întrebat de numărul camerei lui. Aţi uitat? Îmi pare rău, Frau Petterson. Şi-a îndreptat atenţia, în mod deliberat, spre registrele ei. O regulă este o regulă. Nu pot s-o încalc pentru nimeni.

Am ieşit în stradă. Pe trotuar, în faţa hotelului, erau mese şi umbrele colorate. O chelneriţă servea băuturi şi prăjituri delicioase cu frişca. Alec a tras un scaun pentru mine, apoi, aşezându-se şi el, a făcut comanda.

După ce a plecat chelneriţa şi-a pus coatele pe masă, luându-şi bărbia în mâini.

— Fir-ar să fie, a spus el.

— Am făcut tot posibilul. Nu m-a agreat niciodată – sunt sigură. Dacă ar fi întrebat-o Michael, ar fi primit un răspuns diferit.

— De ce spui asta?

— S-au înţeles mereu bine. Lui îi plăcea să-şi exerseze puţina germană cu ea şi… Stai o secundă! Puteam vedea după expresia de pe faţa lui Alec ce avea în cap. Să-l lăsăm la o parte pe el. Ai ajuns la un punct, aşa că recunoaşte-ţi înfrângerea şi du-te acasă.

Un zâmbet i s-a extins de la un obraz la altul. Chelneriţa punea pe masă pahare înalte cu suc de fructe. După ce a plecat, el a chicotit uşor.

— Înfrângere? Oh, nu! Acesta e numai începutul. N-am fi putut alege un loc mai plăcut în care să aşteptăm. S-a lăsat pe spate în scaun, relaxându-se cu un murmur mulţumit. Personal, nu mă grăbesc în mod deosebit să-l văd pe Michael.

— M-am aplecat în faţă.

— N-o să-l implici în asta!

— Nu credeţi că e băgat până peste urechi?

— Nu-i va face nici un rău tatălui său.

— Nu? Alec a sorbit din băutură. Nici chiar dacă ştie că fericirea mamei lui este în joc?

Am clătinat din cap.

— Nu-l cunoşti pe fiul meu!

N-am petrecut niciodată două zile mai stranii decât cele ce au urmat. Nu puteam să mă descotorosesc de Alec Manzoni. Îmi impusese compania lui, dar brusc l-am privit drept atuul meu. Când va sosi Michael, ce dovadă mai bună îi puteam oferi despre delincvenţa lui Johnny decât istoria lui Alec? Să audă şi Michael din prima sursă, cum micul Alec îl găsise pe bunicul

lui legănându-se de o grindă. Să afle de la persoana cea mai strâns implicată în acei ani de escrocherie şi înşelăciune. O să fie un şoc, da – dar Michael nu era un prost şi, după ce va auzi relatarea pe care o ştiam, va înţelege că va fi un dezastru groaznic pentru tatăl său, cât şi pentru mine, dacă se va face legătura intre trecut şi prezent. Şi când va şti…

Dar nu îndrăzneam sa ma gândesc atat de departe. Pas cu pas, aşa trebuie să procedez. Pentru moment, un joc de-a şoarecele şi pisica cu Alec Manzoni mereu la îndemână, uneori vibrant, alteori posac; observând, aşteptând, arţăgos – exact cum eram şi eu – pentru că încă nu apărea nici un semn de la Michael.

Am hoinărit prin apropierea hotelului, neîndrăznind să merg prea departe, ca nu cumva să apară. Alec aştepta împreună cu mine. Michael avea ceva bani, atât îmi spusese în scrisoare. Dar, în plus, spusese că va face autostopul, aşa că putea veni oricum, oricând. Mă aşteptam să coboare din fiecare autobuz care dădea colţul lângă hotel, mă aşteptam ca el să sosească cu orice trailer de distanţă lungă, din cele ce duduiau prin preajmă.

Orele treceau. În locul nerăbdării îşi făcea loc neliniştea. Să campezi în străinătate cu un grup de elevi constituia o pregătire slabă pentru aventura dură de a cere să fii luat în maşină, cu degetul, o jumătate din Europa. Am fost prea mulţumită de mine? Poate că fusesem prea sigură că Michael va putea avea grijă de el. Nu, nu atât de mulţumită, cât egoistă. Acesta era adevărul. Adevărul oribil, neînfrumuseţat. Şi încet, eram forţată să admit asta. În tot acest timp am vrut să cred că Michael se va descurca, pentru că dacă n-ar fi făcut-o, ar fi însemnat poliţia şi publicitatea, în ziare şi apoi pentru Clive şi mine… ce? Marele semn de întrebare! Testul afecţiunii lui Clive. Alegerea pe care va trebui s-o

facă. Religia lui pe de o parte, pe de alta, aşa-numita lui soţie cu care, conştient, nu va avea libertatea să se căsătorească. A fost o alegere pe care n-am vrut să i-o impun, poate pentru că îmi era frică.

Dar ca să apăr fericirea noastră, pe seama unui pericol posibil pentru Michael, era un egoism flagrant.

— ...cel puţin, asta cred. Nu sunteţi de acord? a întrebat brusc Alec.

Am tresărit.

— Îmi pare rău, n-am fost atentă.

— Nu-i nimic. Şi-a întins picioarele şi luând un exemplar al ziarului de ieri şi-a înăbuşit un căscat. Vorbeam despre persoana asta cu faţa de vacă de aici. Nu pleca deloc de la blestemata aia de recepţie. Nu-mi pot imagina de ce e aşa de ocupată.

Şedeam din nou în faţa hotelului. Acolo am petrecut multe ore, lungi de tot – aşteptând, privind. Mişcându-mi puţin scaunul puteam să văd prin uşa deschisă a hotelului în holul de la intrare. Frau Cromer vorbea cu unul din oaspeţi.

— Chiar când pleacă pentru cinci minute, încuie registrul, a mormăit Alec.

Am zâmbit.

— Te miri că e precaută? Te-a prins vrând să te uiţi în el ieri.

— Te înfurie! Informaţia pe care o vreau e înscrisă acolo, dar o păstrează în strict secret. Domnul Murphy, într-adevăr! A pufnit scurt. Johnny al nostru n-a manifestat cine ştie ce originalitate în alegerea numelui.

— Poate că n-a avut încotro. N-a trebuit să cumpere un paşaport de la cineva din lumea interlopă?

— Probabil. Dar e un nume atât de lipsit de imaginaţie – nu mai bun decât Jones sau Smith. Sunt încredinţat că face afaceri în Canada – episodul bavarez fiind numai o extensie a acestora şi e probabil

în cealaltă parte a Atlanticului acum. Nu m-ar surprinde să aud că bunica mea a mai primit din banii lui de conştiinţă. Însă Canada e o ţară mare şi – Murphy…! Cărţile de telefon sunt pline de ei şi ar fi imposibil fizic să mergi pe urmele fiecăruia.

Am văzut un camion care a oprit la capul străzii. Cineva a coborât. Mi-am ţinut răsuflarea, apoi, pe când camionul a plecat mai departe, pasagerul a urcat dealul spre hotel – un bărbat în vârstă, ce purta pantaloni scurţi tradiţionali, cu o pălărie bavareză lăsată pe spate. Din nou, nici un Michael… Tremurând puţin, mi-am pus puloverul pe umeri. Alec mi-a prins privirea. Şi el observase camionul.

— Nu mai pot aştepta, am spus calmă. Eram aşa sigură că se va îndrepta spre Oberwald dar – ei bine, a trecut destul timp. Ceva se poate să se fi întâmplat!

N-a comentat.

— Ce intenţionaţi să faceţi?

— Să mă întorc la München mâine şi apoi – primul avion spre casă.

— Şi asta-i tot?

— N-ar fi trebuit să vin. Poate că mă aşteaptă un mesaj acasă. Dacă nu – atunci voi anunţa poliţia. Cât despre Clive… Am ridicat mâna pentru că era pe punctul de a mă întrerupe. Tine-ţi ameninţările! Va trebui să cunoască acum toată istoria, aşa că i-o voi spune eu.

Era înfrânt, şi ştia acest lucru.

— Mai stau să aştept aici câteva zile, a murmurat el ursuz. Aş vrea să mă uit în acel registru. Oricum, Michael mai poate veni. Sunteţi sigură că nu s-a putut duce în altă parte?

— De ce, nu – numai dacă… Am făcut o pauză. Dintr-un motiv ciudat mi-am amintit cum a început toată tărăşenia. Mi-am amintit de plicul cu scrisul lui Johnny pe el, care se afla la recepţie. Un plic, am

spus. Pe moment m-a frapat în special recunoaşterea scrisului – modul în care erau formate literele. Cât despre Michael… Nu i-a dat atenţie, am spus. Nu-şi va reaminti?

— Să dea atenţie la ce? Îmi ascundeţi ceva?

A ascultat concentrat în timp ce-i spuneam cât de puţin aveam să-i spun, apoi pentru un moment a tăcut.

— Nici eu nu-mi amintesc ce scria pe plic, am spus. Nu-mi puteam aduce aminte. Oh, nu-şî va aminti şi dacă… Ce faci?

— Luaţi asta! Mi-a fost dat un stilou în mână. Şi aici e un plic. Alec a scos unul din buzunar. Adresaţi-l acum prietenului dumneavoastră – domnul Murphy. Da, chiar numele lui. Nu-i ştiţi iniţiala, aşa că mai bine lăsaţi spaţiu.

Am făcut cum mi se cerea.

— Ce-i cu asta? l-am întrebat, dar el nici măcar n-a răspuns. Scosese un carneţel din buzunar, a rupt o pagină, a împăturit-o şi apoi a băgat-o în plic. L-a lipit cu grijă.

— Acum… Şi-a coborât vocea. Frau Cro-mer e singură acum. N-ar fi un prilej bun să-i spuneţi că plecaţi mâine dimineaţă? Şi în acelaşi timp să-i daţi asta… A împins plicul peste masă. Nu ne va refuza să-l transmită mai departe.

— Şi după aceea?

— Veniţi înapoi aici. Fac eu restul.

M-am ridicat puţin nesigură, ezitând încă, şi m-am dus în hol. Frau Cromer şi-a notat grijulie plecarea mea şi, luând plicul, l-a pus pe masă.

— O să-l trimit, a spus ea pe un ton acru. Dar nu vă pot da adresa. Aşa e regula. Înţelegeţi?

Înapoi, din nou, la masa de pe trotuar, m-am aşezat pe scaunul de lângă Alec.

— Şi acum? am întrebat pe nerăsuflate. Ce urmăreşti exact?

El s-a comportat cu răceală, aproape ca şi cum vroia să piardă timpul. Oferindu-mi mie o ţigară şi-a luat totuşi şi el una, apoi şi mai încet, s-a căutat în buzunar după brichetă. Soarele aluneca în spatele munţilor şi umbrelele colorate, care cu o oră în urmă asiguraseră o binevenită oază de umbră, erau strânse acum şi luate. Pe măsură ce mesele se goleau, trăncăneala de după-amiază a încetat şi numai câţiva oaspeţi ai hotelului mai zăboveau cu băuturile lor. L-am văzut pe Alec uitându-se cu o nonşalanţă grijulie prin uşa deschisă a hotelului, apoi cu aceeaşi degajare a stins ţigara.

— A adresat plicul, a spus el şi l-a pus împreună cu poşta hotelului. De ce nu m-am gândit înainte la asta? Acum, ce voiaţi din cameră – un şal? Ochii i-au scânteiat. Daţi-mi cheia. Şi luaţi asta… un orar. Cum eu mai stau, va trebui să vă descurcaţi singură cu drumul înapoi la München. Problema e că nici unul nu puteam da de vreun capăt în aceste oraşe străine. Lăsaţi-mă să trec prin hol şi să ajung la jumătatea scărilor, apoi o chemaţi pe Frau Cromer aici afară. Vă va ajuta să descifraţi aceste hieroglife.

Acum îmi era clar.

— Bine! am spus. Alec a intrat în hotel. Am aşteptat un moment ca să iasă din raza vizuală a doamnei Cromer apoi, lăsându-mă pe spate în scaun, am chemat-o. A venit aproape imediat şi a fost foarte binevoitoare. Răsfoia paginile din hârtie ieftină în timp ce vorbea de legături şi trenuri rapide şi personale. Şi în tot timpul cât am dat din cap cu politeţe, mi-l imaginam pe Alec scotocind prin poşta de seară a hotelului.

— De la Garmisch-Partenkirchen sunt trenuri directe, spunea ea. Dacă prietenul dumneavoastră vă duce cu maşina până a-colo, atunci…

O mână m-a apucat de umăr.

— Uitaţi şalul pe care-l voiaţi, a spus Alec graţios. Şi m-am mai gândit… dacă nu vă deranjează să plecaţi imediat, vă duc cu maşina până la München. Da, ştiu că este o hotărâre neaşteptată, dar planurile mele s-au schimbat complet.

Am aşteptat sus pe coridorul întunecos. Alec Manzoni a zăbovit un moment, ca să vorbească cu Frau Cromer despre notele noastre de plată. L-am auzit râzând – un râs aspru, fals, apoi i-am auzit paşii repezi venind pe scări. Zâmbetul îi dispăruse, bărbia îi ieşise înainte agresivă.

— Ei? am întrebat.

— Da, am găsit-o. Este o adresă din Munchen.

— Şi mergi acolo imediat?

— Nu-i ăsta obiectul călătoriei mele? Vă duc la aeroport şi, cu noroc, veţi putea găsi un loc la avionul de noapte.

Gândeam repede. Căutările lui Alec şi ale mele se legau în mod inexorabil. Nu vroiam să-l văd acum pe Johnny sau niciodată, dar unde era el, acolo putea fi şi Michael.

— Nu, am spus calmă. Trebuie să merg cu tine. Am dat de urma lui Johnny. Nu e posibil ca şi Michael, într-un fel sau altul, să fi făcut la fel?

Deci aici locuia Johnny. Aici se dusese când s-a retras în grabă din Oberwald. Alec găsise locul cu dificultate – un bloc de apartamente luxoase, pe o stradă liniştită, aproape de centrul oraşului, dar departe de luminile de neon şi zgomotul circulaţiei. Balcoanele erau ornamentate cu ceramică. Erau lumini la multe ferestre şi la unul dintre apartamente storurile roşii erau încă lăsate.

Faţă în faţă în cele din urmă. Nu mai era nici o scăpare acum. Nu asta plănuisem la început. Avusesem de gând să-l opresc pe Michael înainte de a

putea ajunge la tatăl său. Niciodată, dar niciodată nu intenţionasem să mă confrunt cu Johnny! Mă simţeam rău. „Nu e vina mea, Clive", mi-am spus în şoaptă. „Trebuie să-l găsesc pe Michael. Acesta e singurul motiv că mă aflu aici. Pe tine te iubesc – acum mai mult ca niciodată". Dar fiecare nerv din corpul meu îmi striga înapoi – „Trădătoareo!" şi brusc nu m-am mai putut mişca.

— Haideţi! Cu buzele strânse, Alec ţinea portiera deschisă. Nu coborâţi?

— Nu. Mergi sus şi dacă Michael e acolo – spune-i că-l aştept. Şi, Alec… Trântise deja uşa şi plecase. S-a uitat înapoi. Să nu faci vreo prostie.

Am văzut cum i se înconvoiaseră umerii. Apoi nu a mai fost, înghiţit undeva înăuntru în acea clădire luminată. Plecat să-şi ducă la bun sfârşit misiunea; să facă – ce? Să împovăreze conştiinţa unui om vinovat. Să-l facă pe Johnny să se vadă ce era – un ucigaş. Aceasta era intenţia lui mărturisită.

Niciodată nu mi-a fost uşor să mă rog. Dar de data aceasta mi-a venit în timp ce şedeam în maşina lui Alep, în faţa apartamentului lui Johnny. Nu m-am mai rugat niciodată atât de puternic sau atât de repede. Mă rugam – pentru ce? Abia ştiam. Presupun că pentru ca Michael să iasă din acel bloc. Da, asta vroiam. Voiam ca el să iasă, să vină în maşină, să plecăm… Şi apoi să mă trezesc la atingerea mâinii lui Clive. Poate că dacă mă rugam suficient de puternic voi descoperi că toată tărăşenia asta mizerabilă fusese un coşmar, că nimic nu se întâmplase cu adevărat.

O veşnicie. Şi apoi, în cele din urmă, a apărut o umbră pe uşa de sticlă de la intrarea din hol. S-a deschis şi – nu Michael… ci Alec a venit în grabă spre maşină. A deschis cu forţă, uşa şi s-a urcat pe scaunul şoferului.

— Nu ştiu nimic de Michael. A rostit informaţia înainte de a avea şansa să întreb. Dar prietenul nostru drag, domnul Murphy, s-a mutat acum o săptămână. Nimeni nu pare să ştie ceva despre el. N-a lăsat nici o adresă, dar o vecină care, din fericire, vorbea puţin englezeşte, mi-a spus că crede că s-a dus să stea la ţară cu un prieten, Herr Estermann. Problema e că nu ştie unde stă acest Herr Estermann.

— Estermann! am repetat iar numele. Mi se pare vag cunoscut ca şi… scrisoarea de pe masa doamnei Cromer! Brusc o puteam vedea acolo, tot atât de clar ca şi cum aş fi avut-o acum în faţă. Da, sunt sigură că ăsta e numele de pe plic.

— Şi adresa? Alec m-a apucat de braţ. Gândiţi-vă!

— Nu ştiu, am spus nenorocită. Nu pot să-mi amintesc.

CAPITOLUL XVI

Noaptea părea că nu se mai sfârşeşte. Dacă aş fi putut numai închide ochii şi să-mi golesc mintea de coşmarul care-mi înghiţea viaţa! Însă nu puteam să dorm. Nici chiar să mă odihnesc. Înainte şi înapoi… înainte şi înapoi… Am păşit în susul şi în josul podelei camerei mele în acel hotel din München. încercând să-mi amintesc, încercând să descifrez ce trebuia să fac în continuare.

De un lucru eram sigură. Michael îşi reamintise acea adresă şi prin această persoană, Herr Estermann, căuta să-l găsească pe tatăl său. Mi-am amintit vag ceva ce zisese când i-am arătat scrisoarea de pe masa lui Frau Cromer – ceva despre un băiat neamţ de la el de la şcoală cu acelaşi nurne. Aşa că el trebuie să fi reţinut numele, probabil şi adresa, numai că în acel moment n-am dat atenţie la ce spunea, fiind tulburată de caracterul familiar al scrisului.

M-am oprit dintr-odată din mersul meu frământat. Vedeam atât de clar plicul! Acum puteam vedea chiar şi numele pe el – Herr Estermann, în stilul de scris îndrăzneţ, grăbit al lui Johnny. Sub nume… ce? Mi-am adus aminte că am remarcat unele litere pentru că erau atât de distincte. Un **g** cu înflorituri… un **s** artistic… un **r** scris cu îndrăzneală… Şi mai era un **ü** german caracteristic cu două puncte, cum s-o mai fi chemând? Însă literele izolate nu formau un cuvânt şi deşi mi se învârtea capul şi mă durea tot corpul, nu mă apropiasem de denumirea locului unde, eram convinsă acum, se dusese Michael.

Ce ar trebui să fac eu acum? Dacă Clive ar fi fost acolo ar fi ştiut, însă între noi era Atlanticul. S-o fi întrebat de ce nu-i scrisesem? M-am uitat la telefonul de pe noptieră şi pentru un scurt moment am cochetat cu ideea de a vorbi cu Canada la telefon. Chiar când am atins receptorul, mâna mi-a căzut. Cum aveam să-i explic ce se întâmplase într-o conversaţie de câteva minute? Nu puteam.

Cu ochii încă larg deschişi, dar indescriptibil de obosită, m-am uitat la primele licăriri ale zorilor luminând cerul. Nerăbdătoare, am aşteptat ca zorile să se transforme în zi. Apoi, în cele din urmă, am auzit zgomote slabe în hotel şi de pe stradă pe cele ale traficului. Încet, încet, lumea se pusese în mişcare.

M-am îmbrăcat în grabă. Bănuiam că Alec Manzoni se va fi sculat deja şi vroiam să-i împrumut harta. Poate că voi fi în stare să găsesc pe ea vreo localitate al cărei nume încorpora literele pe care mi le aminteam, în tăcere, am ieşit din cameră şi parcurgând coridorul, i-am bătut la uşă.

Miei un răspuns. Am aşteptat un moment, apoi am ciocănit din nou. Tot fără răspuns. Am deschis uşa cu prudenţă. Patul era gol, dar din baie s-a auzit zgomotul unui aparat electric de bărbierit.

— Vreau să iau harta, am strigat. Unde e?

— Pe masă. Vin şi eu într-o clipă. Dar de ce aveţi nevoie de ea?

— M-ar putea ajuta să-mi amintesc şi… M-am oprit brusc. Dacă n-ar fi fost bâzâitul aparatului de ras ar fi auzit un suspin neaşteptat. Fără să-mi vină a crede, am privit fix spre valiza deschisă. Acolo se afla o cămaşă curată deasupra şi dedesubt, parţial ascunsă de ea…

Ţeava unei arme!

— Ce aţi spus? Alec a ridicat vocea peste zgomotul aparatului. V-aţi amintit numele? Socotesc că fiul

dumneavoastră are o memorie mai bună. Probabil că e deja cu tatăl său şi dacă…

N-am mai auzit restul. Am fugit. Literalmente, am fugit, închizând încet uşa după mine; apoi, ajungând în securitatea camerei mele, frica – frica oarbă, stupefiantă – m-a făcut să răsucesc cheia în broască.

O armă! Răzbunare… Mi-am amintit de înverşunarea din vocea lui. Ar fi trebuit să suspectez ce urmărea, de la început. Toate vorbele acelea – dorinţa de a-l face pe Johnny să fie conştient de ceea ce făcuse – erau vorbe, nimic altceva. Şi acum?

Intrasem în panică. În loc să fi luat arma din ascunzătoarea ei, eu fugisem. O armă în mâinile mele? Nostim, poate, dar asta ar fi trebuit să fac – s-o fi luat, s-o fi ascuns, să fi făcut orice numai să nu mai fie în posesia lui Alec Manzoni. Era prea târziu pentru a mai merge înapoi. În orice moment va ciocăni la uşa mea. Cu ajutorul, sau fără ajutorul meu, va da de urma lui Johnny – într-un fel. Trebuie să ajung prima acolo. Trebuie să-l previn. Nu-l iubeam pe Johnny – nu-l mai iubeam, vroiam să-l îndepărtez. Dar să stau deoparte şi să-l las să fie ucis cu sânge rece m-ar face şi pe mine, în conştiinţă cel puţin, tot o ucigaşă. În plus, era Michael.

Am atins harta. Atât de multe denumiri şi atât de nefamiliare… Unele tipărite atât de mic, încât literele se contopeau, orbindu-ţi ochii. Am umblat cu degetul pe hartă, în sus şi în jos, ici şi colo, încercând să descopăr vreun loc care cuprindea în denumirea sa literele **g, s,** ü**, r.** Şi nu mai era şi un **e**? Pe o bucată de hârtie am amestecat literele împreună, sucindu-le şi învârtindu-le, încercând să le constitui în părţi ale denumirilor care le găseam pe hartă. Günterstal? Nu, era prea lung. Grünsfeld? Nu suna cunoscut. Güssenburg? Nu.

Brusc, degetul a subliniat cuvântul – Grünsee. L-am notat pe o bucată de hârtie. Erau literele care trebuiau şi numele familiar. Un sătuc lângă un lac mic, în inima Alpilor Bavarezi… Ăsta ar putea fi locul? Trebuia să fie! Da, sfinte Doamne! trebuie să fie.

Nu m-am sinchisit de bagaj sau de nota de plată a hotelului. Alec putea să se ocupe de asta. O jachetă peste umeri, poşeta pe braţ – şi am plecat. M-am strecurat fără zgomot din cameră. Părea să nu fie nimeni prin jur. Zgomotul uşii de la lift trântite, când am închis-o, s-a reverberat în toată clădirea.

Alec Manzoni băgase maşina pe o stradă laterală. Din fericire nu se gândise s-o mai încuie. M-am urcat în ea şi am consumat câteva minute studiind harta pentru a hotărî pe ce drum urma s-o iau, apoi am pornit motorul.

— Treceţi dincolo, mi-a spus o voce aspră. Conduc eu, dacă nu vă deranjează. Haideţi, mutaţi-vă!

Era Alec. A deschis uşa cu forţa, dar am apăsat pe acceleraţie şi în timp ce maşina se smuncea înainte el s-a aruncat înăutru, a apucat volanul şi eu am fost împinsă pe celălalt scaun.

S-a auzit un scrâşnit strident al frânelor. Cotise prea brusc la colţ, dar într-o clipă controla maşina. M-am redresat şi rostogolindu-mă în colţul scaunului, N-am uitat sfidător la el.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Să-l găsim pe soţul dumneavoastră.

— Pe soţul meu… Am repetat cu precauţie. Vrei să spui… Johnny?

— Nu-i de mirare că nu se permite poligamia! Trebuie să fie confuz cu mai mult decât un bărbat. Da, Johnny.

— Dar nu ştiu unde e.

— Nu e posibil ca familia Estermann să aibă o casă… Care e numele localităţii? Grünsee, asta e.

Grünsee, a repetat el aruncându-mi o privire triumfătoare. Mă tem că va trebui să mă îndrumaţi de îndată ce ieşim din München, întrucât nu am avut şansa să studiez drumul. Undeva pe lângă Berchtesgaden, nu?

Frica, sau poate oboseala, m-a făcut să-mi vină lacrimile în ochi. Am întors capul.

— Cum ai descoperit?

— Nu trebuia să lăsaţi bucăţelele de hârtie în cameră, doamnă Petterson. E surprinzător ce dezvăluie ele.

— La fel ca şi valizele deschise! i-am replicat rapid. Oh, Alec, te rog – nu! Ce rost are? Nimic nu-l mai readuce la viaţă pe bunicul tău şi această răzbunare… Am pus mâna pe volan. Opreşte! Du-te înapoi şi…

A făcut o mişcare laterală, reuşind să evite o maşină din sens opus, doar cu câţiva centimetri.

— Femeie nebună! M-a împins în lături cu cotul. Aţi văzut deci. Mă miram. Ei bine, nu vă priveşte deloc! A apăsat pe acceleraţie, cu mâna pe claxon. Nu v-aş fi luat, dacă nu m-aş teme să vă las în urmă. Nu vă băgaţi! Aţi înţeles?

Johnny – să nu mă privească? Glumea! Numai că era o glumă care îţi acrea gura. L-am privit. Era un străin care şedea încordat la volan şi nu Alec Manzoni pe care îl ştiam de mult si pe care îl agreasem într-un fel. Pe faţa aceea cenuşie cruntă era scris furie oarbă. Arăta sălbatic de hotărât. Şi deodată mi s-a făcut frică, nu pentru Johnny, ci pentru mine. Aşa cum spusese, ştiam prea multe. În plus, eram o povară. Nu puteam comite un omor cu un martor de faţă, dar cum intenţiona să scape de mine? Să deschidă portiera şi să mă arunce afară, în timp ce automobilul prindea viteză? Sau va fi un sfârşit rapid, brusc, pe o porţiune pustie de drum? Oh, erau idei groaznice, absurde, dar,

privind figura răzbunătoare de lângă mine, puteam crede orice.

A fost o călătorie lungă, ciudată, tăcută. Abia vorbea, cu excepţia când întreba pe unde s-o ia. Când am bâjbâit cu harta, mi-a smuls-o din mână. Încercasem frica înainte, frica de a-l pierde pe Clive, dar aceasta era diferită. Aceasta era o frică fizică care mă strângea în ghearele ei de gheaţă, orbindumă complet, făcându-mă să uit totul, cu excepţia teroarei de moment. Am văzut puţin din peisajul prin care treceam. Münchenul fusese de mult lăsat în urmă. Îmi amintesc de un drum lat, drept – o autostradă, presupun; şi câmpuri în care ceaţa de dimineaţă devreme se ridica într-un val de nori joşi. Soarele pătrundea încet şi ceaţa a devenit intermitentă, dispersându-se în final.

Am încercat să gândesc coerent, să planific ce trebuie să fac, nu numai să-l salvez pe Johnny, dar să mă salvez şi pe mine. Dar cum să fac pe cineva să înţeleagă? Nu ştiam nici măcar cuvântul nemţesc pentru „omor" şi, oricum, nimeni nu mă va crede. Dacă aş putea să le spun în vreun fel că avea o armă…

Ce rost avea? Păream o pereche obişnuită de turişti şi poliţistul – dacă aş reuşi să vorbesc cu unul – ar considera că mi-am ieşit din minţi. Pe de altă parte, Alec nu-mi dădea posibilitatea să vorbesc cu cineva. Am pierdut noţiunea distanţei, însă treceam pe lângă sate şi orăşele şi tot nu opream încă.

Zona plată de pajişte fusese lăsată în urmă. Drumul pe care apucase mergea pe malul lacului Chiemsee şi apoi, intra brusc în inima munţilor. Aceştia se închideau în jurul nostru, în zigzaguri, sălbatici – într-o anumită privinţă mai spectaculoşi ca la Oberwald; înspăimântători în singurătatea lor. Părăsisem acum şoseaua principală şi o luasem pe un drum care trecea printr-o ravină între munţi. Am auzit

apa cum cădea ca o perdea, de pe înălţimile de deasupra, într-un pârâu mai departe, în jos. În orice alte momente aş fi apreciat splendoarea peisajului, dar nu acum – când fiecare milă pe care o parcurgeam însemna o milă mai aproape de… Ce?

Un indicator cioplit dintr-un trunchi de copac, pus deasupra siluetei caraghioase a unui excursionist cu o încărcătură enormă pe el, arăta drumul spre Grünsee. Cinci kilometri… Începuse să plouă. O burniţă fină, care era ceva mai mult decât o ceaţă. În vale s-au adunat norii, decapitând munţii şi plutind în pâlcuri peste pantele lor mai de jos. Fără soare, zona de ţară îşi pierduse strălucirea. Vilele izolate arătau cenuşii şi mohorâte, chiar şi povârnişurile acoperite de copaci păreau neprimitoare. Brusc, valea s-a deschis şi a apărut o întindere largă de pajişti care duceau la un loc mic verde. Pe marginea lui se aflau împrăştiate case.

Acesta era deci Günsee. M-am uitat la Alec. Nici un semn de emoţie pe figură. Aceasta se menţinea înţepenită, cu trăsăturile ei aspre, aceeaşi încruntare a frunţii, buzele la fel de strânse. Ce urma? Fără să-mi spună nimic, a oprit maşina şi a stat un moment uitându-se la satul mic, mohorât, ce se întindea de-a lungul lacului. Pe o parte a drumului se afla un hotel şi dincolo de el o alee de pomi forma o promenadă pe marginea apei. Lacul avea o înfăţişare de parcă ar fi fost părăsit, dat uitării. Nu se vedea nimeni prin jur – cu excepţia cuiva înghesuit la adăpostul unui copac, evident aşteptând un autobuz şi, mai jos lângă lac, se afla un pescar solitar îmbrăcat într-o manta de ploaie. N-am mai putut îndura tăcerea.

— N-o să scapi. Am încercat să ameninţ, dar frica care mă făcuse să stau, după cum mi se păruse, ore în şir, într-o tăcere încremenită, m-a trădat prin iritarea

vocii. Te rog, Alec – nu! Nu merită. Hai să ne întoarcem cât mai e timp.

— Vă e teamă, a spus el fără să se sinchisească de a se uita în direcţia mea. Mai înseamnă Johnny atât de mult pentru dumneavoastră? Bietul Clive!

— S-ar putea nici să nu fie aici. A fost numai o bănuială şi… M-am oprit brusc. Silueta de sub pom s-a mişcat şi se afla pe drum, uitându-se în direcţia autobuzului aşteptat.

— O bănuială destul de sigură, consider eu. Haideţi! Vreau să întreb unele lucruri. Începem cu hotelul. Haideţi! a repetat el cu bruscheţe, ţinând deschisă uşa maşinii.

— Aşteaptă… Mi-am trecut mâna peste frunte. Îmi pare rău – numai un minut…

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic – numai… Mi-am răsucit capul uşor. Ce prostie din partea mea. Am plecat fără micul dejun, nici măcar ceva de băut… Voi fi bine într-un minut.

S-a uitat suspicios la mine.

— Aveţi ameţeli?

Am încuviinţat din cap.

— O să treacă. Dacă aş putea lua puţină apă. Îmi pare rău.

— Vă aduc ceva de băut de la hotel. Asprimea îi dispăruse din voce şi mă privea cu nelinişte. Pot să vă las puţin?

O mână îmi acoperise faţa pe jumătate. Nu m-am mişcat, dar printre degete l-am privit cum se duce. Eram parcaţi la numai câţiva metri de hotel. A traversat drumul şi s-a grăbit pe potecă, dar chiar înainte ca el să dispară în clădire mâna îmi era pe uşa maşinii.

Se dusese. Un moment ca să fiu sigură că se afla într-adevăr înăuntru, apoi, rapid, am coborât din maşină. Am simţit ploaia pe faţă cât am alergat de-a

lungul drumului, dincolo de hotel, la silueta care aştepta la adăpostul copacilor.

La sunetul paşilor mei grăbiţi, bărbatul s-a întors.

— Mamă! a exclamat el.

Nu i-am dat timp să pună întrebări.

— Repede! i-am strigat. Să ne ascundem. Îţi explic într-o clipă. Şi trăgându-l după mine, am ieşit rapid de pe promenadă şi am intrat într-un pâlc de pomi care, după câţiva metri, coborau la marginea apei.

— Ce se întâmplă? a întrebat Michael, uitându-se dintre copaci. Cum m-ai găsit? Şi pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici?

— Asta e întrebarea pe care o să ţi-o pun ţie! Michael, dacă ai şti prin câte am trecut pentru ca… Dar nu e timp acum şi, oricum sunt mulţumită că te-am găsit. Fii atent! Se întoarce.

L-am văzut pe Alec ieşind din hotel, cu un pahar în mână şi grăbindu-se pe potecă. Era închipuire sau bubuitul din urechile mele erau realmente bătăile inimii? Alergasem şi îmi pierdusem răsuflarea.

— Cine-i…? a şoptit Michael. L-am apucat de braţ.

— St! nu acum. Îţi spun mai târziu.

Şi retrăgându-mă la adăpostul pomilor l-am privit pe Alec cum se apropie de maşină. S-a oprit brusc. Am inspirat brusc. Văzuse deci… Oh, puteam să-mi imaginez prea bine furia din ochii negri! A deschis uşa cu forţă şi, negăsind nici un indiciu, se uită prin preajmă.

— Hai! am şoptit. Acesta e primul loc unde va căuta. Să găsim ceva mai retras. Şi fugind aproape, împiedicându-mă de rădăcini şi crăci, am intrat mai adânc în inima pădurii care înconjura lacul. Pe jos era ca un covor de frunze căzute, însă ploaia puternică înmuiase pământul, astfel încât tocurile îmi intrau în noroiul gros. Poteci înguste, bătătorite de multe picioare, şerpuiau înainte şi înapoi prin pădure,

întretăindu-se una cu alta. Nu m-am oprit până ce locul nu a rămas mult în urmă, apoi, gâfâind din greu, m-am prăbuşit pe un buştean căzut.

Michael s-a aşezat alături de mine. Era ud şi cu părul nepieptănat, părul lui lung căzându-i dezordonat peste frunte şi arăta ca şi când dormise în tufişuri.

— Eşti într-o neorânduială inimaginabilă, i-am spus cu dragoste. Dar n-am fost niciodată mai încântată să văd pe cineva în viaţa mea. Oh, Michael! Michael! Şi-am început să plâng.

Mi-a luat cu gentileţe mâinile de pe faţă.

— Ce s-a întâmplat? Eşti înspăimântată! Am dat din cap.

— Şi pe bună dreptate. Michael, l-ai găsit pe tatăl tău?

Şi-a ridicat capul cu suspiciune.

— Deci, acum recunoşti. E tatăl meu… De ce n-ai putut să ai încredere în mine înainte?

— Pentru că voiam să mă ţin cu disperare de viaţa nouă pe care am clădit-o cu Clive. N-ai fi înţeles. Dar acum totul s-a schimbat şi dacă el e aici… Trebuie să-l avertizez! Nu pot să stau deoparte şi să-l văd ucis!

Şi-a smucit mâna.

— Ucis? Glumeşti! Sau vrei să spui – acel bărbat… Oh, nu!

I-am spus pe scurt şi în grabă ce se întâmplase. De nevoie a trebuit să-i spun şi despre jocurile de noroc şi despre fraudă şi despre moartea bătrânului Manzoni. Oroarea care îi dilatase ochii a fost înlocuită acum de o expresie de neîncredere ursuză. Nu se schimbase. Nimic nu se schimbase, cu excepţia faptului că pericolul care ameninţa toată lumea mea era acum şi mai acut.

— Foarte bine, nu trebuie să mă crezi. Mi-am şters picăturile de ploaie de pe faţă. Dar nu e imaginaţie. Alec Manzoni e destul de real. Şi la fel e şi arma pe

care o poartă. De aceea trebuie să-mi spui… L-ai găsit pe tatăl tău?

— Da, l-am găsit. Părea simplu spus astfel. Mai târziu, Michael mi-a vorbit de dificultăţi – despre autostop, despre un şofer de camion care simţise că ceva nu era în regulă, cum reuşise să lase o urmă falsă când a suspectat că omul anunţase poliţia. Apoi mi-a spus cum se întorsese în Grünsee (şi el îşi amintea adresa de pe plic) despre domnul Estermann şi cum a aflat că erau aproape zece în sat cu acelaşi nume.

— L-am găsit, a repetat el. Am şi vorbit chiar cu el. Recunoaşte că m-a întâlnit la Oberwald, dar în ceea ce priveşte a fi tatăl meu… Neagă că a fost vreodată în Anglia. Dar a fost ceva în modul în care a spus asta… Mâinile i s-au încleştat. Mamă, ştii că minţea.

Am văzut înfrigurarea în ochii lui. Deci de aceea aştepta la staţia de autobuz! În faţa acelei negări nu avea ce face. Aştepta nu autobuzul, ci un camion pentru prima parte a lungii călătorii până acasă.

— Poţi să mă duci la el? l-am întrebat. S-a luminat la faţă.

— De ce? Da! Herr Estermann are o casă mare la aproximativ o jumătate de kilometru în afara satului, dar se întâmpla să ştiu unde s-a dus în excursie – nu ploua atunci. Am traversat lacul cu o barcă. Putem să-i aşteptăm lângă debarcader. Acum, că e timpul ăsta, probabil că se va întoarce devreme.

A fost o aşteptare obositoare. Debarcaderul era la ceva distanţă de sat şi ne-am postat destul de retras printre pomi, dar pe un teren în pantă, astfel încât, deşi adăpostiţi, să vedem apa. Burniţa a încetat, deşi norii atârnau aproape şi în pădure se auzeau picăturile de ploaie prelingându-se şi căzând pe frunzele grele de umezeală. Vântul care bătea pe

deasupra lacului învolbura apa, formând valuri miniaturale.

Unde era Alec Manzoni? mă întrebam. Acumulase prea multă amărăciune pentru a lua înfrângerea uşor. După toate probabilităţile era ocupat întrebând unde locuieşte Herr Estermann, sperând să-şi ajungă prada înainte de a o putea eu preveni de pericol. Deşi nu era prin pădure, stăteam cu urechile ciulite la sunetul vreunui zgomot de paşi. Chiar şi vântul, care stârnise frunzele căzute, mă făcea să privesc neliniştită.

— Mamă! Michael m-a apucat de braţ.

Vezi barca aceea? Cred că tata se întoarce şi se pare că e singur.

Deci, în cele din urmă, sosise momentul. Nu acesta era modul în care intenţionasem să se întâmple. Ar înţelege Clive? Dar Clive părea a fi la depărtare de o lume, nu numai de un ocean. Barca mică cu vâsle se îndrepta spre debarcader. Îl puteam vedea pe Johnny – înalt şi bronzat, cu părul fluturând în briză. În timp ce aluneca spre mal, a ridicat vâslele cu grijă, ghidând barca.

În faţa debarcaderului, pomii fuseseră tăiaţi şi era o porţiune de câmp deschis. Am coborât amândoi de la adăpostul pomilor.

— Aşteaptă aici, i-am spus lui Michael.

— Dar, mamă…

— Aşteaptă! i-am repetat şi m-am dus singură.

Era cu câteva minute înainte ca el să iasă din magazia debarcaderului. Acelaşi pas rapid, sigur… Era atât de familiar; trezea atâtea amintiri. A ridicat privirea la norii care se adunau peste munţi şi nu m-a văzut. Am păşit pe poteca lui.

— Johnny…

S-a răsucit. Nici un surâs de salut, nici un semn de surpriză. Faţa lui era complet lipsită de emoţie, încât, pentru un moment, m-am întrebat dacă nu cumva

m-am înşelat, clacă acesta era adevăratul bărbat pe care-l iubisem odată, cu care mai eram căsătorită încă legal.

— La început băiatul, acuma tu, a spus el încet. Aş fi dorit ca tu să nu fi venit.

CAPITOLUL XVII

Îmbătrânise. Era mai mult decât simpla trecere a anilor; mai mult decât micile riduri din jurul ochilor şi porţiunile cărunte ale părului lui negru. Acesta nu era Johnny cel lipsit de griji, nepăsător, cu care mă măritasem. Nici chiar o versiune mai în vârstă a lui. Era un Johnny nou – un străin cu fizionomia lui Johnny, cu chipul lui, dar asemănarea se oprea aici. M-am uitat la el. Nu arăta nici frică, nici bravadă. Viaţa părea să fi fost stoarsă din el, astfel încât arăta nu chiar bătrân, ci zdrobit.

— Nu pot crede aşa ceva. Ascultase în tăcere relatările mele grăbite, în fugă. Tânărul Alec… O armă? Dar a fost întotdeauna un copil atât de timid. Şi bătrânul Manzoni, mort? Doamne! Ce încurcătură îngrozitoare am produs.

Puţin spus, dar nu i-am zis acest lucru – nu acum. Nu era timp. Pe de altă parte, ceva în acea figură trasă, suptă, mă prevenea că mi-aş irosi vorbele. Tot ce i-aş fi putut spune, îşi spusese şi el, lui însuşi, deja. În ochii lui am văzut oglindindu-se propria mea nefericire. Arăta atât de singur, atât de nenorocit. Îl iubisem cândva şi fusesem adesea supărată pe el. Acum, în timp ce stăteam lângă lacul verde, în acea după-amiază ploioasă de septembrie, nu-mi mai rămăsese nici iubire, nici supărare. Ambele se consumaseră şi tot ce rămăsese era mila. O milă distantă.

— Ce vei face? l-am întrebat. Dacă te întorci la casa lui Herr Estermann te va găsi.

El a ridicat din umeri.

— Mai contează? Am obosit să tot fug.

— Contează mult, i-am spus eu cu ardoare. Dacă Alec Manzoni va face o nebunie, el va avea de suferit. Şi tu nu meriţi asta.

A tresărit.

— Ba merit. Bine, n-am să-i stau în cale.

Mi-am muşcat buza. Nu fusese niciodată uşor să fii supărat pe Johnny. Pe vremuri, nu trebuia decât să surâdă – acel surâs dezarmant al lui – şi îmi schimba opinia cu a lui. De data asta nu a fost nici un zâmbet, ci o acceptare liniştită a ceea ce avea să vină. Şi, într-un fel, efectul era acelaşi.

— Unde o să te duci? l-am întrebat.

— În Canada. Am. afaceri acolo. Deci ghicise corect! N-aş fi fost acum aici, dar unul dintre directori s-a îmbolnăvit şi a trebuit să vin în locul lui. Ştiam că nu doresc, dar n-am putut să le explic şi Bavaria – ei bine, părea destul de departe de locul unde se întâmplase totul. Nici nu m-am gândit la eventualitatea de a te întâlni.

Nu-i de mirare că plecase în grabă din Oberwald. Dar ce mod de a se sfârşi o căsătorie! De ce nu s-a putut să fi rămas cu câteva amintiri fericite din acei ani agitaţi, dificili, pe care i-am petrecut împreună? Însă nu, când mă voi gândi la căsătoria noastră voi avea în vedere acest episod din urmă şi nu începutul.

— Nu sunt mândru de mine, Linda. Trebuie să fi ştiut la ce mă gândeam. Ai avut greutăţi, dar nu voi veni înapoi – îţi promit.

— Conştiinţa mea nu se linişteşte la fel de uşor ca a ta. Am încercat să mă prefac că nu te văzusem niciodată, dar acum… N-are, rost. Nu pot merge mai departe trăind o minciună şi când Clive va şti…

— Îi vei spune?

— Mi se pare că n-am altceva de făcut. Dar, Johnny, înainte de a pleca îmi datorezi ceva – o explicaţie. Cine era bărbatul din maşină?

Începuse din nou să plouă. Aceeaşi burniţă fină, mizerabilă, care făcea aerul umed, i se prelingea pe faţă. O puteam auzi răpăind pe frunze şi simţeam mirosul dulce al ierbii. Dar nici unul dintre noi n-a căutat să se adăpostească.

— Nu ştiu, a zis el calm. Acesta este adevărul adevărat, nu ştiu pur şi simplu.

— Dar era maşina ta!

— Da, maşina mea… Şi apoi mi-a relatat povestea. O poveste pe care în parte o ştiam, în parte o bănuiam, despre facturi aranjate, pe care avusese de gând să le corecteze, şi apoi, în disperare, a continuat să falsifice registrele. Şi a continuat să joace şi să piardă. La firmă erau aşteptaţi să vină revizorii şi, în ultima instanţă, se dusese la West Country să-l vadă pe unul dintre complicii săi în materie de joc, de la care spera să obţină ajutor. Când a ajuns acolo a aflat că omul murise de un atac de inimă în săptămâna precedentă.

— Eram într-o încurcătură groaznică. Disperat! O parte din acea disperare îi răzbea încă în voce după toţi aceşti ani. Nu puteam da ochii cu tine. Nu îndrăzneam să-l văd pe bătrânul Manzoni. În acea noapte tot ce voiam era să mă îmbăt. Nu aveam nici un ban, însă mi-am vândut ceasul unui bărbat din cârciumă şi – da, m-am îmbătat. Criţă! Nu-mi mai amintesc cine ştie ce despre asta, dar cineva trebuie că m-a ajutat să ajung înapoi la hotel. A doua zi dimineaţă maşina mea dispăruse. N-am anunţat-o imediat, pentru că am crezut că, beat fiind, o parcasem în altă parte şi uitasem. Apoi, în timp ce mai căutam, am văzut relatarea despre accident în ziar. E o senzaţie ciudată să citeşti despre propria moarte.

— Trebuie să fi fost bărbatul care ţi-a cumpărat ceasul! L-am găsit pe cadavru.

Nu asculta.

— A părut calea perfectă de a scăpa. Destinul. M-am amăgit chiar că, în perspectivă, va fi mai bine pentru tine. Ştiu că sună banal, dar ţineam la asta.

— Ţineai? Oh da, la propria piele. De ce nu ai înfruntat situaţia ca un bărbat? Poate dacă ai fi făcut-o…

Johnny a înţepenit. Ridicând o mână ca avertizare a rămas nemişcat, ascultând. Am auzit cum troznesc frunzele şi crăcile în timp ce cineva s-a mişcat la adăpostul pomilor. O siluetă neclară.

— Alec… a spus el puţin nesigur şi apoi, pe când persoana a ieşit la lumină, venind încet dar hotărât spre el, vocea lui Johnny s-a ridicat puternic. Nu fi nebun, Alec. Ce rost are?

Chipul lui Alec era tras şi alb. Ca faţa unui mort. Numai ochii dădeau ceva semne de viaţă şi scânteiau ca focul. Ţinea mâinile în buzunar. Nimic nu arăta că era înarmat. A avansat câţiva paşi, apoi a rămas nemişcat, fără să spună nimic, numai uitându-se la Johnny direct în faţă, neclintit, fără expresie.

— Te rog. Alec… Am făcut un pas mai aproape de Johnny. Te rog!

— Linda spune că nu valorez cât necazul pe care ţi-l va produce ţie. Are dreptate. M-a împins cu greutate de lângă el. Să fiu al naibii, nu valorez atât.

Dacă ar veni măcar cineva! Dacă ar fi Michael aici să vadă şi să aducă ajutor. Însă Michael, nemulţumit că l-am făcut să aştepte în urmă, în timp ce vorbeam cu Johnny, plecase undeva şi nu se vedea. Ploaia bătea în apele liniştite ale micului lac verde şi în pomi, o pasăre cu un croncănit nemelodios îşi chema nerăbdătoare perechea.

— Am aşteptat mult timp pentru momentul ăsta. Vocea lui Alec era ca de moarte, ca şi chipul lui. Ai crezut că poţi să-ţi cumperi uşurarea conştiinţei cu bani? Bani pătaţi cu sânge! A aruncat plicurile – cinci plicuri cunoscute – pe jos. Asta! Pentru viaţa unui bătrân? Eşti suficient de prost să crezi că ţi-ai plătit datoria?

— Înţeleg ce simţi. Vocea lui Johnny era calmă. Şi eu am ţinut la bunicul tău. Oh, ştiu că nu mă crezi, după ceea ce s-a întâmplat, dar este adevărat.

Sunt sigură că Johnny nu a văzut o mişcare printre pomi în spatele lui Alec. Dar eu am văzut! L-am văzut pe Michael oprin-du-se şi privind… Gâtul mi s-a blocat. Nu puteam să strig la el. Nu îndrăzneam să mă mişc. Ridicase o creangă căzută. L-am văzut strecurându-se înainte, apoi ţâşnind de sub copaci.

Troznetul frunzelor i-a dezvăluit prezenţa, în timp ce craca a venit în jos, Alec s-a răsucit şi a făcut o mişcare laterală. S-a auzit brusc o împuşcătură, care a făcut păsările să-şi ia avânt spre cer, apoi Johnny s-a aruncat asupra lui Alec. Erau pe jos acum, Johnny trântindu-l pe Alec la pământ cu forţa unui maniac. Michael ţipa. Eu plângeam. Braţele şi picioarele loveau pământul şi se auzeau bufniturile loviturilor.

Brusc, Alec s-a ridicat pe jumătate, dar Johnny se mai agăţa de mâna care ţinea arma, împingându-l în spate, încercând să-i devieze arma. Încă o împuşcătură puternică şi apoi, când s-a rostogolit, încă una… În timp ce ecoul ei se stingea, una din siluetele care se luptau a căzut jos – nemişcată.

Johnny s-a ridicat împleticindu-se în picioare, s-a clătinat o clipă, apoi a căzut în faţă. L-am prins.

— Dumnezeu să ne ajute! am exclamat şi uitându-mă în jos am văzut că mâna era pătată de sânge.

Adesea mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Michael nu era acolo. Probabil că m-aş fi dus în sat să caut ajutor. Dar nu Michael.

— O să se spună că a fost omor. Şi noi ştim că n-a fost. A fost autoapărare, dar n-o să se creadă. Desigur, ştiu că e rănit! Dar nu e rană gravă. Ascultă, mamă, trebuie să plecăm de aici. Ascultă! M-a zgâlţâit dur de braţ. Va fi uşor. Aţi venit cu maşina, nu? Bine, găseşte maşina. Nu poate s-o fi lăsat departe.

Nu puteam să gândesc clar. Alec mort, Johnny rănit... Şi ce căutam eu aici cu ei? Michael a spus că trebuie să-l ducem de acolo pe Johnny. Poate că avea dreptate. N-ar fi fost în situaţia asta dacă nu l-am fi condus pe Alec la el. Am urcat orbeşte poteca ce mărginea lacul şi am ajuns înapoi în sat. Erau puţini oameni prin preajmă şi aceia care erau nu-mi acordau atenţie. Mai târziu mi s-a spus că cineva auzise împuşcăturile şi le-a confundat cu tunete. Maşina era încă parcată lângă hotel. Am deschis portiera şi m-am prăbuşit, tremurând, pe scaun; apoi, adunând ce energie mai aveam, am plecat cu maşina spre lac, luând-o acum pe drumul principal care înconjura pomii.

Michael aştepta. Am părăsit drumul şi, cotind pe terenul neregulat, m-am dus cât am putut mai aproape de lac. Johnny era conştient numai pe jumătate. N-a fost uşor să-l urcăm în maşină, dar am reuşit. Şalul pe care l-am folosit să-i bandajez braţul rănit era deja pătat de sânge.

— Trebuie să-i găsim un doctor, am zis potrivindu-l. Dar nu aici. Nu îndrăzneam!

— Oh, grăbeşte-te, mamă!

— Încotro mergem?

— Ia-o pe drumul ăla. Michael avea harta deschisă şi era deplin stăpân pe situaţie. Şi dă-i bătaie! dă-i bătaie!

Uneori mă întreb dacă erau mâinile mele pe volanul maşinii. A fost o deplasare îngrozitoare. Nu ştiam unde mergem; abia ştiam ce se întâmplă. Dacă Johnny era semiconştient şi eu eram la fel. Conduceam orbeşte, din instinct, cu privirea înceţoşată, buimăcită şi oh, atât de înspăimântată! Ritmul monoton al ştergătorului parbrizului se impusese şi am simţit cum ochii, creierul mi se mişcă odată cu el, la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga… Johnny s-a mişcat.

— Ca dracu'…! a murmurat el, apoi s-a ridicat în capul oaselor. Totdeauna ai fost un şofer nenorocit. Fii atentă! Şi mergi mai încet. Dar unde dracu' mergem?

Michael preluase comanda. L-am auzit spunându-i lui Johnny că ne îndreptam spre Austria, că ne vom ascunde – toţi trei – în vreun sătuc până ce căutările vor fi oprite. Nu mă gândisem la toate astea în termeni atât de reci, calculaţi. O ascunzătoare! Dar asta însemna zile, probabil săptămâni. Şi cu Clive cum rămâne? Dar Clive era departe de tot, la fel de departe cum se vedea o figură la capătul întors al telescopului – vag, ireal, exact cineva pe care doar îl cunoşteam. Trebuia să mă confrunt cu faptul că s-ar putea să nu mai fie întoarcere. Maşina a derapat pe drumul ud şi Dumnezeu ştie numai cum am evitat marginea râpei.

— Opreşte! a strigat Johnny.

— Dar, tată…

— Opreşte!

Am frânat brusc. Ne aflam pe un drum singuratic, sus, într-un peisaj accidentat. Norii, la înălţime mică, pluteau peste versanţii munţilor, formând o ceaţă subţire care ne învăluia ca o pătură udă. Când, am putut vedea povârnişurile acoperite de brazi, ude şi posomorâte, care duceau în jos spre o ravină adâncă. Jos – la aproximativ o sută de metri – un pârâu umflat se rostogolea prin vegetaţia amestecată.

— Îmi pare rău, fiule. Vocea lui Johnny era fermă. Vine un timp când nu mai are rost să te ascunzi. Poate dacă aş fi avut o şansă… Dar chiar dacă fugi de societate nu poţi să fugi de tine însuţi. Şi degetul meu a fost pe trăgaci.

— De asta trebuie să te ascunzi, a spus Michael cu înflăcărare. Îndată ce ajungem în Austria vom găsi un loc retras. Va fi uşor.

— Nu. Mă întorc înapoi. Mă duci, Linda, sau trebuie să merg pe jos?

Lacrimile – sau era ceaţa – îmi înţepau ochii şi am bâjbâit stângaci cu maşina care-mi era necunoscută. Motorul a pornit, apoi s-a oprit. Am încercat din nou pe dibuite.

— Uite! Lasă-mă pe mine să conduc. Da, sunt în stare cu o mână. S-a cutremurat de durere când s-a schimbat în locul meu. Şi, pentru Dumnezeu, găseşte o batistă. N-am suportat niciodată femeile plângăreţe.

Acesta era mai aproape de Johnny pe care-l ştiam. Nota tăioasă de iritare i-a ascuns propria emoţie şi, ignorându-mă, s-a concentrat asupra maşinii. Motorul nu pornea încă. A coborât şi, nesigur pe picioare, a ridicat capota. A ieşit şi Michael din maşină.

— Noi ştim că n-a fost vina ta, l-am auzit spunând. Dar cine va crede că a fost autoapărare? Te rog, tată…

Johnny a trântit capota. Faţa îi era albă şi singurul loc colorat părea să fie acea pată stacojie, ce îl dădea de gol, de pe şalul cu care era legat la braţ.

— Porneşte motorul! a strigat el.

Capul mi se învârtea şi ceaţa care acoperea muntele părea că se învârteşte în jurul meu. Am încercat s-o îndepărtez, clipind din ochi, în timp ce motorul a pornit.

— La dreapta! a strigat Johnny. Hai acum. Drumul e liber. În marşarier. Apoi vom merge înapoi şi… Dumnezeule!

Ca într-o străfulgerare i-am văzut faţa înspăimântată. Am auzit strigătul lui Michael în timp ce sărea spre maşina ce se mişca. Da, se mişca… Nu ştiu cum s-a întâmplat; nu voi şti niciodată. Poate că a fost din cauza drumului ud, poate că din cauză că am manevrat cu stângăcie. Maşina care fusese moartă devenise acum un monstru viu care se mişca şi asupra căruia nu mai aveam controlul. Derapa în părţi, se învârtea şi apoi s-a rostogolit pe povârnişuri în jos în ravina adâncă.

Durere! Acesta a fost primul lucru de care am fost conştientă. O durere adâncă, care făcea ca fiecare respiraţie să fie o agonie. Îmi amintesc mirosul dulce al brazilor uzi şi umezeala pe care o simţeam, de la iarba lungă, picurându-mi pe faţă. Am clipit. Şi apoi mi-am amintit. Dumnezeule mare! maşina… Dar nu era nici o maşină. În cădere, uşa trebuie că se deschise şi, printr-un miracol, fusesem aruncată afară.

Am întors capul pe jumătate, cu dificultate. M-a trecut un fior prin corpul chinuit de dureri. Un copac îmi întrerupsese căderea şi rămăsesem suspendată pe un colţ de piatră ieşită în afară, dar dedesubt – absolut dedesubt – era pârâul care se rostogolea a vale.

Am ţipat, însă ţipătul a fost prins într-un val de durere şi s-a transformat într-un geamăt slab.

— Linda! Era vocea lui Johnny, însă ceaţa de durere îmi tulburau vederea, astfel încât nu-l puteam vedea. Şi alunecam! Alunecam încet, centimetru cu centimetru. Sau îmi închipuiam? Greutatea corpului meu părea să fie pe o pantă în jos şi deşi încercam să mă apuc de pom, braţele nu mi se mişcau.

O ploaie de pietre s-a rostogolit în jos pe povârniş. Câteva m-au atins, dar celelalte s-au dus mai departe jos, tot mai jos… Nu îndrăzneam să mă uit!

Când am deschis ochii Johnny se apleca spre mine.

— Nu te mişca, a zis el când am încercat să fac o mişcare. Michael s-a dus să aducă ajutor. Are să fie bine.

— Alunec.

— Nu acum. Stătea cu spatele la pom şi la râpă, cu braţul bun mă ţinea sigur pe loc acea piatră ieşită din pământ. Răsufla din greu şi nu era nici urmă de culoare pe faţa lui suptă. Oh, draga mea… spunea el în şoaptă. M-am speriat atât de tare. Dar o să te scoată de aici imediat.

— Dar tu…

— Sunt foarte bine.

Răsuflarea grea îl trăda că minte. Mă ţinea strâns. Cum nu mă mai aşteptam să mă ţină din nou… Atât de aproape, încât puteam simţi udătura sângelui care pătrunsese prin şalul folosit ca bandaj la braţul lui rănit. Nu avea puterea să mă ţină aici, nu mult timp – ştiam asta şi ştia şi el. Şi jos era râpa şi deasupra un drum pustiu.

— Johnny! am exclamat şi mi-am îngropat faţa în braţele lui. N-a zis nimic, dar i-am simţit buzele atingându-mi fruntea şi apoi trebuie că am căzut în inconştienţă, pentru că atunci când am deschis ochii, ceaţa se contopea în amurg. Cu toate că Johnny mai avea braţul în jurul meu, am văzut alte figuri care se uitau în jos. I se dădeau indicaţii cuiva deasupra pe drum şi, ridicându-mi privirea, am văzut un şir de lumini.

— Au venit, a spus Johnny, dar n-a sunat ca vocea lui, pentru că era groasă şi cuvintele nedesluşite. Era extenuat.

— O să fii în siguranţă acum, draga mea – foarte în siguranţă.

Am simţit alt braţ în jurul meu. Am simţit un val de durere când cineva m-a ridicat, apoi întuneric… apoi din nou conştientă. Au început urcuşul abrupt şi cu fiecare mişcare simţeam durerea. Încet în sus, pas cu pas. M-am uitat în jos la locul unde stătusem cu un singur pom şi cu o siluetă solitară. În amurgul care se accentua parcă atât de departe.

— Johnny, am strigat cuprinsă brusc de panică.

El a făcut un pas spre mine. A fost un zgomot de pietre care în semiobscuritate a sunat ca o avalanşă. L-am văzut că se opreşte, apoi că îşi aruncă un braţ în spate ca şi când şi-ar fi pierdut echilibrul. Un ţipăt subit… Cei ce mă duceau s-au oprit. Unul dintre bărbaţi a făcut grăbit semnul crucii. Am întors capul.

Când m-am uitat din nou, pe piatra pe care stătusem nu mai era nimeni.

— Johnny! am spus în şoaptă. Oh, Johnny!

M-am trezit într-o lume stranie, nouă, de pereţi albi şi ferestre largi, de călugăriţe surori în veşminte albe şi doctori în halate albe. Călugăriţele zâmbeau senine şi aveau mâini delicate, dar nu înţelegeam ce spuneau. Nici nu-mi păsa. Uneori eram singură, alteori Michael şedea lângă pat, dar părea întotdeauna departe, departe de tot. Poate că anestezicul nu trecuse sau poate că era din cauza medicamentelor pe care mi le dădeau.

Îmi amintesc ce-mi spunea:

— A ţinut la tine, mamă. Îi voi fi totdeauna recunoscător că te-a salvat. Dar vocea lui era ca fluxul şi refluxul depărtat al mării şi nu aveam puterea să răspund.

Ore… zile… Nu ştiu. Am dormit şi iar am dormit şi am continuat să dorm. Apoi, când am deschis ochii, nu

mai era Michael lângă mine, ci Clive. Acelaşi Clive – la fel de ordonat, la fel de precis ca totdeauna şi aşteptând cu atâta răbdare.

Mă bucuram că îl vedeam. Şi cu toate astea îmi era frică. Se întâmplaseră atât de multe lucruri la care nu luase parte; fusese ţinut într-o ignoranţă completă de ceea ce se întâmpla. Mă aşteptam la reproşuri, dar ele n-au venit. În schimb, mi-a luat mâna şi mi-a mângâiat-o cu blândeţe.

— E minunat să te văd zâmbind din nou, a spus el. În aceste ultime săptămâni m-am temut să nu-ţi fi pierdut talentul de a surâde.

— N-am avut multe de care să mă bucur. Michael ţi-a spus? Ei bine, s-a terminat – în fine, pentru mine… Am făcut o pauză. Pe cearşaful alb era o broşură colorată. O broşură cunoscută.

— Ce-i asta?

— Ceva ce tocmai am citit. O broşură despre vacanţă. Insulele greceşti… Totdeauna am vrut să fac croaziera aceea – îţi aminteşti? Acum pare un moment potrivit. De fapt, nu mă pot gândi la o cale mai perfectă de a petrece o lună de miere. Am ridicat capul de pe pernă.

— Lună de miere?

— Ei, n-aş vrea să te întreb prea repede, dar… S-a uitat la mine cu falsă nelinişte. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Linda? Şi în timp ce mâna lui o strângea pe a mea, a atins inelul care se afla deja pe degetul meu.

Inelul de la el.

"Pentru Linda Pattereson, în călătorie de vacanță cu soțul ei, Clive și fiul ei Michael - copil din prima căsătorie - frumosul hotel bavarez a constituit numai un popas. Dar în spatele fațadei lui pictate pândește un mister care îi va amenința căsătoria cu Clive. Linda a simțit primul indiciu de pericol când a văzut din întâmplare o scrisoare cu un scris cunoscut la recepția hotelului".

"Acum tremuram - picioarele, mâinile, tot corpul îmi tremura. Nu putea fi adevărat! Trebuie să fie un coșmar îngrozitor, înspăimântător. Poate că dacă aș continua să-mi spun că a fost un vis, că totul era o închipuire, va dispărea așa cum dispar visele. Și dacă se întâmplă să mă întâlnesc cu acest cum îi spunea? - domnul Murphy..."

THE BEST

ISBN 973 - 96328 - 3 - 1

LEI